JAMES PATTERSON

ȘI MAXINE PAETRO

a 8-a MĂRTURISIRE

JAMES PATTERSON

și MAXINE PAETRO

a 8-a MĂRTURISIRE

editura rao

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a
Bibliotecii Naţionale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JAMES PATTERSON ŞI MAXINE PAETRO
The 8th Confession
© James Patterson, 2009
Această carte a fost publicată prin care înţelegere cu
Little, Brown and Company, New York, New York, SUA
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
MIHAELA BURUIANĂ

© EDITURA RAO, 2013
Pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-521-1

Lui Suzie și Jack,
precum și lui John, Brendan și Alex

Prolog

STAȚIA DE AUTOBUZ

Unu

Vechiul autobuz şcolar de un galben crom se târa înspre sud pe Market Street, la şapte şi jumătate în acea dimineaţă de mai. Ferestrele laterale şi cele din spate erau mate şi un cântec hip-hop pulsa în ceaţa joasă ce plutea ca un văl de mătase între soare şi San Francisco.

Am sticla[1] albă,
Am ţigara-n barbă,
Mă duc unde vreau,
Speranţă nu am.
Ţineţi capetele sus
că nu ştiţi
când v-aţi dus...

Semaforul se făcu galben la intersecţia dintre Fourth şi Market. Braţul indicatorului de stop de pe partea şoferului se ridică, avariile se înroşiră şi vehiculul se opri.

În dreapta autobuzului era un mall, unul imens: Bloomingdale's, Nordstrom, cu ferestrele acoperite de postere mari Abercrombie[2] cu adolescenţi provocatori îmbrăcaţi sumar în alb şi negru.

În stânga autobuzului era o camionetă albastră Ford şi apoi una din cele două insule ce împărţeau drumul – o zonă de aşteptare pentru călătorii cu autobuzul şi turişti.

[1] Sticlă, cristal, met – denumiri de pe stradă ale metamfetaminei (n. trad.)
[2] Marcă americană de îmbrăcăminte pentru copii (n. trad.)

Cu două mașini mai în spate față de autobuzul școlar, Louise Lindenmeyer, office manager, deja în întârziere la serviciu, puse frână în vechiul ei Volvo gri. Coborî fereastra și aruncă o privire furioasă spre nenorocitul ăla de autobuz.

Fusese blocată în coada lui încă de la parcul Buena Vista, apoi îl văzuse îndepărtându-se de ea la semaforul din intersecția dintre Fifth și Market, când din curbă veni un flux de trafic care se opri în fața ei.

Iar acum, autobuzul ăla o blocase la un semafor... din nou.

Louise auzi un strigăt: „Băi, boule!"

Un bărbat în cămașă, cu cravata fluturând, cu fața roșie de furie, cu spumă de bărbierit uscată sub urechea stângă, trecu pe lângă mașina ei să-l facă cu ou și cu oțet pe șoferul de autobuz.

Se auzi un claxon, apoi altul, apoi o isterie de claxoane.

Semaforul se făcu verde.

Louise luă piciorul de pe frână și, în acel moment, simți un șoc puternic, urechile-i țiuiră și văzu cum acoperișul autobuzului era aruncat violent în sus de o explozie.

Bucăți de metal în flăcări, șrapnel de oțel și sticlă, aruncate în toate direcțiile mai rapid decât gloanțele. Deasupra autobuzului se formă un nor în formă de ciupercă asemănător celui produs de o mică bombă atomică, iar vehiculul în formă de cutie deveni o minge de foc. Un fum uleios coloră aerul.

Louise văzu camioneta albastră de pe banda din stânga autobuzului luând foc și apoi înnegrindu-se în fața ochilor ei.

Nimeni nu coborî din dubiță!

Iar acum vâlvătaia se întinse la Camry-ul argintiu din fața ei. Rezervorul de benzină explodă și focul dansă deasupra mașinii, devorând-o cu limbi de flăcări vii, săltărețe.

Bărbatul cu fața roșie de furie se ridică de pe trotuar și apăru în dreptul găurii unde fusese geamul din dreapta al mașinii ei. Părul lui era negru, electrizat. Pielea de pe față îi atârna peste claviculă ca hârtia igienică.

Louise se retrase îngrozită, se luptă cu mânerul portierei în timp ce focul sări pe capota Volvo-ului ei. Portiera se deschise şi căldura năpădi înăuntru.

Atunci văzu pielea de pe propriul braţ încă pe volan, de parcă era o mănuşă întoarsă pe dos. Louise nu auzi ţipetele îngrozite ale omului de afaceri, nici pe ale ei. Parcă urechile îi fuseseră înfundate cu ceară. Vederea i se împăienjeni: zărea numai pete care jucau şi forme neclare.

Apoi fu absorbită într-o prăpastie întunecată.

Doi

Partenerul meu, Rich Conklin, era la volanul mașinii noastre nemarcate, iar eu îmi îndulceam cafeaua când am *simțit* șocul.

Bordul s-a zgâlțâit. Mi-am vărsat cafea fierbinte pe mână.

– Ce naiba? am strigat.

Câteva momente mai târziu, radioul pârâi și dispecerul anunță: „Explozie în intersecția dintre Market și Fourth. Unitățile din apropiere să se identifice și să răspundă la apel".

Mi-am aruncat cafeaua pe geam, am înșfăcat microfonul și am anunțat dispeceratul că eram la distanță de două străzi, iar Conklin a accelerat în sus pe deal, apoi a frânat, astfel încât mașina noastră a pivotat pe Fourth Street, blocând traficul.

Am sărit din mașină amândoi și Conklin a strigat:

– Lindsay, ai grijă! S-ar putea să fie explozii secundare.

Aerul era plin de fum înecăcios și mirosea a cauciuc, plastic și carne arsă. M-am oprit din alergat, mi-am șters ochii cu mâneca să alung senzația de usturime și m-am luptat cu senzația de greață. Am măsurat cu privirea toată scena de coșmar și am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă.

Market Street este o arteră majoră. La această oră a dimineții, mașinile ar fi trebuit să zburde în drum spre serviciu, în schimb, arăta ca Bagdadul după o bombă sinucigașă. Oamenii țipau, fugeau în cercuri, orbiți de panică și de un ecran de ceață fumurie.

L-am sunat pe șeful Tracchio, am raportat că eram primul ofițer de poliție la fața locului.

– Ce se întâmplă, sergent?

I-am spus ce vedeam: cinci morți pe stradă, încă doi în stația de autobuz.

– Un număr necunoscut de victime vii sau decedate, încă în mașinile lor, am tușit în telefon.

– Tu ai pățit ceva, Boxer?

– Nu, domnule.

Am închis când pe Market Street au intrat mașini de poliție, echipaje de pompieri și ambulanțe cu sirenele pornite, care au format un perimetru pe Third și Fifth, blocând tot traficul. Câteva secunde mai târziu, a sosit vehiculul de comandă, iar echipa de geniști, purtând din cap până-n picioare costume gri de protecție, se revărsă printre ruine.

O femeie plină de sânge, de o vârstă și rasă nedeterminate, se clătină spre mine. Am prins-o când i se înmuiară genunchii și, împreună cu Conklin, am ajutat-o să ajungă la o targă.

– Am văzut, șopti victima. Arătă spre un morman înnegrit în intersecție. În autobuzul ăla școlar a fost o bombă.

– *Un autobuz școlar? O, Doamne, nu copii!*

M-am uitat peste tot, dar n-am văzut copii.

Fuseseră cu toții arși de vii?

Trei

Apa țâșnea din furtunurile de incendiu, stingând flăcările. Metalul sfârâia și aerul deveni rânced.

L-am găsit pe Chuck Hanni, investigator de incendii premeditate și expert în explozii, stând pe vine lângă ușa autobuzului școlar. Avea părul dat pe spate și purta pantaloni kaki și o cămașă de blugi cu mânecile suflecate, lăsând să se vadă cicatricea veche de la o arsură, care i se întindea de la baza degetului mare de la mâna dreaptă până la cot.

Hanni își ridică privirea și spuse:

– Doamne, ce dezastru îngrozitor, Lindsay!

Îmi descrise ceea ce numea el o „explozie catastrofală", îmi arătă cele două „creaturi crocante" de mărimea unui adult, ghemuite între cele două șiruri de scaune, lângă locul șoferului. Îmi atrase atenția că anvelopele din față ale autobuzului erau pline de aer, iar cele din spate dezumflate.

– Explozia a început în spate, nu în compartimentul motorului. Și am găsit asta.

Hanni îmi arătă niște bucăți rotunde de sticlă, tuburi de transmisie și cioburi de plastic albastru topite la grămadă în spatele ușii autobuzului.

– Îți dai seama ce forță a avut explozia, spuse el arătând către un proiectil de metal încastrat în perete. Ăsta e un cântar cu trei brațe, spuse el, și cred că plasticul albastru e de la un răcitor. N-a fost nevoie decât de câțiva litri de eter și o scânteie ca să provoace toate astea...

Arătă cu mâna cele trei străzi efectiv distruse.

Am auzit tusete scurte și dese și niște ghete zdrobind cioburile de sticlă. Conklin, cu statura lui de 1,87 m, apăru din ceață.

– Trebuie să vedeți ceva înainte ca geniștii să ne alunge de aici.

Eu și Hanni l-am urmat pe Conklin prin intersecție la locul unde cadavrul unui bărbat zăcea încolăcit în jurul unui stâlp.

– Un martor l-a văzut pe tipu' ăsta zburând prin parbrizul autobuzului când a explodat.

Bărbatul mort era hispanic, avea fața tăiată, părul cu șuvițe vopsite roșii era îmbibat cu sânge, corpul abia dacă-i mai era acoperit cu rămășițele unei cămăși de un albastru electric și jeanși, iar țeasta i se zdrobise la coliziunea cu stâlpul. Având în vedere ridurile de pe față, am bănuit că omul ăla avea vreo patruzeci de ani și dusese o viață grea. I-am scos portofelul din buzunarul de pe coapsă și l-am deschis la carnetul de șofer.

– Îl cheamă Juan Gomez. Aici scrie că are numai 23 de ani.

Hanni s-a aplecat și a deschis buzele mortului. Am văzut două șiruri întrerupte de cioturi stricate unde odată fuseseră dinții.

– Dependent de metamfetamină, spuse Hanni. Probabil el pregătea drogurile. Lindsay, cazul ăsta ține de Narcotice, poate de DEA[1].

Hanni apăsă niște taste pe celularul lui în timp ce eu priveam cadavrul lui Juan Gomez. Primul semn vizibil al consumului de metamfetamină sunt dinții stricați. După câțiva ani de privare de hrană și de somn, un dependent îmbătrânește cu douăzeci de ani. Până atunci, oricum, drogul îi mănâncă bucăți mari din creier.

Gomez era pe ducă *dinainte* de explozie.

---

[1] Drug Enforcement Administration – Agenția Națională Antidrog (n.tr.)

– Deci, autobuzul era un laborator mobil de metamfetamină? întrebă Conklin.

Hanni aştepta la telefon să i se dea legătura la Narcotice.

– Mda, spuse el. Până când toate s-au dus dracului în aer.

Partea întâi

CURIERUL ISUS

Capitolul 1

Cindy Thomas își închise nasturii trenciului ei ușor, marca Burberry, și spuse: „'Neața, Pinky" portarului care îi deschise ușile de la Blakely Arms. Acesta își atinse borul pălăriei și, căutându-i privirea, zise:

– O zi bună, domnișoară Thomas. Aveți grijă!

Cindy nu putea să spună că n-o căuta niciodată cu lumânarea. Lucra la Biroul Delicte de la *Chronicle* și îi plăcea să spună „Veștile proaste sunt vești bune pentru mine".

Dar în urmă cu un an și jumătate, un psihopat care *locuia cu două etaje mai sus de ea* subînchiriase ilegal apartamentul și avea o problemă de gestionare a furiei, se furișase în apartamente și se distrase ucigând cu brutalitate.

Ucigașul fusese prins și condamnat, iar în prezent era în carantină la „Q"[1], așteptându-și rândul la pedeapsa cu moartea.

Totuși, Blakely Arms suferise de pe urma episodului. Rezidenții își încuiau ușile de trei ori în fiecare seară, tresăreau la zgomotele bruște, simțeau că și-au pierdut siguranța zilnică.

Cindy era hotărâtă să nu trăiască în starea asta de frică.

Îi zâmbi portarului și spuse:

– Sunt o dură, Pinky! Borfașii ar face bine să se teamă de mine.

Apoi se strecură afară în dimineața timpurie de mai.

---

[1] Închisoarea San Quentin, cea mai mare din California, unde sunt închiși unii dintre cei mai duri criminali din SUA. (n. tr.)

Plimbându-se pe Townsend dinspre Third către Fifth, două străzi foarte lungi, Cindy ieși din vechiul în noul San Francisco. Trecu pe lângă magazinul de băuturi din apropierea blocului ei, pe lângă restaurantul *drive-through* McDonald's de peste drum, pe lângă Starbucks și librăria Borders de la parterul unui nou zgârie-nori rezidențial, folosind timpul acesta pentru a da niște telefoane, a face programări, a-și planifica ziua.

Se opri lângă stația Caltrain, recent renovată după ce fusese o hazna de drogați fără adăpost și care acum arăta mult mai bine odată ce cartierul începuse să fie populat de o clasă socială mai înstărită.

Dar dincolo de stația Caltrain era o bucată de trotuar îngrădită și curbată ce se întindea de-a lungul gării de triaj. Pe stradă erau parcate rable ruginite și camionete de pe vremea lui Jimi Hendrix. În ele se aciuiau vagabonzii.

Pe când se pregătea sufletește pentru trecerea rapidă prin „zona interzisă", observă o grămadă de oameni ai străzii în fața ei și unii dintre ei păreau că plâng.

Cindy ezită.

Apoi își scoase cartea de identitate laminată din haină, o ținu în fața ei ca pe o legitimație, își croi drum prin mulțime și aceasta îi făcu loc.

Cenușarii ce creșteau prin crăpăturile din asfalt aruncau o rețea de umbre asupra unui morman de zdrențe, ziare vechi și gunoi de fast-food care zăceau la baza gardului de sârmă.

Cindy simți că i se face greață și inspiră profund.

Mormanul de zdrențe era, de fapt, un cadavru. Hainele lui erau îmbibate de sânge, iar fața îi fusese zdrobită în bătaie, așa că Cindy nu putu să-i distingă trăsăturile.

Întrebă o persoană de lângă ea:

– Ce s-a întâmplat? Cine e bărbatul ăsta?

Persoana era o femeie solidă, știrbă, îmbrăcată cu multe straturi de haine. Picioarele îi erau bandajate până la genunchi și avea nasul roșu de plâns.

Îi aruncă o privire piezișă lui Cindy.

– E *C-c-curierul Isus*. Cineva l-a *omorât!*

Cindy formă 911 pe mobilul ei, raportă ceea ce clar fusese o crimă și așteptă să ajungă poliția.

Între timp, oamenii străzii se adunară în jurul ei.

Aceștia erau oamenii nespălați, nenumărați, neobservați, marginali, pierduți de sistem și care trăiau unde Evidența Populației se temea să pună piciorul.

Miroseau urât și se mișcau convulsiv, se bâlbâiau și se scărpinau și trișau să ajungă mai aproape de Cindy. Se întindeau s-o atingă, vorbeau unii peste alții și se corectau unii pe alții.

Voiau să fie auziți.

Și, deși în urmă cu jumătate de oră Cindy ar fi evitat orice contact cu ei, acum chiar dorea să-i asculte. Pe măsură ce timpul trecea și poliția nu mai ajungea, Cindy simți cum se înfiripează o poveste, gata să înflorească.

Își folosi din nou celularul ca s-o sune pe prietena ei Lindsay acasă.

Telefonul sună de șase ori până când o voce masculină răspunse iritată:

– Alo?

Cindy se gândi că poate îi întrerupsese pe Lindsay și Joe într-un moment nepotrivit.

– Ți-ai găsit și tu momentul, Cindy, gâfâi Joe.

– Îmi pare rău, Joe, serios, spuse Cindy, dar trebuie să vorbesc cu Lindsay.

Capitolul 2

– Nu te supăra, am spus, așezând pătura sub bărbia lui Joe, bătându-l ușor pe obrajii lui dolofani, sărutându-l pe gură ca în filmele acelea pentru care e nevoie de acordul părinților, atentă să nu-l stârnesc din nou pentru că nu aveam timp să intru iar în starea necesară.

– Nu sunt supărat, spuse el cu ochii închiși. Dar diseară o să-mi iau revanșa, așa că pregătește-te.

Am râs la bărbatul meu mare și frumos și am zis:

– Abia aștept.

– Cindy are o influență proastă asupra ta.

Am râs din nou.

Cindy e un pitbull deghizat. La suprafață e ca o fetiță, dar este extrem de tenace. De altfel, așa și-a și făcut drum către scena sângeroasă a crimei în urmă cu șase ani și nu s-a lăsat până când nu și-a scris articolul, iar eu am rezolvat cazul. Mi-aș dori ca toți polițiștii mei să fie ca Cindy.

– Cindy e o dulceață, i-am zis iubitului meu. Îți trebuie timp să ajungi s-o cunoști.

– Mda? Va trebui să te cred pe cuvânt, făcu Joe o grimasă.

– Iubitule, te superi dacă...

– ... o plimb eu pe Martha? Sigur. Pentru că *eu* lucrez de acasă, iar *tu* ai un job adevărat.

– Mulțumesc, Joe, am spus. O scoți curând? Cred că are nevoie.

Joe mă privi sobru, ochii lui mari, albaştri aruncând săgeţi. I-am trimis o bezea şi apoi am fugit la duş.

Şapte luni trecuseră cu repeziciune de când apartamentul meu confortabil de pe Potrero Hill arsese până la pereţi şi eu *încă* eram în faza de acomodare în noua casă a lui Joe din zona cu chirii mari.

Nu că nu mi-ar fi plăcut cabina lui de duş cu travertin, capete duble şi un dispozitiv care dădea gel, şampon şi balsam, plus prosoapele împăturite pe un suport din alamă încălzit ca în hoteluri.

Adică da, se putea şi mai rău!

Am dat drumul tare la apa fierbinte, mi-am înmuiat şi şamponat părul, timp în care m-am gândit la Cindy şi la ce o fi avut aşa important să-mi spună.

Din câte ştiam eu, vagabonzii morţi nu apăreau pe prima pagină a ziarelor. Dar Cindy îmi spusese că ăsta era un fel de vagabond special, cu un nume special. Şi mă rugase să merg la faţa locului, să cercetez zona, ca o favoare făcută ei.

Mi-am uscat părul şi am traversat holul carpetat către dressingul meu, care încă era aproape gol. Mi-am pus o pereche curată de pantaloni, un pulover bleu-turcoaz, mi-am verificat arma, mi-am închis tocul de umăr şi peste toate mi-am pus al doilea cel mai bun blazer albastru pe care-l aveam.

M-am aplecat s-o trag în joacă de urechi pe Dulcea Martha, minunatul meu border collie, şi i-am strigat lui Joe:

– Pa, iubitu'!

Apoi am plecat să mă întâlnesc cu cea mai nouă pasiune a lui Cindy: un vagabond mort cu un nume de nebun dovedit.

Curierul Isus.

Capitolul 3

Cindy stătea lângă cadavru şi-şi umplea carneţelul cu notiţe, trecând acolo numele, descrierile, citatele exacte din prietenii şi jelitorii Curierului Isus.

– Avea la gât o *cruce* foarte mare, spuse un spălător de vase mexican care lucra la un restaurant thailandez. Acesta purta un tricou Adidas ţipător şi jeanşi sub un şorţ alb murdar, iar pe braţe avea tatuaţi nişte crapi japonezi. Crucea era făcută din... cum îi zice, frate? *Cuie*...

– Era un *crucifix*, Tommy, spuse o femeie încovoiată, cu părul alb, care se sprijinea de coşul de cumpărături la marginea mulţimii, cu răni pe picioare şi o haină roşie lungă ce atârna pe stradă.

– Scuuuze, şefa. *Crucifix* voiam să zic.

– Şi nu erau cuie, erau *bolţuri*, lungi cam de şapte centimetri jumătate, legate între ele cu o sârmă de cupru. Şi nu uita de *pruncul* ăla de jucărie de pe cruce. Un bebeluş mic şi roşu.

Bătrâna depărtă degetul mare şi indexul cam doi centimetri şi jumătate pentru a-i arăta lui Cindy cât de mic era bebeluşul de jucărie.

– De ce i-ar lua cineva crucifixul? întrebă femeia solidă. Dar ge-ge-geanta lui. Aia era o geantă din piele adevărată! Doamnă, scrie asta acolo! A fost omorât pentru *l-l-lucrurile* lui.

– Nici măcar nu ştiam cum îl chema de-adevăratelea, spuse Babe, o fată voinică de la salonul de masaj chinezesc.

Mi-a dat zece dolari când n-aveam ce să mănânc. Şi n-a vrut *nimic* în schimb.

– Curierul m-a îngrijit când am avut pneumonie, interveni un bărbat cu părul sur, cu pantaloni de costum cu dungi prinşi în talie cu sfoară. Pe mine mă cheamă Bunker. Charles Bunker, îi spuse el lui Cindy.

Întinse mâna şi Cindy i-o strânse.

– Am auzit împuşcături aseară, zise Bunker. Era după miezul nopţii.

– *Ai văzut cine l-a împuşcat?*

– Era bine dacă vedeam.

– Avea duşmani?

– Mă lăsaţi odată să trec? spuse un bărbat negru cu părul *rasta,* cu un cercel de aur în nas şi un guler alb înalt sub un smoching vechi, care-şi făcea drum prin mulţime către Cindy.

Îşi spuse numele rar – Harry Bainbridge – ca Cindy să-l noteze corect. Apoi Bainbridge ridică un deget lung, osos, deasupra cadavrului Curierului şi urmări literele cusute pe spatele hainei însângerate a acestuia.

– Poţi să citeşti asta? o întrebă el.

Cindy încuviinţă.

– Îţi spune tot ce vrei să ştii.

Cindy îşi notă în carnet.

Isus salvează.

Capitolul 4

Când eu și Conklin am ajuns la intersecția dintre Fourth și Townsend, polițiștii deja delimitaseră zona, redirecționaseră traficul pietonal către drumul mai lung spre stație, îi alungaseră pe gură-cască în spatele benzii de demarcație și blocaseră tot traficul în afară de cel oficial.

Cindy era pe stradă.

Ne făcu semn, îmi deschise portiera mașinii și începu să-mi prezinte subiectul înainte să apuc să pun piciorul pe caldarâm.

– Mă gândesc la o serie de cinci articole de interes uman, spuse ea, despre oamenii fără adăpost din San Francisco. Și o să încep cu viața și moartea acelui om.

Arătă spre un bărbat mort care zăcea țeapăn în zdrențele lui pline de sânge.

– Treizeci de oameni l-au plâns, Lindsay. Nu știu dacă pentru mine ar plânge atâția.

– Mai taci, zise Conklin venind din fața mașinii. Ești nebună.

O scutură ușor de umăr, iar buclele ei blonde se clătinară.

– Bine, bine, spuse Cindy. Îi zâmbi lui Conklin, dinții ei din față ușor încălecați dând un aer ușor vulnerabil drăgălășeniei ei naturale. Glumeam și eu. Dar vorbesc foarte serios despre Curierul Isus. Mă ții la curent, da?

– Sigur, am zis eu, deși nu înțelegeam de ce Cindy îl considera pe Curierul Isus așa o *celebritate,* iar moartea lui ca pe ditamai chestia. Cindy, în fiecare zi mor oameni de-ai străzii...

– Şi nimănui nu-i pasă. La naiba, lumea chiar vrea să-i vadă morţi. Tocmai asta e problema!

I-am lăsat pe Cindy şi pe Conklin în stradă şi m-am dus fluturându-mi insigna la K.J. Grealish, responsabila CSI. Era tânără, brunetă şi slabă şi aproape că-şi muşcase buzele de stres.

– Sunt în picioare de douăzeci şi şapte de ore fără întrerupere, îmi zise Grealish, şi rahatul ăsta de loc al crimei ar putea să mă mai ţină pe aici încă douăzeci şi şapte. Mai zi-mi o dată de ce suntem aici.

Pe măsură ce trenurile intrau huruind în gară, praful se ridica, frunzele cădeau din copaci şi ziarele zburau în aer, contaminând şi mai mult locul crimei.

Se auzi un claxon – era dubiţa medicului legist, care îşi făcea loc printre poliţişti. Parcă în mijlocul străzii. Portiera culisă şi doamna doctor Claire Washburn coborî din maşină. Îşi puse mâinile în şoldurile XXL, îmi zâmbi angelic şi eu la fel. Apoi m-am dus şi am îmbrăţişat-o.

Claire nu este numai legistul-şef din San Francisco, ci şi cea mai bună prietenă a mea. Ne-am împrietenit în urmă cu vreo cincisprezece ani, când ea era o legistă adjunctă dolofană, de culoare, iar eu eram o blondă înaltă cu mărimea 75E la sutien, care încerca să supravieţuiască primului an sălbatic de training la locul de muncă, la Omucideri.

Fuseseră ani grei şi sângeroşi pentru amândouă, ca femei care încercam să ne facem treaba într-o lume a bărbaţilor.

Încă vorbeam zilnic. Îi botezasem copilul şi mă simţeam mai apropiată de ea decât de propria soră. Dar nu o mai văzusem de mai bine de o săptămână.

Când ne-am desfăcut din îmbrăţişare, Claire o întrebă pe responsabila CSI:

– K.J.? Ai pozele cu victima?

Grealish răspunse că da, aşa că eu şi Claire ne-am aplecat să trecem pe sub banda separatoare şi, cum era de aşteptat, Cindy veni cu noi.

– E în regulă, i-am zis lui Grealish, e cu mine.

– De fapt, mormăi Cindy în barbă, *tu* eşti cu mine.

Am păşit cu grijă, să nu călcăm urma de sânge, am ocolit conurile şi semnele, apoi Claire îşi puse geanta jos şi se aplecă deasupra cadavrului. Întoarse capul Curierului dintr-o parte în alta cu mâna înmănuşată, îi palpă uşor scalpul, căutând lacerații, fracturi sau alte răni. După o pauză îndelungată, spuse:

– *Mamma mia!*

– Gata cu jargonul ăsta medical, i-am zis prietenei mele. Zi pe limba mea.

– Ca de obicei, Lindsay, oftă Claire, nu mă pronunț până nu-i fac autopsia. Dar un lucru pot să-ți spun, şi asta e neoficial, domnişoara reporteriță, îi zise lui Cindy. Auzi?

– Da, da, buzele-mi sunt pecetluite, am pus lacăt la gură.

– Se pare că tipu' vostru nu doar a mâncat o bătaie zdravănă, murmură Claire. Amărâtul ăsta a primit mai multe gloanțe în cap. Vreau să spun că a fost împuşcat de aproape, probabil până s-a *golit* pistolul.

Capitolul 5

Moartea unui vagabond are prioritate zero la Omucideri. Sună dur, dar, pur și simplu, nu avem resurse să lucrăm la cazuri în care ucigașul nu va fi găsit niciodată.

Am vorbit cu Conklin despre asta când stăteam în mașină.

– Curierul Isus a fost jefuit, corect? spuse Conklin. Alt vagabond l-a snopit în bătaie și, când ăsta a ripostat, i-a zburat creierii.

– Nu știu ce să zic de gloanțele alea. Pare mai degrabă că au fost membrii unei bande. Sau niște pușți care s-au luat de un vagabond ca să se distreze și apoi l-au și aranjat pentru că puteau să scape nepedepsiți. *Uită-te* și tu, i-am zis, arătând spre locul crimei: urme însângerate de pași în toate direcțiile pe trotuar. Astea nu pot fi considerate dovezi.

Și de parcă nu era de ajuns tot haosul ăsta, nu existau martori la împușcături, pe stâlpii de pe stradă nu era instalată nicio cameră video și niciun cartuș nu era de găsit.

Nici măcar nu știam numele real al victimei.

Dacă n-ar fi fost povestea cu Cindy, care se pregătea să relateze drama în *Chronicle*, dosarul vagabondului ar fi rămas pe fundul sertarului până când lumea ar fi uitat de el.

Chiar și eu.

Dar gloanțele alea trase de aproape îmi stăteau pe creier.

– E o nebunie să bați pe cineva și să-l *și* împușți ca să-l jefuiești, Rich. Eu cred că a fost o crimă din ură. Sau un fel de crimă pasională.

Conklin își arboră zâmbetul de cuceritor.

– Păi, atunci, hai să vedem ce-a fost, zise el și opri motorul.

Am luat-o pe jos până la capătul străzii, unde supușii lui Cindy încă mai zăboveau dincolo de banda de semnalizare.

Le-am luat din nou declarații, apoi am lărgit aria de căutare ca să includem toată Townsend Street, precum și Clyde Street, și Lusk Alley. Am vorbit cu casierii din bodegi, cu vânzătorii dintr-un *sex shop* care vindea noutăți pentru homosexuali, cu drogați și curve care-și făceau veacul pe stradă.

Împreună am bătut la ușile apartamentelor din clădirile ieftine și ne-am petrecut după-amiaza punând întrebări stivuitorilor și muncitorilor din depozitele de pe Townsend despre împușcăturile de noaptea trecută de lângă gara Caltrain și despre Curierul Isus.

Ce-i drept, mulți se făceau nevăzuți când ne zăreau insignele. Alții pretindeau că nu știau nimic despre Curier sau moartea lui.

Dar cei care îl cunoșteau pe Curierul Isus aveau anecdote de povestit. Cum întrerupsese un jaf la un magazin de băuturi, cum uneori lucra la cantina săracilor și cum întotdeauna le dădea câțiva dolari celor care aveau nevoie.

El era elita, regele străzii, ne-a fost descris ca un vagabond cu suflet bun. Și pierderea lui a fost tragică pentru cei care îl considerau prieten.

Până la sfârșitul zilei, trecusem de la scepticism la curiozitate și mi-am dat seama că mă molipsisem de febra lui Cindy – sau poate febra ei se ținea de mine.

Curierul Isus fusese bunul păstor al unei turme rănite.

Și atunci, de ce fusese ucis?

Fusese oare, pur și simplu, în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit?

Sau moartea lui fusese intenționată?

Și astfel am rămas cu două mari întrebări pe care niciun polițist bun nu le-ar evita dacă ar vrea să aibă conștiința curată: Cine îl ucisese pe Curierul Isus? Și de ce?

Capitolul 6

Am ajuns cu Conklin la secție pe la cinci, am traversat camera ofițerilor până la micul birou cu pereți de sticlă al locotenentului Warren Jacobi, care cândva fusese al meu.

Și Jacobi fusese odată al meu, adică îmi fusese partener. Și, deși făcuserăm schimb de posturi și eram adesea în dezacord, petrecuserăm atâția ani și făcuserăm atâtea drumuri împreună, încât putea să-mi citească gândurile ca nimeni altcineva, mai bine și decât Claire, Conklin, Cindy sau Joe.

Când am intrat noi, Jacobi stătea pe scaun în cocina lui de birou. Vechiul meu prieten și șef este un polițist în vârstă de cincizeci și trei de ani, cu părul sur, trăsături colțuroase și peste douăzeci și cinci de ani de experiență în Omucideri. M-a fixat cu ochii lui gri pătrunzători și am observat ridurile de expresie ce-i încadrau gura, pentru că expresia lui nu era veselă.

Chiar deloc.

– Ce naiba ați făcut amândoi toată ziua? mă întrebă el. Am înțeles bine? Ați lucrat la cazul unui vagabond mort?

Inspectorul Sexos, cum e cunoscut Conklin prin secție, îmi oferi scaunul din fața biroului lui Jacobi, apoi își parcă posteriorul drăguț pe dulap și începu să râdă.

– Am zis ceva amuzant, Conklin? ripostă Jacobi. Aveți douăşpe' cazuri nerezolvate pe birou. Vreți să vi le enumăr?

Jacobi era arțăgos pentru că rata de soluționare a crimelor din San Francisco era foarte scăzută, undeva mai jos decât cea din Detroit.

– Îi explic eu, i-am spus lui Conklin. Mi-am pus picioarele pe marginea biroului lui Jacobi și am zis: Am pierdut noțiunea timpului, Warren. Crima asta are niște ciudățenii și moartea victimei o să fie relatată cu litere mari în *Chronicle* de mâine. M-am gândit să le-o luăm înainte.

– Continuă, zise Jacobi, de parcă eram un suspect în boxa acuzaților.

L-am pus la curent cu faptele bune povestite și cu diversele teorii: cum Curierul Isus era un misionar sau filantrop, cum bebelușul de pe crucifixul lui era o declarație în favoarea vieții sau simboliza că toți am fost odată inocenți și puri – exact ca pruncul Iisus.

– Tipu' avea priză la oameni, am concluzionat eu. Era foarte charismatic, un fel de sfânt al vagabonzilor.

Jacobi bătu darabana.

– Nu știi cum îl chema pe sfântul ăsta, nu-i așa, Boxer?

– Nu știu.

– Și n-ai nicio idee cine l-a omorât sau care a fost motivul?

– Nici măcar o idee.

– Atunci asta e, spuse Jacobi bătând cu palma în birou. S-a terminat. Gata! Dacă nu vine cineva să mărturisească, nu mai consumi din timpul departamentului. S-a înțeles?

– Da, domnule! zise Conklin.

– Boxer?

– Am înțeles, locotenente.

Am ieșit din biroul lui Jacobi și am pontat de sfârșit de zi. I-am zis lui Conklin:

– Ai înțeles, da?

– Ce era așa de neînțeles în „s-a terminat"?

– Rich, Jacobi a fost clar ca bună ziua. Ne-a zis să lucrăm la cazul Curierului Isus *pe timpul nostru*. Mă duc s-o văd pe Claire. Vii cu mine?

Capitolul 7

Claire purta un halat chirurgical cu o broşă în formă de fluture la baza gâtului, avea un şorţ prins la mijloc, iar o cască de duş înflorată îi acoperea părul. Pe masa imaculată de autopsie din faţa ei era întins Curierul Isus, cu trăsăturile lui îngrozitor de zdrobite orientate spre lumină.

O incizie în formă de Y se întindea de la clavicule până la pubis şi fusese cusută ca o minge de baseball, cu fir alb aspru. Avea vânătăi pe tot corpul şi laceraţii şi contuzii suprapuse.

Curierul Isus fusese lovit din răzbunare.

– Am primit rezultatele radiografiilor, spuse Claire.

În timp ce vorbea, m-am uitat pe peretele unde erau expuse la lumină.

– Mâna dreaptă ruptă, probabil l-a lovit pe atacator sau a fost călcat când era jos. Are multe fracturi la oasele faciale, precum şi multiple fracturi craniene. Bineînţeles, coaste rupte – trei. Toată trauma asta fizică, multiplele lovituri, ar fi putut să-l omoare, dar înainte să-l lovească cineva, era deja mort.

– Cauza decesului? Zi-mi, Fluturaş, sunt pregătită.

– Of, Doamne, spuse ea. Lucrez cât pot de repede şi tot nu e destul de repede pentru Lindsay.

– Te rog? am zis.

Resemnată, Claire se întinse în spatele ei şi ridică nişte punguţe cu ceva care semăna cu nişte gloanţe distorsionate.

– Alea-s gloanţe de 22? o întrebă Conklin.

– Da, Rich. Patru dintre gloanţele trase în cap au ricoşat înăuntru. Au intrat pe aici, aici, aici şi aici, în spate, s-au răsucit

înăuntru, sub scalp, și au rămas acolo ca niște gândaci sub covor. Cred că e puțin probabil, dar posibil ca Domnul Isus să fi supraviețuit *acestor* patru gloanțe.

– Și atunci? am întrebat. Ce l-a omorât?

– Atuuunci, fetiță, ucigașul l-a împușcat în cap pe Domnul Isus și probabil asta l-a omorât. A mai tras o dată, în ceafă, să fie sigur.

– Și apoi ucigașul i-a zdrobit fața în bătaie? I-a rupt coastele? am întrebat, de parcă nu-mi venea să cred. Asta da crimă *pasională*.

– Cineva l-a urât, asta-i clar, ne-a zis Claire și și-a chemat asistenta. Pune-l deoparte pe Domnul Isus, te rog, Bunny. Roagă-l pe Joey să te ajute. Și scrie „Necunoscut nr. 27" și data pe eticheta de pe deget.

Împreună cu Conklin, am urmat-o pe Claire la ea în birou.

– Mai am ceva să vă arăt, ne-a zis Claire.

Își dădu jos casca de duș și halatul chirurgical. Pe dedesubt, Claire purta o uniformă albastră și tricoul ei preferat, cel cu citatul celebru pe față: „Poate că sunt grasă și am patruzeci de ani, dar asta sunt eu."

Chestia asta o amuza foarte tare, dar din moment ce acum avea patruzeci și cinci de ani, mă gândeam că poate o să-și ia un *nou* tricou preferat în curând.

Între timp, ne invită să luăm loc, se așeză la birou și descuie sertarul de sus. Scoase altă punguță de hârtie pergaminată, o puse pe birou și aplecă veioza flexibilă ca să o lumineze direct.

– Ăsta e crucifixul Curierului, am zis eu, holbându-mă la o piesă de artă populară care arăta ca un artefact.

De fapt, arăta exact așa cum mi-a fost descris: două bolțuri, sârmă de cupru, un prunc de jucărie legat de cruce.

– S-ar putea să fie amprente pe copilaș, am zis. Unde l-ai găsit?

– În esofagul lui, mi-a răspuns Claire luând o înghițitură de apă. Cineva a încercat să i-l îndese pe gât.

Capitolul 8

Eram nerăbdătoare să aud ce părere are Joe despre Curierul Isus.

Luam cina împreună în seara aceea la Foreign Cinema. Deşi se află într-o clădire dărăpănată din cel mai prăpădit cartier al oraşului, înconjurat de bodegi şi magazine cu produse la un dolar, datorită marchizei şi designului frumos, Foreign Cinema pare ridicat din Los Angeles de un OZN şi lăsat să cadă, din greşeală, în districtul Mission.

Dar în afară de felul în care arată, Foreign Cinema este deosebit şi datorită meselor de picnic din grădina din spate, unde sunt proiectate filme vechi pe peretele gol al unei clădiri alăturate.

Cerul era senin în acea seară de mai, iar seara era şi mai plăcută graţie lămpilor cu infraroşu dispuse în toată curtea. La una dintre mese era Sean Penn cu nişte prieteni, dar pe mine mă încânta faptul că aveam o întâlnire la cină cu Joe, fără ca vreunul dintre noi să trebuiască să ia avionul pentru asta.

După atâtea obstacole dureroase, relaţia noastră la distanţă, asemănătoare unei călătorii într-un carusel, se liniştise când Joe se mutase în San Francisco să fie cu mine. Acum, în sfârşit, locuiam împreună.

În sfârşit, ne acordam o şansă.

În timp ce *Umbrelele din Cherbourg*, un film vechi franţuzesc, clipea fără sonor pe perete, Joe asculta cu atenţie ce zi uluitoare

avusesem: cum eu și Conklin ne rupseserăm picioarele încercând să aflam cine îl omorâse pe Curierul Isus.

– Claire a scos cinci gloanțe din capul lui, patru chiar de sub scalp, i-am spus lui Joe. Al cincilea glonț a intrat în tâmplă și, probabil, a fost cel care a cauzat moartea. Apoi, Curierul a mai primit un glonț în ceafă, post-mortem. Un act de violență personală, nu crezi?

– Gloanțele alea erau de calibru 25 sau 22?

– 22, am zis eu.

– Se leagă. Trebuiau să fie cu miez moale, altfel i-ar fi trecut prin craniu. Au fost găsite cartușe la fața locului?

– Nici măcar unul. Ucigașul a folosit probabil un revolver.

– Sau o armă semiautomată și a cules cartușele de pe jos. Genul ăsta de tip e atent la probe. Gândește în perspectivă.

– Da, ai dreptate. M-am tot gândit la ce spusese Joe. Deci, spui că e posibil să fi fost ceva premeditat?

– Sunt speranțe, Linds. Glonțul ăla cu miez moale ar putea să aibă striații. Vezi ce zic cei de la laborator. Păcat că nu o să ai amprente pe cartușe.

– S-ar putea să fie amprente pe pruncul de plastic.

Joe încuviință, dar mi-am dat seama că nu era de acord.

– Nu? l-am întrebat.

– Dacă ucigașul a adunat cartușele, înseamnă că era profesionist. Un ucigaș plătit sau un militar. Sau polițist. Sau un condamnat. Dacă era profesionist...

– Atunci nici pe crucifix nu vor fi amprente, am zis. Dar de ce un profesionist ar omorî un vagabond cu atâta cruzime?

– E numai *prima zi*, Linds. Mai așteaptă puțin.

– Sigur, am răspuns, dar Jacobi a renunțat deja la cazul ăsta.

Mi-am sprijinit capul în mâini, iar Joe chemă chelnerul și mai comandă vin. Apoi se întoarse spre mine cu un zâmbet larg, indescifrabil.

M-am relaxat și am analizat zâmbetul acela, dându-mi seama doar că Joe arăta ca un puști care avea un secret.

L-am întrebat ce se întâmplă, am așteptat să deguste vinul. Apoi, după ce mă făcu să aștept destul, se aplecă peste masă și îmi luă mâinile în ale lui.

– Ei, blondino, ghici cine a primit telefon de la Pentagon azi?

Capitolul 9

– Nu pot să cred! am izbucnit. Nu-mi spune!

Nu m-am putut abține. Primul meu gând fu că Joe fusese chemat înapoi la Washington și nu puteam nici măcar să concep așa ceva.

– Lindsay, liniștește-te! M-au sunat în legătură cu o misiune. Ar putea fi începutul altor misiuni, toate profitabile, un mare progres pentru afacerea mea de consultanță.

Când l-am cunoscut pe Joe, în timpul unui caz, pe cartea lui de vizită scria DIRECTOR ADJUNCT, DEPARTAMENTUL PENTRU SECURITATE INTERNĂ. Era cel mai bun specialist în combaterea terorismului din Washington. Și la slujba asta renunțase el când se mutase pe Coasta de Vest ca să fie cu mine.

Certificările și reputația lui erau de prim rang, dar în San Francisco nu găsise oportunități așa repede cum speraserăm noi.

Am dat vina pe faptul că administrația actuală era ofticată că superpopularul Joseph Molinari plecase din funcție într-un an electoral. Se pare că le trecea supărarea.

Asta era bine.

M-am relaxat. Am zâmbit. Am spus:

– Pfiiuuu! M-ai speriat, Joe.

Și m-am bucurat pentru el.

– Păi, povestește-mi despre misiune, am zis.

– Sigur, dar hai să comandăm mai întâi.

Nu-mi amintesc ce am ales din meniu, pentru că atunci când a venit mâncarea, Joe mi-a zis că pleca a doua zi dimineață la

o conferință în Orientul Mijlociu. Și că s-ar putea să stea în Iordania trei săptămâni sau mai mult.

Joe a pus furculița jos și m-a întrebat:

– Ce s-a întâmplat, Lindsay? Ce te necăjește?

A întrebat frumos. Chiar voia să știe, dar presiunea sângelui îmi crescuse cu viteza fulgerului și nu puteam să-i zic *frumos* de ce.

– Mâine e ziua ta, Joe. Trebuia să mergem acasă la Cat în weekend, mai ții minte?

Catherine e sora mea, cu șase ani mai mică decât mine, locuiește în Half Moon Bay, un oraș frumos de pe coastă, împreună cu cele două fiice ale ei. Trebuia să fie un weekend petrecut în familie, frumos, conta mult pentru mine să-l duc pe Joe acasă la singura mea familie.

– Putem să stăm cu Cat altădată, draga mea. Trebuie să mă duc la conferința asta. În plus, Lindsay, de ziua mea nu-mi doresc decât seara asta și pe tine.

– Nu pot să vorbesc acum cu tine, am zis aruncând șervețelul pe masă, ridicându-mă în fața imaginilor proiectate pe zid și auzindu-i pe oameni strigând la mine să mă așez.

Am traversat restaurantul și am ieșit prin holul lung de nouă metri, încadrat de două rânduri de lumânări votive înalte până la brâu, mi-am scos telefonul mobil din buzunar și am chemat un taxi înainte să ajung în stradă.

Am așteptat bulversată acolo, în districtul Mission, în mijlocul Dodge City, simțindu-mă revoltată, apoi proastă, apoi foarte, foarte furioasă pe mine.

Mă comportasem ca genul acela de blondă idioată pe care îl disprețuisem întotdeauna.

CAPITOLUL 10

Mi-am zis: „Ce proastă ești!" M-am aplecat, i-am dat șoferului de taxi o bancnotă de cinci dolari și i-am făcut semn să plece.

Apoi am refăcut singură drumul ăla romantic, străjuit de lumânări, prin holul lung de nouă metri, prin restaurant și afară în grădina din spate.

Am ajuns tocmai când chelnerul lua farfuriile.

– Stai jos acolo, în față, strigă iar persoana care strigase și mai devreme. Tu! Da, tu!

M-am așezat în fața lui Joe și am spus:

– Am reacționat prostește și-mi pare rău.

Pe chipul lui Joe se citea supărarea. Spuse:

– Și mie-mi pare rău. N-ar fi trebuit să-ți dau vestea așa brusc, dar nu mi-am imaginat că o să reacționezi așa.

– Nu, nu te scuza. Aveai dreptate, iar eu am fost o idioată, Joe. Mă ierți, te rog?

– Te-am iertat deja. Dar, Lindsay, de fiecare dată când ne certăm, iese la iveală vechea poveste, deși noi ne facem că plouă.

– Păi, dacă avem umbrele, am zis eu încercând să glumesc.

Joe zâmbi, dar cu jumătate de gură.

– Mergi pe patruzeci de ani.

– Știu asta, mulțumesc.

– Eu împlinesc patruzeci și șapte mâine, așa cum mi-ai adus aminte. Anul trecut te-am cerut în căsătorie. Inelul pe care ți l-am dat e încă în cutie, într-un sertar, nu pe degetul tău. Ce vreau de ziua mea? Vreau să te hotărăști, Lindsay.

Cu lipsa acută de sincronizare pe care chelnerii din toată lumea și-au perfecționat-o, un trio de tineri s-au grupat în jurul mesei noastre, cu un tortuleț în mâini, cu lumânările aprinse, și au început să-i cânte „La mulți ani!" lui Joe. Exact așa cum planificasem.

Cântecul a fost preluat și la alte mese și o grămadă de ochi s-au întors spre noi. Joe a zâmbit și a suflat în lumânări.

Apoi m-a privit, cu o expresie drăgăstoasă întipărită pe chip. Spuse:

– Nu mă implora, blondino. N-o să-ți spun ce dorință mi-am pus.

M-am simțit ca o proastă că stricasem seara?

Da.

Știam ce să fac în legătură cu dorința lui Joe și cu inelul ăla cu diamant din cutiuța de catifea?

Nu.

Dar eram sigură că nehotărârea mea nu avea nicio legătură cu Joe.

Capitolul 11

Ne-am trezit înainte de apariția zorilor și am făcut dragoste cu frenezie, fără să vorbim. Tras de păr, mușcat de buze, aruncat de perne pe covor.

Înverșunarea cu care făceam dragoste era o recunoaștere cinstită, sinceră, a faptului că ne împotmoliserăm. Că nu era nimic ce am fi putut spune fără ca celălalt să nu știe deja.

Cu pielea încă strălucind, stăteam lungiți unul lângă altul, ținându-ne strâns de mâini. Ceasul de înaltă tehnologie de pe noptieră proiecta pe tavan ora și temperatura exterioară cu cifre roșii, mari.

Ora cinci dimineața.

Unsprezece grade.

– Am visat frumos, spuse Joe. Totul o să fie bine.

Mă liniștea pe mine? Sau pe sine?

– Ce-ai visat?

– Înotam împreună, goi, sub o cascadă. Apă. Asta înseamnă sex, nu?

Îmi dădu drumul la mână. Salteaua se mișcă. Trase pătura și mă acoperi.

Am auzit dușul curgând în timp ce stăteam lungită pe întuneric, simțindu-mă deprimată, înlăcrimată și nehotărâtă. Am aținit și m-am trezit când mâna lui Joe mi-a atins părul.

– Plec acum, Lindsay.

M-am întins și l-am cuprins pe după gât și ne-am sărutat în întuneric.

– Drum bun, i-am zis. Nu uita să scrii.

– O să *sun.*

Tonul ăsta rece nu era potrivit pentru a-mi lua la revedere de la Joe. Se auzi ușa de la intrare, care se încuie automat.

Am sărit din pat.

M-am îmbrăcat cu jeanși și cu unul dintre puloverele lui Joe și am alergat desculță pe hol. Am chemat liftul cu o apăsare prelungă până când reveni la etajul unsprezece și se deschise brusc.

Mă cuprinse disperarea în timp ce liftul mă ducea încet la parter. În mintea mea, bagajele lui Joe erau în portbagaj, mașina rula deja pe Lake Street, accelerând pe drumul spre aeroport.

Dar când liftul mă lăsă, în sfârșit, în hol, l-am văzut pe Joe prin ușile de sticlă de la intrare, în picioare lângă un Lincoln Sedan. Am trecut în viteză pe lângă portar și am alergat în stradă, strigându-l pe Joe.

Și-a ridicat privirea și și-a deschis brațele, iar eu m-am aruncat la pieptul lui, cu fața îngropată în haină, simțind cum îmi dădeau lacrimile.

– Te iubesc atât de mult, Joe.

– Și eu te iubesc, blondino.

– Joe, când eram în cascada aia, purtam inelul?

– Da. Strălucea de-ți lua ochii. Puteai să-l vezi și de pe lună.

Am râs cu fața în umărul lui. Ne-am sărutat și ne-am îmbrățișat și am luat-o de la capăt, până când taximetristul a glumit:

– Mai păstrați și pentru mai târziu, da?

M-am retras fără tragere de inimă, iar Joe urcă în mașină.

I-am făcut cu mâna și el mi-a răspuns la fel pe măsură ce Lincolnul negru îmi ducea iubitul departe.

Capitolul 12

Yuki era în biroul ei, una dintre zecile de vizuini murdare fără ferestre pentru procurori adjuncți din Palatul de Justiție. Era pregătită și îmbrăcată pentru instanță: costum gri Anne Klein, cămașă de mătase de un roz pal și pantofi de trei sute de dolari pe care îi cumpărase reduși la jumătate de preț de la Neiman.

Era șase și jumătate dimineața.

Peste aproximativ trei ore, avea să-și țină pledoaria finală în procesul atât de complex de crimă intentat lui Stacey Glenn, o fostă regină a frumuseții în vârstă de douăzeci și cinci de ani, care reușise să fie în același timp și frumoasa, și bestia.

Ceea ce Stacey Glenn le făcuse părinților ei era revoltător, neprovocat și de neiertat, iar Yuki era hotărâtă să o înfunde pe nenorocita aia psihopată și să o bage la închisoare pentru totdeauna. Dar, în ciuda hotărârii și a capacității ei de a aduce cele mai bune argumente, Yuki devenea faimoasă în procuratură numai că pentru procesele *pierdute*. Și asta o termina.

Așa că acum era acum.

Dacă Stacey Glenn scăpa, oricât de mult i-ar fi displăcut asta, Yuki trebuia să se întoarcă la dreptul civil, să se ocupe de divorțurile bogătașilor și să negocieze contracte. Asta dacă nu era *concediată* înainte să-și poată da demisia.

Yuki se aplecă înainte în scaunul ei scârțâitor și amestecă un pachet de cartonașe, fiecare dintre acestea subliniind un aspect important pe care avea să-l evidențieze în pledoaria finală a procuraturii.

Fapt: Stacey Glenn își părăsise apartamentul din Portrero Hill la ora două dimineața și mersese cu mașina ei roșie țipătoare, o Subaru Forester, la casa părinților ei, situată la aproape 65 km distanță, în Marin, dincolo de Golden Gate.

Fapt: Stacey Glenn intrase în casa părinților ei între trei și trei și cincisprezece minute dimineața, folosind o cheie ascunsă sub o anumită piatră în formă de inimă de lângă ușa din față. Intrase prin bucătărie în garaj, luase de acolo o rangă și mersese cu ea sus, în dormitorul principal, și-și lovise părinții în cap până-i omorâse.

Fapt: o vecină depusese mărturie că în jur de ora trei în dimineața aceea văzuse o Subaru Forester roșie cu cauciucuri de teren pe aleea familiei Glenn și o recunoscuse ca aparținându-i lui Stacey.

Fapt: Crezându-și părinții morți, Stacey Glenn conduse spre casă și, pe drumul de întoarcere, plăti taxa de autostradă în jurul orei patru și treizeci și cinci de minute.

Orele acestea erau cruciale pentru demonstrația lui Yuki, deoarece stabileau traseul lui Stacey Glenn din noaptea respectivă și îi *spulberau* alibiul cum că fusese acasă, dormind, în timp ce părinții ei erau atacați.

Fapt: Stacey Glenn suferea de mania cumpărăturilor și se îndatorase mult. În viață, părinții ei nu valorau nimic pentru ea. Morți, valorau un milion de dolari.

Fapt: Stacey Glenn avea mijloacele, motivul și oportunitatea – și mai exista și un *martor* la crimă.

Și demonstrația lui Yuki se baza 90 la sută pe martorul respectiv.

Yuki își strânse cartonașele și le legă cu un elastic, apoi băgă pachetul în geantă. După aceea, de gândi la mama ei, Keiko Castellano, care murise înainte de vreme, iar ea suferise enorm din cauza asta. Keiko își iubise unica fiică foarte mult și Yuki simțea și acum prezența liniștitoare a mamei ei.

– Mami, stai azi cu mine în instanță și ajută-mă să câștig, da? spuse Yuki cu voce tare. Pupici.

Având câteva ore la dispoziție, Yuki își făcu ordine în sertarul de creioane, goli coșul de gunoi, șterse înregistrări vechi din agendă și își schimbă bluza de un roz prea suav cu o cămașă turcoaz-închis având croială bărbătească și care inspira mai multă forță și încredere.

La ora opt și un sfert, secundul lui Yuki, Nicky Gaines, intră pe hol strigându-i numele. Yuki scoase capul pe ușă și spuse:

– Nicky, doar asigură-te că prezentarea merge. Asta e tot ce trebuie să faci.

– Mă ocup, zise Nicky.

– Bine. Trage-ți fermoarul la pantaloni. Să mergem.

Capitolul 13

Yuki se ridică de pe scaunul ei de la masa acuzării când onorabilul Brendan Joseph Duffy intră în sala de judecată printr-o uşă din spatele prezidiului şi-şi ocupă locul între steaguri şi în faţa marelui sigiliu al Statului California.

Duffy avea constituţie atletică, păr cărunt şi ochelari fund de sticlă pe care îi purta în partea de jos a nasului. Îşi smulse căştile de iPod din urechi, deschise o doză de Sprite, apoi, când cei din audienţă se aşezară, îi spuse aprodului să cheme juriul.

Pe partea cealaltă a culoarului, adversarul lui Yuki, reputatul avocat al apărării în cazuri penale, Philip R. Hoffman, şuşotea cu clienta sa, Stacey Glenn.

Hoffman era înalt, 1,93 m, cocoşat, avea patruzeci şi doi de ani şi păr brunet, dezordonat. Purta un costum Armani albastru-închis şi o cravată roz de satin. Îşi făcuse manichiura.

La fel ca Yuki, Hoffman era un perfecţionist.

Spre deosebire de ea, raportul dintre procesele câştigate şi cele pierdute îl situa pe Hoffman în liga starurilor. În mod normal, cerea onorarii de peste nouă sute de dolari pe oră, dar acum o reprezenta pe Stacey Glenn pro bono. Hoffman nu era un altruist. Sala de judecată era înţesată de presă, iar popularitatea acestui caz valora milioane pentru firma lui.

Stacey Glenn era o brunetă uimitoare, cu ochi albaştri şi două pete de culoare în obraji ce îi scoteau în evidenţă paloarea căpătată în închisoare. Purta un costum banal, dintr-o stofă cadrilată măslinie, care nu o avantaja, făcând-o să semene mai

degrabă cu o profesoară sau contabilă decât cu psihopata calculată, criminală şi avidă de bani care era.

Alături de Yuki, Nicky Gaines, cu veşnica lui gâfâială cauzată de polipi, răsufla greu în timp ce juraţii intrau în sala mică de judecată printr-o uşă laterală şi îşi ocupau locurile din boxa juriului.

Judecătorul Duffy îi salută pe juraţi, le explică faptul că ambele părţi urmau să-şi prezinte pledoariile finale, apoi juriul putea să-şi înceapă deliberările.

Duffy sorbi îndelung direct din doza de suc, apoi întrebă:

– Doamna Castellano, acuzarea este gata să înceapă?

– Da, onorată instanţă.

Luându-şi notiţele de pe masă, Yuki se îndreptă spre pupitrul din centrul sălii de judecată căptuşite cu lemn de stejar. Le zâmbi celor doisprezece juraţi şi celor doi înlocuitori, pe care ajunsese să-i cunoască după ticuri, grimase, râsete şi după felul cum îşi dădeau ochii peste cap în ultimele şase săptămâni, şi spuse:

– Bună dimineaţa, tuturor. Apoi, arătând spre acuzată, vorbi din inimă. Stacey Glenn este o criminală. Şi-a omorât tatăl, care o adora. A făcut tot ce-a putut să-şi omoare mama şi a crezut că a reuşit. Şi-a lovit părinţii fără milă pentru că voia să încaseze asigurarea de viaţă de un milion de dolari. A făcut asta pentru *bani*.

Yuki trecu în revistă orele pe care le stabilise în timpul procesului – pe baza mărturiei taxatorului şi a vecinei familiei Glenn – şi le aminti de brokerul în asigurări pe care Stacey îl sunase să se intereseze de polița de asigurare de viaţă a părinţilor ei.

La sfârşit, rugă juriul să-şi amintească mărturia inspectorului Paul Chi, un investigator decorat de la Omucideri, din cadrul SFPD[1], şi pe cea a lui Lynn Colomello, paramedic experimentat.

[1] Departamentul de Poliţie din San Francisco (n. trad.)

– Inspectorul Chi şi sergentul EMS[1] Lynn Colomello au depus mărturie că, deşi Rose Glenn era aproape moartă când a fost găsită în pat alături de soţul său ucis, avea *cunoştinţă* şi era *lucidă*, spuse Yuki juriului. Rose Glenn a răspuns solicitărilor paramedicilor. Ea ştia cine o atacase şi, cel mai important, *putea să transmită această informaţie poliţiei*. Ştiţi că inspectorul Chi avea o cameră video cu el când a fost chemat la locul crimei în acea dimineaţă. Când şi-a dat seama că doamna Glenn era încă în viaţă, a înregistrat convorbirea lor, crezând că era declaraţia acesteia pe patul de moarte. Rose Glenn ştia foarte bine cine o atacase. Şi ceea ce povesteşte ea pe această înregistrare video are un impact mai mare decât orice aş putea eu să spun. Nicky, te rog să dai drumul.

[1] Serviciile Medicale de Urgenţă (n. trad.)

Capitolul 14

Pe ecranul de lângă judecător, aproape de juriu, apăru o înregistrare video cu locul crimei în semiîntuneric.

Obiectivul camerei era ațintit asupra unui dormitor dominat de un pat matrimonial. Așternuturile erau răvășite și pătate de sânge. Pe partea îndepărtată a patului se afla trupul contorsionat al unui bărbat, cu fața întoarsă de la cameră, sânge și creier împrăștiat pe tăblia patului, iar pe scalp și gât erau vizibile răni adânci.

Mâna ca de fantomă a unei femei se ridică de pe pat și-i făcu semn privitorului să se apropie. Sunetul răsuflării chinuite se intensifică pe măsură ce camera se apropia de pat.

Era șocant și îngrozitor să vezi că, deși maxilarul îi era clar zdrobit și își pierduse un ochi, *Rose Glenn era în viață.*

– Sunt inspectorul Paul Chi, spuse o voce de bărbat din spatele camerei. Ambulanța este pe drum, doamnă Glenn. Mă puteți auzi?

În mod uimitor, bărbia femeii se mișcă ușor.

– Vă numiți Rose Glenn?

Femeia încuviință din nou.

– Ronald Reagan este președintele Statelor Unite?

Rose Glenn mișcă din cap dintre-o parte în alta – nu.

– Rose, știi cine ți-a făcut asta ție și soțului tău?

Răsuflarea femeii se estompă, dar dădu ușor din bărbie, încuviințând.

– Persoana care v-a atacat era un străin? o întrebă Chi.

Rose Glenn clătină din cap în semn că nu.

– Atacatorul era un membru al familiei?

Încuviință din cap.

Deodată, stațiile de emisie-recepție ale poliției pârâiră și în încăpere apăru o targă, care bloca imaginea camerei. Apoi, scena se eliberă din nou.

O femeie paramedic, cu părul blond prins în coadă de cal, spuse cu o voce răgușită de fumătoare:

– Doamne Dumnezeule! E *vie!*

Paramedicul, care depusese mărturie în fața juriului, era Lynn Colomello. Pe ecran, se duse repede spre Anthony Glenn și-i luă pulsul. Chi o întrebă pe muribundă:

– Rose, a fost fiul tău? Fiul tău, Rudy, a făcut asta?

Rose Glenn scutură din cap cu o mișcare agonizant de încetă – nu.

Întrebarea fu acoperită apoi de zgomot de pași când lui Colomello i se mai alăturară doi paramedici. Vorbiră despre tratamentul de urgență, aduseră un rezervor de oxigen și introduseră o canulă în nările lui Rose Glenn.

Vocea lui Paul Chi se auzi din nou adresându-li-se calm paramedicilor:

– Mai am nevoie doar de o secundă.

Apoi îi spuse victimei:

– Rose. Rose. Atacatorul a fost fiica ta, Stacey?

Capul femeii se mișcă afirmativ.

– Rose, vrei să spui că fiica ta, Stacey, v-a făcut asta?

Femeia șuieră:

– Daaaaaaaaa.

Aerul scos din plămâni produse un sunet îngrozitor, de parcă femeia își folosea ultima suflare ca să-i spună inspectorului cine o omorâse.

Apoi, la numărătoarea lui Colomello, paramedicii o ridicară pe Rose Glenn pe targă și interogatoriul se termină.

În sala de judecată, ecranul se întunecă și se aprinseră luminile. Jurații mai văzură înregistrarea, dar cum aceasta era piesa de rezistență a acuzării, Yuki nu putea decât să spere că șocul revizionării îi va spori impactul.

Yuki își drese glasul și spuse:

– Doamnelor și domnilor, lui Rose Glenn i-au fost adresate multe întrebări diferite în dimineața aceea și a putut să dea din cap în semn de da sau nu, ba chiar a putut să vorbească. Atunci când a fost întrebată dacă fiica ei a atacat-o, *a spus da.* Pe durata acestui proces, Rose Glenn nu a negat niciodată ce i-a spus inspectorului Chi. Pur și simplu nu poate să-și amintească. Și de ce nu poate să-și amintească? Pentru că fiica ei a lovit-o în cap cu o rangă, provocându-i traume de asemenea amploare încât doctorii au declarat că nu au mai văzut pe nimeni cu răni atât de grave care să supraviețuiască.

Dar Rose Glenn a supraviețuit – văduvă, desfigurată și paralizată parțial pe viață. *Acuzata i-a făcut asta*, doamnelor și domnilor. Procuratura vă cere să o găsiți pe Stacey Glenn *vinovată* la ambele capete de acuzare: pentru uciderea tatălui ei, Anthony Glenn, și pentru tentativa de ucidere a mamei ei, Rose. Vă cerem să vă asigurați că Stacey Glenn va plăti pentru aceste crime cu pedeapsa maximă permisă de lege.

Când Yuki se așează la locul ei, simți multe lucruri și toate bune: căldura strălucitoare a succesului, mâna lui Nicky bătând-o pe umăr și prezența mamei ei învăluind-o ca într-o îmbrățișare. „Bravo, Yuki-e, spuse mama ei. Tu arătat la ei."

Capitolul 15

Philip Hoffman nu-şi pierduse nicio clipă calmul în prezenţa juriului. Fusese respectuos cu martorii apărării şi nu folosise niciodată un cuvânt pompos când unul banal era de ajuns. Simţea că juriul îl simpatiza şi avea încredere în el şi se baza pe faptul că impresia aceasta avea să se transfere şi asupra clientei lui.

– Oameni buni, zise el aplecându-se asupra pupitrului, făcându-l să pară o jucărie în umbra lui, Stacey Glenn este o fată bună care nu a făcut rău nimănui niciodată. Îşi iubeşte părinţii şi când Rose Glenn a venit în faţa dumneavoastră, cu un mare efort fizic şi emoţional, v-a spus că Stacey nu este deloc violentă. Că niciodată Stacey nu i-ar ataca pe tatăl şi pe mama ei. Aţi auzit-o pe Rose Glenn declarând că îi pare foarte rău că orice a spus sau a făcut când era în pragul morţii a fost interpretat greşit şi folosit pentru a o pune sub acuzare pe fiica ei nevinovată.

Hoffman clătină din cap, îşi lăsă notiţele pe pupitru şi merse spre boxa juriului, apoi îşi împreună mâinile la spate şi-i privi pe juraţi cu ochii săi negri.

– Acuzarea a folosit înregistrarea video de la locul crimei pentru a vă emoţiona, pentru că numai de asta dispun. Iar înregistrarea aceea, oricât ar fi de emoţionantă, nu constituie o dovadă că Stacey Glenn ar fi vinovată de ceva.

Hoffman îşi prezentă juriului pledoaria, citându-i pe cei doi neurologi şi pe psihiatrul care depuseseră mărturie că Rose

Glenn era în stare de șoc atunci când inspectorul Chi îi adresase întrebările și că nu se putea pune bază pe răspunsurile date atunci.

Spuse că, deși taxatorul *credea* că o văzuse pe Stacey Glenn, o tranzacție cu un șofer dura câteva secunde, maximum, și că, în acest caz, zărise șoferul respectiv noaptea, pe întuneric.

– Nu există nicio evidență a numărului de înregistrare a mașinii, spuse Hoffman juriului, și nicio înregistrare video a șoferului. Bernice Lawrence, continuă Hoffman, vecina care a jurat că a văzut mașina lui Stacey pe aleea părinților ei... mă rog, e un cetățean bun și încerca să ajute. Poate a văzut o mașină asemănătoare sau poate a încurcat datele, dar, oricum ar fi, recunoaște că n-a văzut-o pe Stacey. Apelând la bun-simț, nu putem crede că ar fi într-atât de proastă clienta mea încât să-și parcheze mașina în fața casei părinților ei, apoi să intre și să-i omoare. E ridicol! Ați văzut cum arăta dormitorul lui Tony și Rose Glenn după atac, sublinie el. Puteți crede că ar putea cineva să ia o rangă, să lovească astfel cu o forță enormă, să ridice și să lovească din nou de zece ori și să nu aibă un fir de păr sau o pată de sânge pe haine? Stacey a fost adusă la interogatoriu la câteva ore de la tragedie. Părul, mâinile, tot corpul i-a fost examinat. Apartamentul i-a fost percheziționat, iar pantofii și hainele i-au fost testate temeinic în laboratorul de criminalistică. Nu s-a găsit nicio dovadă pe ea. *Nici măcar una.*

Mașina lui Stacey a fost redusă la grămezi de piulițe și șuruburi și tot nu s-a găsit nicio *dovadă*. În ceea ce privește cheia de la ușa de la intrare, eu vă întreb așa: câți dintre dumneavoastră păstrează o cheie sub preș sau în alt loc evident unde oricine ar putea să o găsească? Iar apelul către Wayne Chadwell, brokerul de asigurări? Stacey era o fiică bună. Părinții ei îmbătrâneau. A verificat polița de asigurare pentru că voia să se asigure că erau *protejați*. Pe scurt, oameni buni, nu există nici un fel de dovadă legală care să o lege pe clienta mea de crima aceasta. *Nici măcar una.* Și pentru că poliția are mărturia îndoielnică a

unei femei grav rănite, i-a pus în cârcă lui Stacey crima aceasta și nu a luat în considerare pe nimeni altcineva. Există îndoială rezonabilă în acest caz? Eu vă spun că *doar* îndoială rezonabilă există. Rose Glenn și-a pierdut soțul și aproape că și-a pierdut și viața. Iar acum, acuzarea vă cere s-o supuneți pe biata femeie unei alte tragedii luându-i și fiica de lângă ea. Stacey n-a comis această crimă, oameni buni. Și nu există nicio dovadă că ar fi făcut-o. Vă rog să o găsiți pe Stacey Glenn nevinovată la toate capetele de acuzare. Și vă mulțumesc.

Capitolul 16

Cindy, proaspătă în rochia roz mulată pe care o purta pe sub haină, cu părul strălucitor și arătând de parcă tocmai ar fi coborât din vitrina unui magazin, îi ocoli pe dependenții de droguri mizerabili care-și făceau veacul prin fața clădirii de cărămidă cu trei etaje de pe Fifth colț cu Townsend și mulțumi unui tânăr știrb care îi ținu ușa deschisă.

Parterul de la Din Inimă era o încăpere mare, verde, cu o masă de-a lungul unui perete, șiruri de mese pliante și scaune și oameni zdrențăroși învârtindu-se pe acolo – unii vorbind singuri, alții mâncând ouă din farfurii de carton.

Cindy observă o negresă slabă care o privea dintr-un colț de lângă intrare. Arăta de vreo patruzeci de ani și purta o bluză cu o inscripție în relief peste pantalonii negri mulați. De un cordon în jurul gâtului atârnau niște ochelari cu rame mov, iar de bluză era prinsă o insignă pe care scria: DNA LUVIE JUMP, SUPERVIZOR SALĂ DE ZI.

Doamna Jump continuă să o cerceteze neîncrezătoare pe Cindy, apoi spuse:

– Vă ajut?

Cindy se prezentă și-i spuse femeii că scria un articol despre Curierul Isus pentru *San Francisco Chronicle*.

– Investighez moartea lui, zise Cindy scoțând ziarul de dimineață din geanta laptopului. Îl deschise la pagina trei și îl îndoi astfel încât să se vadă titlul.

Negresa își miji ochii la ziar și apoi spuse:

– Ți-ai băut deja cafeaua?

– Nu, răspunse Cindy.

– Atunci stai jos.

Luvie Jump se întoarse după un minut cu două căni de cafea, un coș de chifle și pachețele de unt învelite în folie.

– Îmi citești articolul ăla? întrebă ea așezându-se în fața lui Cindy și punând pe masă tacâmuri din plastic și șervețele. N-am ochelarii de citit la mine.

Cindy zâmbi și spuse:

– Cu plăcere. Nu am prea des ocazia să citesc. Netezi ziarul și începu: Titlul este: „Mesia străzii, ucis. Poliția nu are indicii".

– Aha. Mai departe.

– Bine. Apoi zice așa: „Puțin după miezul nopții, în data de 6 mai, un om al străzii a fost bătut și împușcat mortal în fața terenului Caltrain de pe Townsend Street. Peste o sută de vagabonzi mor pe străzile noastre ca urmare a neglijenței și violenței în fiecare an, iar orașul îi îngroapă și uită de ei".

– Asta poți s-o mai zici o dată, murmură Luvie.

Cindy continuă:

– „Dar acest bărbat nu va fi uitat așa de ușor. Era prietenul renegaților, al oamenilor nevăzuți din clasa de jos. Era păstorul lor și ei îl iubeau. Nu-i cunoaștem numele, doar că era poreclit Curierul Isus."

Lui Cindy i se puse un nod în gât și-și ridică privirea. Luvie Jump îi zâmbea, iar gura îi tremura de parcă abia se stăpânea să nu izbucnească în plâns.

– Mi-a adus pe lume primul copil pe o alee, spuse ea. De aia purta crucea aia cu pruncul la gât. Iisus salvează. Iisus *salvează*. Cum pot să te ajut, Cindy Thomas? Numai să-mi zici.

– Vreau să știu totul despre el.

– Cu ce să încep?

– Știi cum îl chema cu adevărat pe Curier?

Capitolul 17

Cindy era în ghearele unui mort – cu inima, mintea și sufletul. Eu și Conklin ne-am întâlnit cu ea la MacBain's Beers O' the World Pub, un loc unde se întâlneau polițiștii pe Bryant Street. Din tonomat răsuna *Dancing Queen*, iar barul lung și lăcuit era plin ochi de o mulțime efervescentă care venise aici direct de la sediul poliției.

Cindy nici nu băga de seamă ce se întâmpla în jurul ei.

Vocea ei trăda furie în timp ce ne povestea:

– I-a adus *copilul* pe lume și ea nici nu-i știe *numele*. Nimeni nu știe! Dacă nu avea fața distrusă, îi publicam fotografia. Poate suna cineva să-l identifice. Cindy își bău berea, trânti halba goală pe masă și adăugă: Trebuie să-i fac pe oameni să înțeleagă. Să-și scoată nasurile din paginile mondene preț de o clipă și să-și dea seama că și viața unei persoane ca a lui fost *importantă*.

– Noi înțelegem, Cindy, am zis. Ia o pauză. Mai lasă-ne și pe noi să vorbim.

– Scuze, râse Cindy. Sydney, spuse ea ridicând o mână și chemând chelnerița. Mai adu-mi un pahar, te rog.

– Eu și Rich ne-am petrecut pauza de prânz căutând prin dosarele cu persoane dispărute și verificând amprentele Curierului.

– Pauza voastră de prânz, vai, spuse Cindy strâmbându-se.

– Hai s-o privim altfel, am zis. L-am pus pe Isus ăsta al tău tocmai în vârful unui teanc foarte mare de dosare cu cazuri active.

Cindy îmi aruncă o privire care spunea „scuze", dar fără să fie sinceră. Ce alintătură! Am râs. Ce altceva era să fac?

– Ați găsit ceva? întrebă ea.

– Amprentele nu s-au potrivit, zise Conklin. Pe de altă parte, sunt vreo două sute de bărbați albi de statură medie, cu ochi căprui, care au dispărut în California în ultimii zece ani. Te-am sunat la două jumătate ca să predai articolul la timp. Când bagi mesageria vocală...

– Mersi mult, Rich. Luam un interviu. Mi-am închis celularul.

Ne-a mai fost adus un rând de bere și, când a sosit și cina, Cindy ne-a pus la curent cu cele mai importante lucruri pe care le aflase la Din Inimă. A durat puțin până când mi-am dat seama că Cindy i se adresa mai mult lui Conklin. Așa că mi-am tăiat bucățele mușchiul de vită și am urmărit discuția celor doi.

Sentimentele mele față de partenerul meu se schimbaseră brusc și neașteptat în urmă cu aproximativ un an și jumătate, când lucram la un caz care ne dusese în Los Angeles. Luaserăm cina, băuserăm niște vin și pierduserăm zborul înapoi spre San Francisco.

Era târziu, așa că am rezervat două camere la hotelul Marriott din aeroport. Eram în halat de baie când Conklin a ciocănit la ușă. După două minute, ne giugiuleam pe un pat matrimonial.

Trăsesem frâna de urgență înainte să fie prea târziu și mă simțisem *îngrozitor*, absolut devastată – totul părea atât de greșit, ca și când soarele ar fi apus la est.

Dar avusesem dreptate să opresc totul. Mai întâi, chiar dacă eu și Joe ne despărțiserăm cam în perioada aia, eu tot îl iubeam. În plus, Conklin este cu zece ani mai tânăr decât mine și suntem *parteneri*. În plus, sunt și *șefa* lui.

După noaptea aceea, am hotărât de comun acord să ignorăm momentele în care electricitatea dintre noi aprindea mașina de patrulare, când uitam ce spuneam și mă trezeam fără

cuvinte, pierdută în ochii căprui ai lui Richie. Pe cât puteam, ne prefăceam că momentele în care Richie răbufnea preț de treizeci de secunde declarând cât era el de nebun după mine nu se petrecuseră deloc.

Dar acesta nu era unul dintre momentele acelea.

Acum, Inspectorul Sexos îi zâmbea lui Cindy, iar ea aproape că uitase că mai eram și eu pe acolo.

Pot spune că Cindy și Rich sunt un cuplu extraordinar. Amândoi, singuri. Arată bine împreună. Par să aibă o grămadă de subiecte de conversație.

– Rich, spunea Cindy, eu mai iau o bere. Crezi că poți să te asiguri că ajung acasă întreagă?

– Te conduc eu, am spus punând frățește o mână pe brațul lui Cindy. Mașina mea e în față și pot să te las la apartamentul tău în drum spre casă.

Capitolul 18

Yuki aproape că se ciocni de Phil Hoffman când ieşi din lift.

– Despre ce crezi că e vorba? murmură Hoffman.

– Ciudat, nu? răspunse Yuki.

Era ora zece dimineaţa, la două zile după ce ea şi Hoffman îşi ţinuseră pledoariile de încheiere, şi tocmai fuseseră sunaţi de grefierul judecătorului, care le transmise că erau chemaţi la sala de judecată 6a.

Yuki merse alături de Hoffman, care o depăşea cu treizeci de centimetri în înălţime, pe coridorul lung, zugrăvit în galben-închis, către sala de judecată, urmaţi de Nicky Gaines.

– Ar putea să nu fie nimic, spuse Yuki. Odată, un juriu a cerut un calculator. Am crezut că voiau să socotească recompensa clientului meu. Când acolo, un jurat îşi calcula impozitul pe venit în pauza de prânz.

Hoffman râse şi-i deschise prima din cele două uşi către sala de judecată. Gaines deschise a doua uşă, apoi cei trei avocaţi se îndreptară spre locurile lor, apoi se aşezară la mesele lor.

Judecătorul Duffy era la prezidiu, stenografa şi grefierul, la locurile lor, iar adjunctul şerifului stătea în faţa boxei juraţilor, mângâindu-şi mustaţa.

Duffy îşi ridică ochelarii pe creştet, închise laptopul şi le ceru ambilor avocaţi să se apropie, ceea ce ei şi făcură.

– Primul jurat ne-a trimis un bilet din partea juriului, spuse Duffy. Schiţă un zâmbet în timp ce despături o bucată de hârtie îndoită în patru şi o ridică astfel încât Yuki şi Hoffman să

vadă cele douăsprezece noduri de spânzurătoare care fuseseră desenate pe hârtie cu un marker negru. Sub noduri, fusese prins un bilet: „Domnule judecător, cred că avem o problemă".

– Nu se poaaaateee, spuse Yuki. Sunt în aer după... cât? Zece ore de deliberări?

– *Domnule* judecător, zise Hoffman. Vă rog, nu-i lăsați să se dea bătuți așa de repede. Asta e extrem de *bizar!*

Yuki nu putu citi expresia de pe fața lui Duffy, dar o putu citi pe cea a lui Hoffman și știu că simțea aceeași neliniște, furie și spaimă ca și ea. Durase luni de zile să pregătească acest caz pentru proces. Fuseseră luate depozițiile a zeci de oameni. Fuseseră nenumărate ore de pregătire și șase săptămâni de ceea ce Yuki considera prezentări perfecte în sala de judecată.

În caz de proces nul, procuratura putea să hotărască să nu mai consume resursele necesare unei rejudecări. Probabil și firma lui Hoffman s-ar fi retras.

Și asta însemna că Stacey Glenn avea să scape.

– Luați loc amândoi. Nu este nevoie să transportăm acuzata.

Duffy îi strigă ajutorului de șerif:

– Domnule Bonaventure, vă rog să chemați juriul în sală.

Capitolul 19

În timp ce jurații își puneau genţile jos, lângă scaune, mintea lui Yuki se învârtea ca un girofar pe o maşină de poliţie. Îi cercetă pe măsură ce se aşezau, căutând indicii în expresiile de pe feţele lor sau în limbajul trupului.

Cine credea că Stacey Glenn e nevinovată? Câţi dintre ei votaseră în favoarea achitării – şi de ce?

Primul-jurat, Linda Chen, era o chinezoaică-americancă, în vârstă de patruzeci de ani, educată în Ivy League şi deţinătoare a unei afaceri imobiliare de succes. Avea un fel de a fi tranşant, contrabalansat de un zâmbet larg, prietenos, şi atât Yuki, cât şi Hoffman o plăcură când aleseseră juriul. Cu atât mai mult când fusese aleasă prim-jurat.

Acum, Yuki se întreba cum de Chen permisese ca juriul să se dea bătut atât de repede.

Duffy zâmbi juriului şi spuse:

– M-am gândit serios la biletul dumneavoastră. Înţeleg că şase săptămâni sunt un coşmar şi că mulţi dintre dumneavoastră sunteţi dornici să plecaţi acasă. Acesta e un proces costisitor – nu numai în ceea ce priveşte banii, deşi a costat mult Statul California, ci şi ca timp şi efort, pentru că, cea mai mare parte a anului, ambele tabere au muncit pentru a pregăti acest caz pe care îl judecaţi dumneavoastră. După cum stau lucrurile acum, dumneavoastră sunteţi experţii în cazul *Statul împotriva lui Stacey Glenn*. Dacă nu puteţi ajunge în unanimitate la o decizie, acest caz va trebui rejudecat şi nu există motive pentru

a crede că un alt grup de oameni ar fi mai competent sau mai imparțial, sau că ar avea mai multă înțelepciune pentru a da acest verdict decât dumneavoastră.

Duffy explică juriului că voia ca ei să continue deliberările, să nu renunțe la convingerile la care ajunseseră pe baza dovezilor, ci să-și reexamineze părerile cu o minte deschisă pentru a ajunge la un consens.

Judecătorul le dădea „sarcina Allen"[1], așa numita sarcină-dinamită, care avea scopul de a impulsiona juriul în cazul în care se bloca. Puriștii juridici o considerau o constrângere.

Yuki știa că aceasta era cea mai bună opțiune, dar sarcina Allen putea să aibă efecte adverse. Un juriu răzbunător putea să reacționeze dând orice verdict i-ar fi permis să plece acasă mai repede.

Pentru Yuki era evident că decizia cea mai ușoară, cel mai puțin coșmarească, ar fi fost un vot unanim pentru achitare.

Judecătorul Duffy spuse:

– Vreau să aveți maximum de intimitate și confort, așa că am aranjat să fiți sechestrați în hotelul Fairmont atât cât va fi nevoie.

Yuki văzu șocul apărând pe fiecare chip al juraților când își dădură seama că judecătorul îi închidea într-un hotel *fără vreun avertisment*, fără să aibă televizor, ziare, mese gătite în casă și alte plăceri ale vieții zilnice.

Nu erau mulțumiți.

Duffy mulțumi juriului în numele Curții și, luându-și doza de Sprite, părăsi prezidiul.

---

[1] Denumirea vine de la cazul Allen versus SUA, din 1896, când această practică a fost susținută de Curtea Supremă. (n. trad.)

Capitolul 20

Lui Yuki îi sună telefonul în momentul în care se întoarse în birou.

– Eu sunt, spuse Len Parisi, procurorul adjunct, care era și superiorul ei, idolul ei, dar și cel mai dur critic al ei. Ai o clipă?

Yuki își deschise trusa de machiaj, își împrospătă rujul, închise poșeta și ieși pe hol.

– Vrei să vin cu tine? întrebă Nicky Gaines trecându-și degetele prin claia blondă ciufulită.

– Da, încearcă să-l faci să râdă.

– Serios?

– N-ar strica.

Parisi vorbea la telefon când Yuki ciocăni în ușa deschisă. Se întoarse în scaunul rotativ și-și ridică arătătorul în aer, semnul universal pentru „Nu durează mult".

Parisi avea aproape cincizeci de ani, păr roșcat sârmos, siluetă în formă de pară și o boală de inimă care aproape îl omorâse în urmă cu un an și jumătate. Prin oraș era cunoscut drept „Câinele Roșu" și Yuki credea că porecla îi făcea plăcere. Evoca imaginea unui câine bălos cu o zgardă cu zimți.

Parisi închise telefonul, le făcu semn lui Yuki și lui Nicky să se apropie și apoi lătră:

– Am auzit bine? Juriul s-a blocat?

– Da, spuse Yuki din prag. Duffy le-a dat sarcina Allen, apoi i-a sechestrat.

– Pe bune! Ce părere aveți? Au fost unu sau doi care s-au abținut?

– Nu știu, Len, spuse Yuki. Am numărat șase juraţi care n-au vrut să mă privească în ochi.

– Isuse Hristoase, zise Parisi. Mă bucur că Duffy i-a presat, dar nu vă faceți speranțe prea mari. Clătină din cap și întrebă retoric: De ce s-au blocat? Stacey Glenn e vinovată.

– Cred că din cauza mărturiei lui Rose Glenn, răspunse Yuki. Când a spus: „Copilașul meu nu ne-ar face rău niciodată". Asta trebuie să fie...

Parisi nu mai asculta.

– Bun, deci așteptăm. Între timp, Gaines, du-te și tunde-te. Castellano, ajut-o pe Kathy Valoy după prânz. E îngropată până peste cap în dosare. Asta-i tot. Mulțumesc.

Parisi răspunse la telefon, se întoarse în scaun și privi spre fereastră.

– Aș fi încercat, zise Nicky în timp ce el și Yuki se întorceau pe hol, dar nici măcar nu s-a uitat spre mine. N-am putut să strecor nicio glumă. Sau replică. Sau joc de cuvinte.

Yuki râse.

– Și, crede-mă, am glume gata pregătite. Ai auzit-o pe aia cu preotul, rabinul și hipopotamul care intră într-un bar...

Yuki râse din nou, un chicotit muzical aproape nervos.

– M-ai făcut să râd, spuse Yuki. E ceva. Te-ai descurcat bine, domnule. Ne vedem mai târziu.

Yuki îl lăsă pe Gaines în sala de așteptare, coborî treptele în holul de la intrare și se trase în spatele unui polițist solid care păzea ușile grele din oțel și sticlă ce dădeau în Bryant Street.

Yuki aruncă o privire spre reporterii de pe treptele din fața Palatului de Justiție. Nu o văzuseră încă.

Asta era bine.

Uneori, când presa o bombarda cu întrebări, voia să răspundă și putea să dea informații neverificate. Așa că atunci

când Yuki o văzu pe Candy Stimpson, o reporteră agresivă de la *Examiner* coborî repede treptele și mărse direct spre colț.

Reportera o strigă:

– Yuki! Procesul Glenn se duce de râpă? Cum te simți acum? Vreau doar câteva cuvinte. Câteva afurisite de cuvinte.

– Dă-te din fața mea, Candy, răspunse Yuki tăios întorcându-și capul spre reporteră fără să se oprească din mers și coborând de pe trotuar. N-am nimic de declarat.

Candy Stimpson țipă:

– Yuki, nu!

Dar Yuki nu înțelese.

Capitolul 21

Lumina ce strălucea în ochii lui Yuki era orbitoare.

– *Mama!* strigă. *Mami!*

– E în regulă, spuse un bărbat pe un ton liniştitor. Eşti teafără.

Lumina se stinse şi Yuki văzu nişte ochi gri mărginiţi de albastru, apoi restul feţei lui. Nu îl cunoştea, nu-l mai văzuse niciodată.

– Cine eşti?

– Doctorul Chasney, spuse el. John. Şi pe tine te cheamă...?

– Castellano. Yuki.

– Bine, zâmbi el. Asta corespunde cu actul de identitate. Am câteva întrebări...

– Ce naiba? Ce se întâmplă?

– Eşti la urgenţe, îi spuse doctorul Chesney.

Arăta de treizeci şi ceva de ani. Părea că se antrenează.

– Ai păşit în faţa unei maşini în mers, îi zise el.

– Ba *nu*.

– Norocul tău a fost că oprea la semafor, continuă Chesney. Tomografia a ieşit negativă. Ai doar o contuzie uşoară. Te-ai ales cu câteva zgârieturi, câteva copci, o vânătaie impresionantă pe coapsa stângă, dar niciun os rupt. Câte degete vezi?

– Două.

– Şi acum?

– *Trei*.

– Bine. Fă aşa: închide ochii şi atinge-ţi nasul cu arătătorul stâng. Acum, fă la fel cu cel de la mâna dreaptă. Excelent. Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

– Am o vânătaie impresionantă pe coapsă.

Chesney râse.

– Mă refeream la ce-ți amintești de dinainte de accident.

– Mă urmărea o reporteră...

– Îți amintești cum o cheamă?

– Candy Gură-Mare Stimpson.

– Bine. Foarte bine. E afară, așteaptă. Vreau să te țin aici peste noapte, numai pentru observație...

Dar Yuki se uită în jur, începând să recunoască sala de urgențe, iar stomacul i se făcu ghem. Se apucă strâns cu mâinile de marginea patului.

– Ce spital e ăsta?

– San Francisco Municipal.

Mami a murit aici.

– Vreau să te consult din nou dimineață...

– Pe naiba! spuse Yuki. Mă simt bine.

– Sau poți să pleci, zise Chesney. Scoase un formular și spuse: ai aici un formular de externare care spune că pleci împotriva sfatului medicului. Semnează aici.

– Ai ceva de scris?

Chesney apăsă pe pix și Yuki semnă unde îi arătă el. Spuse:

– Recomand paracetamol. Nu e prea târziu să te răzgândești și să rămâi aici în noaptea asta, Yuki.

– *Nu.* Nu, nu, nu.

– Tu hotărăști, zise Chesney. Să nu te speli pe cap cel puțin trei zile...

– Ești *nebun*? Să nu mă spăl? Trebuie să *lucrez*...

– Ascultă-mă. Uită-te la mine, Yuki, și fii atentă. Doctorul trebuie să-ți scoată copcile alea peste zece zile. Dacă poți să aștepți treizeci sau patruzeci de secunde, o asistentă îți va aduce hainele. Îți sugerez să te duci acasă și să dormi.

– Poftim?

– *Să dormi!* și nu glumesc. Uită-te pe unde mergi.

Capitolul 22

Yuki se gândi: „Trebuie să ies de aici. Trebuie!"

Se îmbrăcă, își puse pantofii, dădu la o parte draperiile din jurul rezervei și fugi. După ce dădu greșit colțul către obstetrică și ocoli prin cantină, găsi ușa care dădea spre sala de așteptare.

Când o văzu pe Yuki, Candy Stimpson se ridică.

– Of, *Doamne*, Yuki, îmi pare atât de rău!

Candy avea păr voluminos și creț și sâni enormi. O îmbrățișă pe Yuki, care rezistă preț de o clipă, apoi se eliberă și se îndreptă spre ieșire, spunând:

– Cât e ceasul? De cât timp sunt aici?

Candy ținu pasul cu Yuki și vorbi mergând.

– E trecut de cinci. Am servieta și poșeta ta și toate instrucțiunile și documentele. Din motive obiective, ți-am deschis portofelul. Trebuia să fac rost de cardul tău de asigurare și... a! Am și numele și numărul șoferiței care te-a lovit. Vrea să se asigure că n-ai pățit nimic. Probabil e îngrijorată că a lovit o avocată cu Beemerul ei, pentru Dumnezeu... ha! A, și dă-mi rețeta aia, Yuki. Ne oprim la o farmacie. Ai mâncare acasă? Te doare capul?

– Capul?

Candy o privi și încuviință în tăcere.

Yuki își pipăi partea stângă a capului, unde simți părul tuns periuță și o mulțime de copci.

– O, nuuuuuu! O oglindă. *Am nevoie de o oglindă!*

Candy scotoci prin poşetă, găsi o cutiuţă de plastic în formă de scoică, de cinci pe cinci, şi i-o dădu lui Yuki. Yuki deschise oglinda şi o potrivi, privindu-se cu ochi mari şi nevenindu-i să creadă, până când, în cele din urmă, obţinu imaginea completă.

Capul ei fusese ras pe o suprafaţă lată de şapte centimetri şi jumătate, brazda începând de la tâmpla stângă, apoi coborând într-o curbă lungă şi graţioasă până sub urechea stângă. Copci negre, ca o omidă ţepoasă, acopereau centrul acelui drum tuns frumos.

– Ia uite la mine! Sunt un *monstru!* îi strigă Yuki reporterei.

– La tine, şi monstruozitatea arată bine. Sprijină-te de mine, drăguţă. Te duc acasă.

Capitolul 23

Era încă o seară a naibii de *strălucită* la Aria. Din Wurlitzer răsunau melodii din filmele cu mafioți și arii clasice de operă, turiștii erau amețiți de la martini, iar clienții obișnuiți se îmbătau cu gin tonic, încântați de faptul că vedeau și erau văzuți.

„Pet Girl" stătea singură la barul aglomerat, protejându-și secretul de parcă era un pui de pasăre abia ieșit din ou.

Era o blondă micuță de statură, cu ochi căprui, avea treizeci și trei de ani, dar arăta cu zece mai tânără, o femeie care putea să se strecoare în și dintr-o cameră ca și cum ar fi purtat o pelerină care o făcea invizibilă, la naiba, ca și cum ar fi fost un supererou.

Asta era partea frumoasă.

Pet Girl lăsă o bancnotă de zece dolari pe bar. Luându-și cafeaua irlandeză, se duse înapoi în salonul VIP, unde McKenzie Oliver, starul rock recent decedat și fostul ei prieten, era expus într-un sicriu de bronz așezat pe masa de biliard.

Povestea amoroasă dintre Pet Girl și McKenzie durase șase luni sau douăzeci și șapte de ani, depinde cum numărai, dar oricum se terminase prost în urmă cu câteva zile.

Asta era nasol. Și ea tot nu înțelegea prea bine de ce. Îl iubise, pe el, cel adevărat, puștiul cu piept concav și platfus, cu felul lui de a fi *cool* și speriat în același timp, exact ca pe vremea când se jucau în nisip, când el era Mickey și ea era prietena lui.

În mod evident, nimic din toate acestea nu contase pentru el – dovada era drogata minoră cu tatuaje pe față și inele în nas care plângea acum, prietena „adevărată" a lui McKenzie,

cu care se văzuse în tot timpul cât se văzuse și cu ea, iar Pet Girl[1] aflase ultima.

Când îi prinsese împreună, McKenzie îi aruncase *privirea* aceea care spunea: „Ei, na! Uită-te și tu cine sunt eu. La ce te așteptai?"

Nici măcar nu spusese că-i pare rău.

Acum, Pet Girl privea în sicriul capitonat cu satin și trebuia să admită că McKenzie arăta bine. În orice caz, arăta curat – în ambele sensuri ale cuvântului. Simți că o furnică nasul, că i se umplu ochii de lacrimi și o durere cumplită în inimă la ce se așteptase mai puțin și când se așteptase mai puțin.

Își șterse lacrimile cu dosul palmei, îi strecură cheia de la casa lui în buzunarul de la piept al hainei de piele și-i șopti mortului: „Să mă pupi în fund, măgarule". Apoi semnă în cartea de oaspeți și se prăbuși pe o canapea ca să poată privi petrecerea de pe margine.

Și de ce petrecere avea parte McKenzie!

Tipii din trupa lui trăgeau linii de pe masa de biliard. Bono se retrăsese într-un colț cu managerul lui. Willie Nelson trecu să-și prezinte omagiile, iar toți ceilalți trăncăneau despre tragedie, oameni pe care îi cunoscuse toată viața ei, oameni care credeau că o cunosc, dar care, de fapt, nu o cunoșteau deloc.

Pet Girl închise ochii și îl ascultă pe J'razz, solistul principal din trupa lui McKenzie, cântând *Dark Star,* tributul lui McKenzie către el însuși. După aplauze, J'razz ridică paharul în onoarea mortului și spuse:

– Păcat că ai murit așa al dracu' de tânăr, frate.

Luminile se stinseră. Lumânările străluceau. Toată lumea cântă alături de J'razz *A Hole in the Night,* toți prietenii și fanii lui McKenzie gândindu-se că murise din cauza drogurilor.

Dar Pet Girl știa că drogurile nu aveau nicio legătură cu asta.

McKenzie Oliver fusese omorât.

Știa, pentru că ea îl omorâse.

---

[1] Fata care are grijă de animalele de companie

Partea a doua

CREMA SOCIETĂȚII

Capitolul 24

Pet Girl stătea pe podeaua fostei creşe, cu spatele sprijinit de perete. Purta mănuşi de sudor şi cizme cu vârful de oţel, iar în geantă, în siguranţă, îl avea pe preţiosul ei Rama. Asculta ţipetele înăbuşite ale soţilor Bailey prin zid.

– Porcule!

– Curvo!

– Taci, taci, taci!

Proştii nici măcar nu ştiau că ea era la trei metri de ei, în întuneric, că îi aşteptase câteva ore să vină acasă şi să bea până adorm.

Folosise bine timpul, îşi recapitulă Marele Plan în minte. Era pregătită. Le cunoştea obiceiurile, planul etajului, cea mai bună metodă de a intra şi cea mai rapidă cale de a ieşi de acolo.

Şi mai ştia şi codul.

Era un plan bun, dar Pet Girl avea şi un plan de rezervă – ce să facă în caz că este prinsă. *Şi avea tupeul să facă chiar şi asta.*

De cealaltă parte a peretelui, Ethan Bailey îşi acuza soţia că se culcă cu alţii, iar Pet Girl nu se îndoia că aşa făcea. Isa ştia cum să flirteze încă de când erau colege de clasă la şcoala Katherine Delmar Burke.

Şi de atunci, Isa ajunsese o adevărată maestră în arta seducţiei nonşalante. Ca Gwyneth Paltrow într-o zi foarte bună.

Dar nu de asta o disprețuia Pet Girl pe Isa.

Era ceva mai profund decât atât, avea legătură cu momentul în care viaţa ei se spulberase – când Pet Girl avea zece

ani și tatăl ei murise, iar Isa o îmbrățișase la înmormântare și îi spusese:

– Îmi pare așaaaaaa de rău! Dar să nu uiți niciodată că eu te iubesc. Suntem cele mai bune prietene *pentru totdeauna.*

„Pentru totdeauna" durase vreo două săptămâni.

Odată ce averea și protecția tatălui ei trecuseră complet la familia lui *adevărată*, Pet Girl și mama ei parcă nici n-ar fi existat vreodată. Se terminase cu școala particulară, cursurile de dans și petrecerile pe Snob Hill de ziua ei. Pet Girl căzuse fulgerător din grațiile fragile ale celor care aveau toate acestea în dezinteresatul și anostul „Și ce-mi pasă mie?" – acolo unde era locul fiicei bastarde a unui bărbat însurat.

Isa, pe de altă parte, terminase școala la optsprezece ani și se măritase la douăzeci și doi de ani cu Ethan Bailey într-o rochie Carolina Herrera, cu mărgele cusute manual, iar la nuntă participase întreaga protipendadă de pe Coasta de Vest. Și urmară toate celelalte: doi copii deștepți, acțiunile de binefacere, locul ei în vârful strălucitor al înaltei societăți.

Mama lui Pet Girl spusese:

– Mută-te, dragă. Ia-o de la capăt în altă parte.

Dar Pet Girl avea propriile rădăcini în acest oraș, care erau chiar mai adânci și mai încărcate de istorie decât legăturile de sânge albastru ale Isei.

Și astfel, asta era viața ei, lucrând pentru familia Bailey și clasa lor revoltătoare, plimbându-le câinii nevrotici, ducându-le blănurile dezgustătoare să fie depozitate la rece, adresând invitații prietenilor lor snobi, oameni care o numeau „Pet Girl" și care vorbeau despre ea când era destul de aproape să-i audă.

Multă vreme crezuse că putea să îndure asta.

Dar dacă învățase ceva de la McKenzie Oliver, atunci acel ceva fusese că nu merită să înduri.

Pet Girl aruncă o privire prin camera plină de haine extravagante, nepurtate, și de munți de cutii nedeschise de lucruri scumpe cumpărate din capriciu.

Era dezgustător. Decadența celor foarte bogați. Rahatul de aur de douăzeci și patru de carate.

În cameră, țipetele încetară. Pet Girl își lipi urechea de perete, îi ascultă pe soții Bailey murmurând și gemând, pe Isa strigând: „O, da, așa e bine, o!", pe cei doi făcând ceea ce ei numeau dragoste, vocea Isei dându-i lui Pet Girl un motiv în plus să o omoare.

Și apoi se așternu tăcerea.

Pet Girl apucă strâns mânerul genții sale de pânză.

Venise momentul.

Capitolul 25

Pet Girl deschise uşa de la dormitorul soţilor Bailey şi se ghemui când mopşii Wako şi Waldo alergară spre ea, fonfăind şi dând din coadă. Îi şâşâi şi-i bătu uşor pe spate, apoi îi privi întorcându-se la coşurile lor de sub fereastră şi lungindu-se din nou.

Rămase nemişcată, ascultând respiraţia ritmică a celor doi venind dinspre patul imens luminat de lună. La ferestre, draperiile din tafta se umflau, iar foşnetul acoperea răsuflarea ei sacadată şi şuierul traficului de pe stradă.

O văzu pe Isa goală, întinsă pe burtă sub cearşafurile bogate şi pilota din pene de gâscă, cu părul ei lung şi negru răsfirat peste umeri. În stânga ei, Ethan zăcea pe spate, sforăiturile lui umplând aerul cu alcool.

Pet Girl se apropie de Isa, ţintindu-i umărul expus. Inima îi bătea cu putere. Se simţea euforică de parcă tocmai ar fi sărit dintr-un avion şi aştepta să tragă de şnurul paraşutei.

Puse jos geanta de pânză, o deschise şi-şi vârî mâna înmănuşată înăuntru. Chiar atunci, Isa se mişcă, se ridică pe jumătate în pat şi, văzând silueta lui Pet Girl, strigă cu o voce adormită ce purta încă semnele alcoolului:

– Cine e?

Pet Girl murmură:

– Isa, *eu* sunt.

– Ce... ce faci aici?

Pet Girl își simți picioarele țintuite de podea. O luase razna? Dacă Isa aprindea lumina? Dacă o atacau câinii? Dacă se trezea Ethan?

Planul B era mulțumitor, dar departe de a fi ideal.

– Ți-am luat rețeta. Am făcut special un drum, șopti Pet Girl, improvizând în neștire.

Ethan se foi, se răsuci cu spatele la ea. Își trase pilota sub braț. Era *dus*.

– Pune-o pe noptieră și ieși naibii de aici, ai înțeles?

– Asta și fac, spuse iritată Pet Girl. Ai auzit ce am zis? Am făcut *special* un drum. *Cu plăcere*, apropo.

Umărul Isei era la doar câțiva centimetri de mâna lui Pet Girl. Lovi ușor, cu precizie.

– Ce-a fost asta? întrebă Isa. M-ai ciupit?

– Da, târfă. Pentru că te *urăsc*. Vreau să *mori*.

Isa râse.

– Nu fi timidă, spune tot, dragă.

– Nu, răspunse Pet Girl, nu sunt.

Dar în minte îi încolți o nouă idee. „Să-i zicem Planul C."

Forțându-și pulsul să încetinească, Pet Girl merse pe partea patului unde dormea Ethan, luă o carte de pe jos, o puse înapoi pe etajeră și îi privi brațul păros întins deasupra pilotei.

– Acum ce mai faci? o întrebă Isa.

– Fac curat, răspunse Pet Girl.

Și lovi din nou.

„O, da, ce bine e! O!"

– Culcă-te la loc, îi spuse Pet Girl, închizându-și brusc geanta. Mă întorc dimineață pentru câini.

– Să nu ne trezești, pițigoi.

– Nicio grijă. Somn ușor, spuse ea subțire.

Cu mânerele genții de pânză peste umăr, Pet Girl coborî în fugă două rânduri de trepte pe întuneric și tastă codul Isei la intrare, dezactivând alarma și apoi activând-o la loc.

Păși apoi afară, liberă ca un pițigoi.

– Somn ușor, dragilor, cântă vocea din capul ei. Somn ușor.

Capitolul 26

Luni, în jurul prânzului, silueta lui Jacobi se iți deasupra birourilor noastre.

– Voi doi vă duceți la intersecția dintre Broadway și Pierce înainte să mute cadavrele. Boxer, schimbă tura și preia cazul.

– Să preiau cazul? am zis eu nevenindu-mi să cred.

I-am aruncat o privire lui Conklin. Tocmai vorbiserăm despre soții Bailey, care fuseseră găsiți morți în patul lor în urmă cu câteva ore. Ne bucuraserăm că nu fuseserăm prinși într-un caz care în mod sigur avea să atragă atenția agresivă a media, cu transmisiuni în direct din oră în oră.

– Primarul este vărul lui Ethan Bailey, spuse Jacobi.

– Știu.

– El și șefu' vor să te ocupi tu de asta, Boxer. Te-au solicitat personal.

Oricât de măgulitor ar fi fost, aproape că m-am înecat. Eu și Rich aveam o mulțime de cazuri nerezolvate și nu numai că o crimă foarte mediatizată ar fi fost analizată în detaliu de superiori, dar n-am fi scăpat nici de celelalte douăsprezece cazuri. N-ar fi făcut decât să se învechească.

– Fără comentarii, îmi zise Jacobi. Datoria ta e să protejezi și să fii în slujba cetățenilor.

L-am privit cu gura închisă, ca să nu dau drumul la prostii.

Dar am văzut o reacție complet diferită din partea lui Conklin. El făcu loc pe biroul său, iar Jacobi se așeză, vorbind încă.

– La casa Bailey este personal administrativ care locuieșteîntr-o aripă specială. Șefa de personal, Iraida Hernandez, a găsit cadavrele, spuse Jacobi. Să vorbiți cu ea prima dată.

Mi-am scos carnetul.

– Altceva?

Eram prinsă la înghesuială, simțeam cum cercul se strânge în jurul meu.

– Soții Bailey au luat cina cu un prieten aseară. Un designer de interior, pe nume Noble Blue, ar putea să fie ultima persoană care i-a văzut în viață. După ce Hernandez a sunat la poliție, l-a sunat pe Blue, iar Blue l-a sunat pe primar. Asta-i tot ce știm.

Păi, cu siguranță e mai mult de atât. Mult mai mult.

Istoria familiei Bailey era bine cunoscută.

Isa Booth Bailey era a patra generație originară din San Francisco, descendenta unuia dintre magnații feroviari care trăseseră liniile de cale ferată peste prerie la mijlocul anilor 1800. Familia ei făcea parte din liga miliardarilor.

Și strămoșii lui Ethan Bailey se trăgeau din San Francisco-ul anilor 1800, dar familia lui făcuse parte din clasa muncitoare. Străbunicul lui fusese miner, apoi familia sa urcase pe scara socială prin muncă, puțin câte puțin, prin comerț. Înainte ca Ethan Bailey să moară cândva, în noapte, deținuse Bailey's, un lanț de restaurante în care puteai să mănânci cât voiai de 9,99$.

Atât împreună, cât și separat, cei doi fuseseră centrul de interes al mondenilor și aspiranților din San Francisco. Circulau zvonuri despre amanți din Holywood, combinații perverse și despre toate petrecerile pe care le puteau da niște oameni cu bani: petreceri tematice roșii, albastre și de toate felurile.

Am revenit la ce spunea Jacobi.

– Noble Blue ăsta e un ciudat. A zis că poate să vă dea informații despre cei din anturajul soților Bailey. Și unii chiar că-s duși cu capu'. Boxer, ia pe cine vrei la cazul ăsta – Lemke,

Samuels, McNeil. Vreau să mă ții la curent și o să-mi bag nasul, să știi.

I-am aruncat o privire răutăcioasă, dar am zis:

– Bine. Știi pentru ce mă rog?

Am luat dosarul din mâna lui Jacobi și m-am ridicat să-mi îmbrac jacheta.

Lui Jacobi îi căzu fața.

– Pentru ce, Boxer?

– Ca soții Bailey să fi lăsat bilete de sinucigași.

Capitolul 27

Conklin a trecut la volanul Chevy-ului nostru fără însemne și ne-am îndreptat spre nord, pe Bryant Street. Ne-am mișcat anevoie prin blocajele din trafic, până când am zis: „Asta e o prostie!", și am scos sirena. După cincisprezece minute, parcam în fața casei Bailey.

La fața locului sosiseră deja pompierii, precum și un amestec de mașini de poliție marcate și nemarcate și echipa mobilă a CSI care bloca aleea din față.

În San Francisco nu există multe clădiri în stilul celor de la Hollywood, dar dacă am avea o hartă a celebrităților, casa familiei Bailey s-ar număra printre ele. Gigantul din stuc bej, cu trei etaje, grinzi și ornamente albe, fusese ridicat pe colțul dintre Broadway și Pierce, întinzându-se pe jumătate de stradă atât spre sud, cât și spre est.

Mie-mi sugera mai degrabă un muzeu decât o casă, dar avea o istorie fascinantă care data din vremea Prohibiției și nu puteai cumpăra ceva mai bun de atât cu cincisprezece milioane de dolari: trei mii de metri pătrați în cea mai importantă zonă imobiliară a orașului.

L-am salutat pe polițistul de la ușă, Pat Noonan, un puști cu urechi roșii clăpăuge și cu o reputație din ce în ce mai solidă datorată modului ireproșabil în care-și îndeplinea obligațiile de serviciu. Pe alee au apărut Samuels și Lemke, pe care i-am trimis să cerceteze cartierul.

– Intrare prin efracție? l-am întrebat pe Noonan.

– Nu, doamnă. Oricine intra în casă trebuia să știe codul de alarmă și să aibă o cheie. Îi vedeți pe cei cinci de acolo? Sunt angajații care locuiesc în incintă. Au fost cu toții aici aseară, dar n-au auzit și n-au văzut nimic.

– Ce șoc! am bombănit eu.

Apoi Noonan ne-a prezentat șefei de personal, Iraida Hernandez.

Hernandez era o femeie subțire, îmbrăcată imaculat, în vârstă de aproape șaizeci de ani. Avea ochii roșii de plâns, iar engleza ei era mai bună decât a mea. Am luat-o deoparte ca să putem vorbi între patru ochi.

– Asta n-a fost sinucidere, a anunțat Hernandez sfidător. Am fost bona Isei. Îi cresc copiii. Cunosc toată familia asta de la naștere și eu vă spun că Isa și Ethan erau fericiți.

– Unde sunt copiii lor acum?

– Din fericire, au dormit la bunicii lor. Mi se face rău. Dacă îi găseau ei pe părinții lor, și nu eu? Sau dacă erau acasă... nu, nici nu vreau să mă gândesc la asta.

Am întrebat-o pe Hernandez unde fusese toată noaptea („În pat, m-am uitat la un maraton de *Chirurgia estetică: înainte și după*"), ce văzuse când deschisese ușa soților Bailey („Erau morți. Încă nu se răciseră!") și dacă știa pe cineva care ar fi vrut să le facă rău („Mulți oameni îi invidiau, dar să-i omoare? Cred că ce s-a întâmplat a fost un accident îngrozitor").

Hernandez mă privi de parcă spera să-i alung coșmarul, dar eu deja analizam puzzle-ul, întrebându-mă dacă nu cumva aveam de-a face cu o crimă în stilul romanelor *mystery* englezești.

I-am spus lui Hernandez că ea și ceilalți angajați vor fi duși la secție ca să putem preleva amprente și mostre de ADN. Apoi l-am sunat pe Jacobi.

– N-a fost o spargere, l-am informat. Orice s-ar fi întâmplat în casa asta, angajații probabil știu despre ce e vorba. Toți cinci au acces nerestricționat, așa că...

– Așa că, dacă soții Bailey au fost omorâți, probabil unul dintre angajați e criminalul.

– Da, mi-ai luat vorba din gură.

I-am spus lui Jacobi că, după părerea mea, el și Chi ar trebui să-i interogheze și Jacobi a fost de acord. Apoi eu și Conklin am trecut pe sub banda despărțitoare și am intrat în salon cu un recrut care ne-a condus până în dormitorul soților Bailey.

Interiorul casei era un tărâm magic de pereți colorați, cornișe și coronamente elaborate, frumoase picturi vechi europene și antichități în fiecare cameră, iar fiecare încăpere dădea într-una și mai mare, o serie de surprize ce-ți tăiau răsuflarea.

Când am ajuns la etajul trei, am auzit voci și sunetul radioului venind de la jumătatea holului acoperit de covoare.

Un polițist tânăr și solid din tura de noapte, sergentul Bob Nardone, apăru în hol și mă strigă când ne apropiarăm de el.

– Îmi pare rău că trebuie să preiau, Bob, i-am zis. Am ordine.

Nu știu de ce, mă așteptam la o ceartă.

– Glumești, Boxer, nu? Chiar te rog să preiei cazul!

Capitolul 28

Charlie Clapper, șeful laboratorului nostru de criminalistică, stătea în picioare lângă patul soților Bailey.

Clapper are cincizeci și ceva de ani și, cum și-a petrecut jumătate din viață în poliție, e unul dintre cei mai buni. Poate cel mai bun. Charlie nu e un lăudăros. Este excesiv de minuțios. Apoi spune ce are de spus și te lasă să-ți faci treaba.

Venise la locul crimei de vreo două ore și pe dușumea nu se vedeau semne sau steguleț, ceea ce însemna că nu erau nici sânge, nici urme. În timp ce specialiștii căutau amprente pe mobilă, am privit tabloul uimitor din fața mea.

Soții Bailey erau culcați în pat, nemișcați și neatinși, ca și cum ar fi fost făcuți din ceară.

Ambele trupuri erau goale, iar de la brâu în jos erau acoperite cu cearșafuri și o pilotă. Un sutien negru de dantelă atârna deasupra spetezei sculptate din mahon masiv. Alte haine, inclusiv lenjerie intimă, zăceau împrăștiate pe podea, de parcă ar fi fost aruncate acolo în grabă.

– Totul e așa cum am găsit, în afară de o sticlă deschisă de Moët și două pahare de șampanie, care au fost trimise la laborator, ne-a zis Clapper. Domnul Bailey lua Cafergot pentru migrene, Prevacid pentru refluxul gastric. Soția lui lua Clonazepam pentru anxietate.

– Ăsta e un fel de Valium, nu? întrebă Conklin.

– Seamănă. Instrucțiunile prevăd să se ia o tabletă pentru somn înainte de culcare. Asta este doza minimă.

– Câte tablete erau în flacon? întrebă Conklin.

– Era aproape plină.

– E posibil ca Clonazepamul să fi avut o reacție letală în combinație cu șampania?

– Nu putea decât să o adoarmă.

– Și atunci tu ce crezi? l-am întrebat pe Clapper.

– Păi, mă uit la poziția corpurilor și sper să aflu ceva din asta. Dacă s-ar ține de mână, aș crede că a fost un pact de sinucidere. Sau poate ceva un pic mai sinistru.

– Adică ucigașul a înscenat sinuciderea după moartea victimelor?

Clopper încuviință din cap și spuse:

– Exact. Ceva gândit dinainte sau după. Dar aici sunt doi oameni în vârstă de aproximativ treizeci de ani, aparent sănătoși, în poziții normale pentru somn. Pe cearșaf este spermă, dar nici vorbă de sânge sau de alte substanțe. Și nu văd urme de luptă, semne sau răni.

– Te rog, Charlie, zi-ne ceva, orice, am spus eu.

– Păi, pot să vă spun că nu e vorba despre monoxid de carbon. Departamentul de pompieri a verificat temeinic, rezultatul a fost negativ. În plus, și câinii familiei Bailey au dormit aici, spuse Clapper arătând spre culcușurile câinilor de lângă fereastră, și amândoi sunt în viață. Conform menajerei, persoana care plimbă câinii a venit să-i ia la ora opt, iar când s-a întors, i-a zis lui Hernandez că se simțeau bine.

– Minunat, am spus eu. Perfect, serios.

– O să vă țin la curent în legătură cu amprentele și-l las pe medicul legist să se ocupe de restul, când ajunge aici. Dar ai dreptate, Lindsay. Crima asta e prea curată. Dacă avem de-a face cu locul unei crime.

– Și asta-i tot?

Charlie făcu cu ochiul.

– Asta-i tot.

Clapper spusese tot ce avea de spus.

Capitolul 29

Soții Bailey aveau parte de ce-i mai bun, chiar morți fiind. Am obținut mandatele de percheziție cât ai zice peşte. A fost o premieră. Apoi, procurorul adjunct, Leonard Parisi, a venit și a cerut să vadă așa-zisul loc al crimei.

Prezența lui însemna că, dacă aveam de-a face cu o crimă și exista un suspect ce putea fi judecat, Câinele Roșu avea să preia chiar el cazul. I-am arătat victimele, apoi el a spus:

– Ce urât! Indiferent ce s-a întâmplat aici, e grotesc.

Abia plecă Parisi că în cameră intră Claire, însoțită de doi asistenți. Am informat-o în timp ce-i fotografia pe soții Bailey: două cadre din fiecare unghi înainte să atingă cadavrele.

– Ai vreo părere pe care poți să ne-o împărtășești?, am întrebat-o când trase cearșafurile și mai făcu niște poze.

– Ai răbdare, puișor. Încă nu știu care *naiba*-i părerea mea.

Mormăi de câteva ori, ceru ajutor să răsucească trupurile neînsuflețite și spuse:

– Nu există rigiditate. Încă sunt calzi. Așa că în mod sigur au fost omorâți în urmă cu maximum douăsprezece ore.

– Ar putea fi șase?

– Da.

– Altceva?

– Da. Sunt bogați, slabi, frumoși și morți.

Ca de obicei, nu vru să zică nimic oficial până nu făcea autopsiile.

– Dar uite ce-i ciudat, ne spuse Claire mie și partenerului meu. Doi morți, rigiditatea este cam la fel, lividitatea este cam la fel. Ceva i-a omorât pe oamenii ăștia *în același timp*, Lindsay.

– Ia uită-te la ei. Nicio traumă vizibilă, nicio urmă de gloanțe, nicio vânătaie și nicio rană de autoapărare. Încep să cred că au fost otrăviți.

– Otravă, zici? Adică două omucideri? Sau o crimă și o sinucidere? Gândesc și eu cu voce tare.

Claire se strâmbă.

– Fac autopsiile azi. Trimit sângele la analize. Te anunț când primesc rezultatele de la laborator. Îți spun ce știu de îndată ce aflu ceva.

Eu și Conklin ne-am ocupat de etajul superior al muzeului ce servea de casă familiei Bailey, în timp ce echipa lui Clapper a preluat bucătăria și băile. Am căutat semne de dezordine, bilete sau jurnale, dar nu am găsit nimic. Am confiscat trei laptopuri: pe-al Isei, pe-al lui Ethan și pe al lui Christopher Bailey, în vârstă de nouă ani, că să fim siguri că nu ne scapă nimic.

Cu meticulozitate, am scotocit prin dulapuri și am căutat sub paturi, apoi am percheziționat zona servitorilor, pentru ca personalul să poată reveni în camerele lor la întoarcerea de la secție.

M-am întors la Claire chiar când cadavrele erau băgate în saci. Când mă văzu încruntată, îmi spuse:

– Eu nu-mi fac griji, Linds, așa că relaxează-te. Testele de toxicitate ne vor da un indiciu.

Capitolul 30

– Uite-l, spuse Conklin arătând din cap spre un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu părul de culoarea nisipului, îmbrăcat în pantaloni scurți și un tricou roz aprins, ce ne făcea cu mâna din fața unei colibe hawaiiene, una dintre câteva cabane asemănătoare grupate în jurul unui iaz oval.

Dacă exista un loc unde eu și Conklin ieșeam în evidență, aici era. Bambuddha Lounge era epicentrul hipsterilor bogați de când Sean Penn organizase acolo o petrecere la terminarea filmului său despre Nixon. În timp ce traversam curtea interioară, privirile se ascundeau, țigările cu marijuana erau stinse. Aproape că mă așteptam să strige cineva: „Fugiți, băăă, gaborii!"

– Eu sunt Noble Blue, spuse bărbatul în roz.

Ne-am prezentat. Eu am comandat apă minerală, refuzând cocktailul Mai Tai propus de Noble Blue, iar când toți ne-am făcut comozi, am spus:

– Înțeleg că ați luat cina cu soții Bailey aseară.

– Vă dați seama? spuse Blue. Era ultima lor cină. Nu m-aș fi gândit la asta nici într-un milion de ani. Înainte de cină am fost la operă. *Don Giovanni*, zise el. A fost minunat!

Cuvântul „minunat" îi rămase în gât și pe obrajii săi bronzați curseră lacrimi. Luă un șervețel și le șterse.

– Scuze, spuse Blue, doar că Isa și Ethan s-au întâlnit cu așa mulți prieteni acolo. Și-au făcut o apariție publică de parcă ar fi știut...

– Aveau cum să știe? întrebă Conklin. Cum vi s-au părut?

Blue ne povesti că erau „sută la sută normali". Isa flirtase în timpul cinei cu un bărbat de la o masă apropiată și, ca de obicei, Ethan o luase razna.

– Cât de razna? am întrebat eu.

Blue zâmbi și răspunse:

– Nu violent, doamnă sergent. Făcea parte din preludiul lor.

– Știți pe cineva care le-ar fi dorit moartea? întrebă Conklin.

– Nu. Adică nici nu mi-ar trece prin cap așa ceva. Dar oamenii se simțeau dați la o parte, pur și simplu. Toți voiau să fie în anturajul soților Bailey și așa ceva chiar nu era posibil.

Blue vorbi despre comitetele prezidate de Isa și despre oamenii care se simțeau desconsiderați din cauza asta. Menționă alte cupluri faimoase și concurența nu chiar atât de prietenoasă dintre ele pentru a vedea cine apare mai des în paginile mondene din *Chronicle*.

Și începu un soi de rapsodie când descrise petrecerea de aniversare a Isei la treizeci de ani, din Paris, ce purtase, cum cântase Barbra Streisand și cum cei trei sute de invitați fuseseră tratați cu o săptămână de lux exorbitant.

Conklin luase notițe, dar lista de trei sute de invitați îl opri.

– Există o listă a invitaților pe undeva?

– Sigur că da. Cred că a fost publicată. Ați putea să o căutați pe Google? sugeră Blue îndatoritor. Își suflă nasul, își sorbi băutura și adăugă gânditor: Sigur, lumea îi ura. Ethan și Isa atrăgeau invidia. Cu banii lor. Cu faima. Și erau amândoi așa sexy, transpirau perle.

Am încuviințat, dar după turul virtual de o oră al lui Noble Blue prin stilul de viață al soților Bailey, mă simțeam obosită de atâtea informații care aduseseră atât de puțin.

În același timp, Noble Blue reușise să mă convingă. Mi-am dat seama că îmi păsa de acești doi oameni care păreau norocoși și binecuvântați până când viețile le fuseseră curmate – de parcă cineva ar fi apăsat pe un buton și i-ar fi stins, pur și simplu.

I-am mulțumit lui Blue, mi-am dezmorțit picioarele și am coborât din colibă în centrul cartierului Tenderloin.

– Acum știu și mai puțin decât atunci când ne-am pricopsit cu cazul ăsta de la Jacobi, i-am zis lui Conklin când mergeam spre Eddy Street.

– Te-ai, zise Conklin descuind mașina.

– Poftim?

Îmi aruncă zâmbetul lui de cuceritor, cel care putea să mă facă să uit și cum mă cheamă.

– *Tu* te-ai procopsit, zise iar partenerul meu. Jacobi ți-a dat *ție* cazul ăsta.

Capitolul 31

Polițiștii care anchetau cazul Bailey erau împrăștiați în încăperea aceea mizerabilă de șase pe nouă metri, pe care adesea o consideram acasă.

Jacobi stătea la biroul meu și vorbea la telefon:

– Tocmai au ajuns. Bine. Cât de repede poți.

Închise și ne spuse:

– Clapper zice că nu erau amprente suspecte în dormitor sau în baie. Nu era nimic interesant în pahare sau în sticla de șampanie.

– Claire e pe drum. Paul, ce-ar fi să începi tu?

Paul Chi este sprinten, jovial, plin de resurse și un anchetator de primă clasă. El și Jacobi discutaseră cu personalul care locuia în casa familiei Bailey, și Chi dădu raportul de unde era așezat.

– Mai întâi, grădinarul. Pedro Vasquez, hispanic, patruzeci de ani. Părea stresat. A zis din proprie inițiativă că are niște porno pe laptop, zise Chi. Dar s-a dovedit că protagoniștii aveau vârsta legală. Am petrecut o oră cu el, nu văd ce motiv ar fi putut avea sau, mă rog, încă nu văd. Amprentele lui nu au fost găsite în dormitorul soților Bailey. Vasquez mi-a zis că n-a fost niciodată la etaj și, în momentul de față, nu avem motiv să credem că minte. Doi: Iraida Hernandez, zise Chi dând pagina din carnețelul lui. Hernandez e o femeie de treabă.

– Asta e părerea ta profesională, Chi? întrebă Lemke blând.

– Da, zise Chi, este. Hernandez este cetățean naturalizat, de origine mexicană, cincizeci și opt de ani, angajată de treizeci

ani la familia Isei Booth și la familia Bailey. După cum era de așteptat, amprentele ei sunt peste tot în dormitorul soților Bailey. Nu are cazier, dar motiv? Poate.

– Serios? am zis eu.

Chi încuviință.

– Spune că probabil e în testamentul soților Bailey, așa că n-ai de unde să știi, dar „escrocheriometrul" meu n-a pornit. Iraida Hernandez face lucrurile ca la carte. E loială. N-a vorbit pe nimeni de rău, așa că am zis că e o femeie de treabă.

– Dar bucătăreasa? strigă Cappy McNeil.

Cappy e un tip solid, 110 kg, iar dacă gogoșile și scările nu-i vin de hac, în viitor ar putea fi promovat locotenent într-un orășel. Asta și urmărește. Zice că se face „costal".

– Tocmai urma să zic, îi spuse Chi partenerului său, numărul trei: bucătăreasa este Miller, Marilyn, albă, patruzeci și șapte de ani. S-a mutat aici de la dracu'n praznic. Chi își consultă notițele. Ohio. Lucrează pentru familia Bailey numai de un an. Nu are cazier. Nu s-au găsit amprentele ei sus. Tot ce-am obținut de la ea a fost: „Și acum ce-o să se întâmple cu mine?" Nu văd niciun motiv. Ce are de câștigat? Dar, la fel ca restul personalului, avea acces la Bailey. Și dacă ne gândim la otravă...

Chi ridică din umeri de parcă ar fi vrut să spună: „Doar e bucătăreasa".

Jacobi spuse:

– I-am zis lui Miller să nu plece din oraș și am obținut două echipe de la Divizia de Investigații Speciale. Vor fi cu ochii pe ea permanent.

Chi își termina raportul despre ultimii doi angajați din incinta Bailey, încă o menajeră și mecanicul, amândoi curați ca lacrima, când Claire dădu buzna în cameră în teniși și halat.

Se uită în jur și spuse:

– Toți credeți că *acum, dacă a venit Claire, poate să înceapă petrecerea?* Mai gândiți-vă o dată!

Capitolul 32

Chi trase un scaun pentru Claire. Aceasta se așeză, își ridică picioarele pe birou și spuse:

– Doamnelor și domnilor, trupurile soților Bailey erau atât de curate, că mă așteptam să înceapă să respire. Nu tu pastile în stomac, nu tu julituri, contuzii sau lacerații. Negativ pentru monoxid de carbon. Și pentru că nu las niciodată pielea să stea între mine și diagnostic, am făcut o disecție cu laser la ambele gâturi și cefe. Pe scurt, am căutat peste tot, mai puțin în visele lor. Autopsiile au fost complet negative.

Toată lumea mârâi. Chiar și eu.

– Am vorbit cu doctorul lui Ethan Bailey, continuă Claire. Am vorbit cu ginecologul Isei. Ambii doctori aveau istorice complete și recente ale pacienților lor, iar soții Bailey au trecut examenele medicale cu brio. Copiii ăia știau să aibă grijă de corpurile lor. Chiar când am închis telefonul după ce am vorbit cu tine, acum zece minute, îi spuse ea lui Jacobi, am primit raportul toxicologic. Eram gata să afirm că, dacă era vorba despre otravă, unul din soți l-a mătrășit pe celălalt și apoi a luat și el, sau ea, otravă, și deci aveam de-a face cu o crimă-sinucidere sau dublă sinucidere. Dar am avut parte de o surpriză – și nu de una plăcută.

Claire ne ținea cu răsuflarea tăiată.

Nimeni nu vorbi. Poate nimeni nici nu mai respira.

Claire flutură o foaie imprimată și spuse:

– Raportul toxicologic a fost negativ. Fără otravă, fără narcotice, fără nimic. Cauza decesului? Habar n-am. Felul în care au fost uciși? Habar n-am. Ceva e putred aici și nu știu ce, ne zise ea, dar probabilitatea ca acești doi indivizi, cu autopsii complet negative și rapoarte toxicologice complet negative, să moară în același timp este, din punct de vedere statistic, *astronomică*.

– Of, Doamne! am murmurat eu. S-a dus naibii pista testelor toxicologice.

– Bine, bine, m-am înșelat în privința asta, Lindsay. Cum nu există „sindromul de deces subit al adulților", ne gândim la crimă. Până avem cu ce să continuăm, le dau lui Ethan și Isei Bailey certificate de deces chinezești.

– Claire, draga mea, asta e ceva nou pentru mine, interveni Chi. Ce e ăla certificat de deces chinezesc?

– „Nam Solu Tze", râse ea. Cazul rămâne deschis. Alte întrebări?

– Da, zise Jacobi. Și acum ce facem?

Claire își coborî picioarele de pe birou, se ridică și spuse:

– Eu mă duc acasă. Mă duc să-mi pup copilul. Apoi o să mănânc o plăcintă întreagă cu curcan și o budincă de ciocolată cu frișcă și să nu încerce nimeni să mă oprească.

Se uită prin încăpere la chipurile noastre trase de oboseala zilei și cenușa de la luminile fluorescente de deasupra. Eram sigură că arătăm ca niște zombie.

Mai ales Jacobi arăta ca naiba. El avea să spună familiei, presei, șefului și primarului că, după toate astea, încă n-aveam nicio pistă.

– Știu că abia începeți, și eu la fel, zise Claire și zâmbetul ei aduse o rază de speranță în posomorârea noastră colectivă. Am trimis mostrele înapoi la laborator. Să lăsăm și schimbul de noapte să încerce, adăugă ea. Le cer să facă din nou testele, dar de data asta vreau să caute chestii ciudate, stranii, *bizare*.

Capitolul 33

Împreună cu Conklin am petrecut câteva ore bune luând declarații de la prietenii și familia Isei și ai lui Ethan Bailey, precum și de la angajații externi ai acestora, aflați pe lista scurtă: secretara Isei, persoana care plimba câinii, care era și un fel de fată-bună-la-toate, și de la meditatorul copiilor.

Nimic nu ieși la suprafață. Ne-am umplut carnetele și am trecut mai departe.

În timp ce restul echipei mele s-a întors să cerceteze cartierul, eu și Conklin am mers la Yancey și Rita Booth, părinții putred de bogați ai Isei, care cu ochii în lacrimi ne-au invitat în magnifica lor casă din Nob Hill.

Am petrecut câteva ore la familia Booth, în cea mai mare parte ascultând și luând notițe. Soții Booth aveau cam șaizeci și ceva de ani, erau devastați de moartea fiicei lor și, pentru a depăși șocul, aveau nevoie să vorbească, povestindu-ne despre istoria familiilor Booth și Bailey.

După spusele lui Nancy Booth, între familiile Booth și Bailey era o dispută veche de o sută de ani, care continua încă și care începuse de la un teren cu granițe ambigue.

Am aflat că Ethan Bailey avea trei frați, nici unul de succes, și acest amănunt deschise drumul către o nouă pistă de investigație.

Ne-am uitat la fotografiile familiei Booth, datând din epoca goanei după aur, și i-am cunoscut pe nepoți sau, mai degrabă,

ei ne-au cunoscut pe noi, pentru că au cerut să li se dea voie să-i vadă pe polițiști.

La ora cinci după-amiază am refuzat invitația de a rămâne la cină. Ne-am lăsat cărțile de vizită și i-am asigurat că Isa Booth Bailey era prioritatea noastră numărul unu – apoi am șters-o naibii de acolo.

În timp ce coboram treptele din față, i-am mormăit lui Conklin:

– O să lucrăm la cazul ăsta până ieșim la pensie.

Am urcat în mașină și am stat acolo, discutând despre ce știam despre viețile duse de Isa și Ethan, întrebându-ne dacă o să dăm vreodată de capăt acestui caz.

– Părinții ei nu vor trece niciodată peste asta, i-am zis lui Conklin.

– E clar că au iubit-o, zise el.

– Ți se rupe sufletul. Chiar cred că mama ei ar putea să moară din cauza asta.

– Și băieții ăia...

– Abia dacă-s destul de mari să înțeleagă. Cel mic, Peter, a spus: „Te rog să-mi zici cine ar vrea să le facă așa ceva lui mami și lui tati...", suspină Conklin. Vezi? Isa și Ethan nu puteau să facă așa ceva. Nu-i văd omorându-se unul pe altul. Nu cu așa copii.

– Știu.

I-am povestit lui Conklin despre copiii soră-mii, Brigid și Meredith, care au cam aceeași vârstă cu băieții Bailey.

– O s-o sun pe sor'mea în seara asta. Vreau doar să aud vocile vesele ale fetelor.

– Bună idee, spuse Conklin.

– Eu și Joe trebuia să mergem în vizită. Dar el a trebuit să plece într-o călătorie de afaceri.

– Păcat. Dar puteți s-o vedeți pe Cat când se întoarce Joe.

– Așa a zis și el.

– Îți plac copiii, Lindsay, zise Conklin după un timp. Ar trebui să faci și tu unul.

Mi-am întors privirea spre fereastră, în timp ce toate acele gânduri interzise mi se aglomerau în cap, cât de aproape ajunseserăm eu și Rich, cuvintele și faptele tabu, mirosul părului său, senzația sărutului, partea aceea din mine care regreta că refuzasem pentru că acum n-aveam să mai aflu niciodată dacă ne-am fi potrivit.

– Lindsay? Ești OK?

M-am întors spre el și am zis:

– Mă gândeam doar...

Când l-am privit în ochi, am văzut scânteia aceea, electricitatea care trecea de la mine la el și înapoi la mine.

Undeva, departe, se auzi un telefon sunând.

La al treilea țârâit, mi-am înșfăcat telefonul de la centură, simțindu-mă furioasă, tristă și bucuroasă. În ordinea asta. La telefon era Jacobi, dar nu mi-ar fi păsat nici dacă ar fi greșit careva numărul.

Fusesem salvată de clopoțel.

Pentru că altfel, în câteva secunde, i-aș fi sugerat lui Conklin să punem în aplicare lucrurile la care mă gândeam – și toate astea n-ar fi reușit decât să mă facă să mă simt *și mai prost.*

Capitolul 34

Claire stătea din nou în centrul biroului mare plin de polițiști, dar de data asta arăta ciudat, de parcă ar fi primit un pumn.

– Pentru aceia dintre voi care n-ați fost la cursul meu, există două tipuri de cazuri: cel dependent de circumstanțe și cel dependent de autopsie.

Acum se plimba prin birou, vorbind atât pentru sine, cât și pentru noi zece, care așteptam să auzim rezultatele celui de-al doilea test toxicologic.

– Boschetarul ăla, îl știți, Curierul Isus. Era plin de traume, șase răni de glonț în cap și gât, plus bătaie după ce a murit. Cadavrul lui a fost găsit într-un cartier frecventat de traficanții de droguri, dar nici măcar n-am *nevoie* să știu circumstanțele. Șase răni de gloanțe. Asta e crimă. Acum avem doi oameni găsiți morți în patul lor. Autopsia a fost complet negativă, mediul negativ...

Se opri din vorbit. Înghiți.

– Testul toxicologic ce căuta elemente ciudate, stranii, bizare, i-am zis eu, încercând să o impulsionez un pic.

– Negativ. Complet negativ, așa că mersi, prietenă dragă, aproape că am uitat ce ziceam. Dar acum îmi aduc aminte: cazul Bailey depinde de circumstanțe. Iar un caz dependent de circumstanțe înseamnă că avem nevoie de muncă polițienească. Știți cu toții unde vreau să ajung. Cum stăteau cu finanțele? Avea vreunul din ei o aventură? Ducea vreunul din ei

o viață dublă? Trebuie să mă ajutați, să-mi dați o direcție, pentru că acum am mâinile legate.

Deci asta era. Claire *se împotmolise*. Nu eram sigură că o mai văzusem împotmolindu-se până atunci. Niciodată.

– Ăsta este comunicatul de presă pe care trebuie să-l dau în dimineața asta, zise Claire. Scoase o hârtie din buzunarul halatului și începu să citească.

„Cazul Bailey face obiectul unei anchete active în cadrul biroului medicului legist. Având în vedere că aceste decese sunt suspecte, le tratăm ca pe niște omucideri. Nu voi face comentarii, pentru că nu vreau să subminez ancheta în curs."

Claire se opri din citit și se ridică.

– Apoi presa o să mă ia la bătaie.

– Nu vrei să spui că ai terminat, nu-i așa? întrebă Jacobi.

Mi-am făcut griji pentru Claire. Părea îndurerată și speriată.

– O să cer o mână de ajutor. Am sunat doi medici legiști foarte buni și i-am rugat să vină să arunce și ei o privire, zise Claire. Trebuie să le spui familiilor, Jacobi. Spune-le că încă nu pot primi trupurile copiilor, pentru că nu am terminat cu ele.

Capitolul 35

Yuki privea din nou fix în ochii lui albaştri-cenuşii, de data asta în timp ce stăteau la o masă în cantina spitalului. În timp ce se lupta cu un chili vegetarian, doctorul John Chesney spuse:

– În sfârşit, iau şi eu prânzul, după paisprezece ore de muncă.

Lui Yuki i se păru *adorabil,* o lua ameţeala numai când se uita la el, ştiind prea bine că adorabil nu însemna că era bun sau cinstit sau ceva. Ba chiar îşi aminti nişte *măgari* frumoşi cu care se întâlnise la viaţa ei, plus nişte *ucigaşi* superbi pe care îi acuzase în instanţă – mă rog.

John Chesney nu era numai adorabil, ci şi al naibii de cumsecade.

Aproape că simţea în ceafă răsuflarea mamei ei, şoptindu-i:

„Yuki-e, doctolu' ăsta John, el bun de bălbat."

„Mami, nu ştim *nimic* despre el."

Chesney îşi sorbi cafeaua şi zise:

– Nu sunt sigur că am ajuns să cunosc San Francisco încă. Sunt aici de patru luni şi programul meu arată aşa: plec de la serviciu, alerg până acasă şi adorm sub duş.

Yuki râse. Şi-l imagină gol, cu părul lui blond-cenuşiu lipit de cap şi apa curgându-i pe corpul bine făcut, musculos...

– Când mă trezesc, sunt iar aici. Parcă ar fi *Ziua cârtiţei* în zonă de război, dar nu mă plâng. E munca pe care mi-am dorit-o întotdeauna. Dar tu? Eşti avocată, nu?

– Da. Avocată sunt.

Yuki îi povesti lui John că aştepta un verdict într-un caz destul de faimos, poate auzise despre el.

– O fostă regină a frumuseţii îşi omoară tatăl cu o rangă, încearcă să o omoare la fel şi pe maică-sa...

– *Tu* te ocupi de cazul ăsta? Toţi am vorbit despre mamă, care a supravieţuit după cinci lovituri puternice la cap. Doamne, bolta craniană spartă, cavitatea orbitală fisurată şi maxilarul distrus. Cât a vrut femeia asta *să trăiască!*

– Da. A fost o adevărată lovitură sub centură când şi-a retras ceea ce noi numim „declaraţia pe patul de moarte"...

Yuki începu să se gândească la Rose Glenn, îşi trecu mână prin noua ei tunsoare scurtă şi, când îşi ridică privirea, îl văzu pe Chesney zâmbind şi privind-o aprobator.

– Îţi stă foarte bine, Yuki.

– Crezi?

– Ştii că am fost nevoit s-o fac, nu?

– Păi, bunele intenţii nu sunt o scuză, domnule doctor. Tu ai început asta cu foarfeca, nu-i aşa? Ai folosit-o de parcă ai fi tuns peluza. Mi-ai făcut cea mai proastă tunsoare pe care am avut-o vreodată, nu-i aşa, domnule doctor?

Chesney râse şi zise:

– Sunt vinovat de generarea unei tunsori proaste. Dar ţi-am pus copci foarte frumoase.

Yuki izbucni în râs, apoi spuse:

– John, am sunat pentru că voiam să-mi cer scuze. Îmi pare rău că am fost aşa isterică data trecută.

– Ha! Ai fost cea mai bună pacientă nebună pe care am avut-o vreodată.

– Ei, hai! chicoti ea din nou.

– Serios! Nu m-ai ameninţat, nu m-ai lovit, nici nu m-ai înţepat cu un ac. Chiar acum am un tip la urgenţe cu trei coaste rupte şi o contuzie şi nu vrea să renunţe la telefonul mobil. Cică lucrează. A fost nevoie de trei oameni ca să-i smulgem celularul din mână.

Chiar atunci, beeperul lui Chesney sună. Se uită la el şi zise:

– Fir-ar! Trebuie să mă duc înapoi. Ă, Yuki, ai vrea să ne mai vedem?

– Sigur, zise Yuki. Ajung imediat cu taxiul.

– Am putea să mergem în altă parte. Ai putea să-mi arăţi oraşul.

Yuki îi aruncă un zâmbet timid şi spuse:

– Deci, înţeleg că sunt iertată.

John îşi puse palma peste mâinile ei.

– Te anunţ eu.

Yuki zâmbi, el la fel, şi se pierdură unul în ochii celuilalt până când John îşi retrase mâna, apoi plecă.

Yuki aştepta deja s-o sune.

Capitolul 36

Cindy dădu colțul spre dreapta la ieșirea din blocul ei, cu mobilul la ureche, ascultând-o pe Lindsay spunând:

– Aș vrea să fac ceva, dar ne *înecăm* în cazul Bailey. Ne *înecăm*.

– Redactorul meu păstrează prima pagină din secțiunea metropolitană pentru articolul meu. Am un *termen-limită*. Adică nu poți să-mi zici nimic?

– Vrei adevărul? Mie și lui Conklin ni s-a spus să renunțăm la Curierul Isus din prima zi. Am încercat să lucrăm la cazul ăsta pe timpul nostru...

– Mersi, oricum, Linds. Nu, serios, zise Cindy, închizând brusc telefonul. Înțelesese. *Nu lucra nimeni la caz.*

Cindy merse pe Townsend Street către coridorul dintre apartamentul ei și locul unde fusese ucis Curierul Isus. Se opri la altarul modest din fața curții feroviare, unde trotuarul încă era pătat de sânge, iar în gardul de sârmă erau prinse flori abia ofilite și bilete scrise de mână.

O vreme, stătu acolo și citi mesajele de la prieteni, care-i spuneau Curierului Isus că le era dor de el și se gândeau la el. Biletele erau sfâșietoare. Un om bun fusese omorât, iar poliția era prea ocupată să găsească ucigașul. Și atunci cine lupta pentru Curier?

Ea.

Cindy plecă mai departe, ținând pasul cu pietonii care ieșeau din stația de tren. O luă pe Fifth Street și se îndreptă spre

clădirea de cărămidă care adăpostea cantina săracilor, numită Din Inimă.

Într-o parte a cantinei săracilor era o magherniță unde se vindeau băuturi alcoolice. În cealaltă parte, era un restaurant chinezesc de tip fast-food, care arăta ieftin de tot, de parcă servea veverițe de copac sotate cu sos brun și alune.

Între restaurant și cantină era o ușă neagră. Cindy avea o întâlnire în spatele acelei uși negre. Își săltă pe umăr geanta de computer, răsuci mânerul și împinse ușa cu șoldul. Se deschise la baza unei scări întunecoase și urât mirositoare.

Cindy începu să urce scările abrupte, spiralate în jurul unei platforme mici, și ajunse la un etaj cu trei uși, semnalizate ca fiind un salon de manichiură, un salon de masaj și, spre partea din față a clădirii, PINCUS ȘI PINCUS, AVOCAȚI.

Cindy apăsă pe butonul interfonului de lângă ușă, își spuse numele și i se deschise ușa. Luă loc în zona de așteptare, un alcov înghesuit, cu o canapea din piele crăpată și o măsuță de cafea. Răsfoi un exemplar vechi din *Us Weekly*, ridicându-și privirea când cineva îi pronunță numele.

Bărbatul se prezentă drept Neil Pincus. Era îmbrăcat în pantaloni largi, gri, cămașă albă cu mânecile suflecate, fără cravată. Avea un început de chelie, un chip plăcut, ușor de trecut neobservat, și purta o verighetă de aur. Întinse mâna dreaptă și Cindy făcu la fel.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Pincus.

– Neil. Veniți în spate. Am numai câteva minute la dispoziție, dar vi le ofer pe toate.

Capitolul 37

Cindy se aşează în faţa biroului avocatului, cu spatele la fereastra murdară. Privi în treacăt un grup de fotografii înrămate de pe comoda din dreapta ei: fraţii Pincus, cu soţiile lor frumoase şi fiicele adolescente. Neil Pincus apăsă pe un buton de pe consola telefonului şi-i spuse fratelui său:

– Al, te rog să-mi preiei apelurile. Durează doar câteva minute. Apoi i se adresă lui Cindy: Cum pot să te ajut?

– Ai ditamai reputaţia în cartierul ăsta.

– Mersi. Facem şi noi ce putem, zise Pincus. Oamenii sunt arestaţi şi ori primesc un apărător din oficiu, ori ne roagă pe noi.

– Frumos din partea voastră să faceţi aşa ceva gratis.

– De fapt, ne aduce satisfacţii şi nu suntem singuri. Lucrăm cu un grup de oameni de afaceri de aici care contribuie cu bani pentru costurile juridice şi nevoi speciale. Avem un program de combatere a folosirii comune a acelor de seringă. Avem un program de alfabetizare...

Sună telefonul. Neil Pincus trase cu ochiul la numele apelantului, îşi întoarse privirea spre Cindy şi continuă să vorbească peste sunetul telefonului.

– Îmi pare rău, dar cred că ar trebui să-mi spui de ce ai venit înainte să ne înnebunească pe amândoi telefonul.

– Scriu un articol în cinci părţi despre Curierul Isus, omul fără adăpost găsit mort recent.

– Ţi-am citit articolul.

– A, bun! Despre asta e vorba, zise Cindy. Nu pot să conving poliția să se intereseze de moartea lui. Poliția crede că este o crimă care nu poate fi rezolvată.

Pincus oftă și zise:

– Păi, asta e tipic.

– Am nevoie de numele adevărat al Curierului ca să am un punct de plecare. Sper că v-a fost client. Dacă nu, poate mă îndrepți către cineva care l-a cunoscut.

– Ah, dacă știam ce dorești, te scuteam de un drum. L-am văzut pe stradă, sigur, dar Curierul Isus n-a venit niciodată aici, iar dacă ar fi venit, probabil că nu ți-aș fi spus.

– Privilegiul confidențialității dintre avocat și client?

– Nu chiar. Uite, Cindy, nu te cunosc, așa că n-ar trebui să-ți spun ce să faci. Dar o să-ți spun totuși. Oamenii străzii nu sunt niște cățeluși rătăciți. Sunt fără adăpost dintr-un motiv. Mulți dintre ei sunt dependenți de droguri. Sau suferă de psihoză. Unii sunt violenți. Sunt sigur că ai intenții bune, dar tipu' ăsta a fost *omorât*.

– Înțeleg.

– Chiar înțelegi? Ești o fată drăguță în haine frumoase, care se plimbă prin Tenderloin singură și întreabă cine l-a omorât pe Curierul Isus. Ia presupune că îl găsești pe criminal – și te atacă *pe tine?*

Capitolul 38

Când Cindy plecă de la Neil Pincus, era nervoasă, dar la fel de hotărâtă ca înainte. Avocatul îi spusese „fată". De parcă era una dintre puştoaicele lui. Îi subestimase tenacitatea şi nu înţelesese că era o jurnalistă activă care scria despre crime.

Era atentă. Era experimentată. Era o profesionistă.

Şi ce ura cel mai mult? Faptul că spusele lui o afectaseră.

Cindy îşi alungă anxietatea, deschise uşa de la Din Inimă, privi în jur la cei o sută de oameni zdrenţăroşi care stăteau la coadă la mâncare sau se cocoşau deasupra farfuriilor, protejându-şi şunca şi ouăle. Trei bărbaţi în haine murdare cântau rap într-un colţ.

Pentru prima dată, se întrebă dacă cineva din locul acela îl omorâse pe Curierul Isus.

O căută pe supraveghetoarea de zi, Luvie Jump, dar nu o găsi, aşa că Cindy îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă să se facă linişte.

– Sunt Cindy Thomas de la *The Chronicle*, spuse ea. Scriu un articol despre Curierul Isus. O să stau chiar aici, afară, zise ea arătând prin geam la două scaune de plastic aşezate pe trotuar. Dacă cineva dintre voi poate să mă ajute, v-aş fi recunoscătoare.

Oamenii începură să vocifereze prin sala mare.

Cindy ieşi şi se aşeză pe cel mai stabil dintre cele două scaune. Îşi deschise laptopul şi în faţa ei se formă o coadă. De la primul interviu, Cindy află ceva: „V-aş fi recunoscătoare" era un cod pentru „plătesc pentru informaţii".

După o oră de la anunțul său, Cindy adunase treizeci de povești de contact personal despre Curierul Isus, frânturi de conversații abia inteligibile și, drept vorbind, lipsite de sens, nimic important, util sau măcar interesant.

Prețul pentru această pastișă de culegere de informații se ridicase la șaptezeci și cinci de dolari, inclusiv tot mărunțișul din fundul genții ei, plus un ruj, o lanternă în formă de pix, clama din părul ei, o cutie de bomboane mentolate și trei pixuri cu gel.

Formularul de decont ar fi fost comic, dar articolul ei nu avansase deloc.

Cindy își ridică privirea când ultima persoană, o negresă cu o căciulă roșie și ochelari cu rame mov, se așeză pe scaunul din fața ei.

– Nu mai am bani la mine, dar am un card de transport, zise Cindy.

– Cindy? Te-ai mutat aici permanent? Pentru că nu e voie, să știi.

– Luvie! Încă lucrez la nenorocitul ăsta de articol. Și încă n-am aflat nimic, nici măcar numele adevărat al Curierului.

– Zi-mi cu cine ai vorbit.

Cindy derulă pagina până sus:

– Mașina de Zgomot, Domnișoara Patty, Salzamandra, Brici, Blondu', Bucățică...

– Dă-mi voie să te opresc aici, dragă. Vezi tu, *problema* ta e totodată și *răspunsul* pe care îl cauți. Oamenii străzii folosesc porecle. Știi tu... „cunoscut și ca". Unii dintre ei au cazier. Sau nu vor să afle familiile lor despre ei. *Vor* să fie dispăruți. Poate de asta Curierul Isus nu are un nume adevărat.

Cindy oftă, gândindu-se cum fusese trasă pe sfoară toată dimineața de cei fără nume, fără adăpost și fără speranță, simțindu-se prost că o repezise pe Lindsay, care avusese dreptate să cultive un pământ mai fertil.

Luându-și în gând la revedere de la termenul-limită, Cindy îi mulțumi lui Luvie, își strânse computerul și merse spre Misiune, spunându-și că poate Curierul Isus tăiase intenționat orice legături cu trecutul său. Moartea lui era sfârșitul poveștii sale.

Sau nu?

În minte îi încolți o idee.

Cindy își sună redactorul și spuse:

– Therese, poți să-mi acorzi puțin timp cam peste cinci minute? Vreau să-ți cer părerea în legătură cu ceva. Ceva cu *picioare*.

Capitolul 39

Soarele după-amiezii pătrundea prin luminator și forma un halo deasupra capului Sarei Needleman în timp ce o făcea cu ou și cu oțet pe Pet Girl.

– La ce ți-a stat capul când ai lăsat cartonașele cu numele Bailey pe masă?

– Nu eu m-am ocupat de cartonașe, Sara.

– Ba da. Te-am rugat în mod special pe tine să verifici cartonașele plecând de la lista de invitați. Isa și Ethan sunt pe lista de invitați?

– Bineînțeles că nu.

– Îmi vine să te omor, serios că-mi vine. Au rămas două locuri goale la masa patru. Și-așa toată lumea se gândește la familia Bailey.

– Îmi pare rău, Sara, zise Pet Girl, dar cu siguranță *nu*-i părea rău. De fapt, i se ridica moralul ca bulele din șampanie. Trebui să-și înăbușe râsul.

Cartonașele de nume! De parcă astea ar fi importante!

Pet Girl și încă două fete-bune-la-toate stăteau la recepție în loggia magnifică din Muzeul de Artă Asiatică, primind invitații la o cină de logodnă organizată pentru nepoata Sarei Needleman, Frieda.

Invitații erau crema societății din San Francisco: senatori și medici, profesori doctori, editori și vedete de cinema. Urcau pe scara grandioasă în smochinguri și rochii de designer, la recepție primeau locurile atribuite și erau îndrumați spre Sala Samsung.

De acolo, puteau intra în galerii să vizioneze neprețuitele lucrări de artă din Japonia, China și Coreea înainte de a lua loc la o masă cu fețe de borangic și glastre cu cale. Apoi li se servea o cină cu șapte feluri, pregătită de faimosul *chef* Yoji Futomato.

Dar toate astea aveau să se întâmple mai târziu. Deocamdată, Sara Needleman își încheie tirada cu o înflorătură finală.

– Poți să pleci acum, se răsti ea. Mai sunt doar câteva persoane de venit.

– Mulțumesc, Sara, zâmbi Pet Girl. Mai vrei să plimb câinii dimineață?

– Da, da, te rog. Eu o să dorm până târziu.

– Nicio grijă, zise Pet Girl. N-o să te trezesc.

Pet Girl le spuse la revedere celorlalte fete. Își luă copia adnotată a listei de invitați, deja meditând la cele două sute de persoane pe care le salutase în seara aceea – cine o recunoscuse, cine nu, câte puncte marcase fiecare.

Și se gândi cu anticipație la seara pe care avea să o petreacă singură.

Își va face niște paste. Va bea niște vin. Va petrece câteva ore plăcute studiind lista de invitați.

Își va face ordine în notițe.

Va face niște *planuri*.

Capitolul 40

Claire își pusese mâinile în șolduri și spusese: „Avem nevoie de muncă polițienească", așa că asta am făcut. Eu și Conklin am percheziționat casa Bailey pentru a patra oară în săptămâna aceea, căutând Dumnezeu știe ce.

Scotociserăm toți cei trei mii de metri pătrați: sala de festivități; sala de biliard și piscina acoperită, dormitoarele, bucătăriile, cămările, saloanele, camerele de joacă, sufrageriile și camerele de zi. Deschiseserăm dulapuri, cutii și seifuri; scoseserăm sertare și răscoliserăm fiecare carte din nenorocita aia de bibliotecă.

– Am uitat ce căutăm, i-am mormăit lui Conklin.

– Asta pentru că orice i-ar fi omorât nu se află aici, zise Rich. Nu numai că am epuizat ideile *bune*, dar nici idei proaste nu mai am.

– Da, și nu-i așa că am distrus locul ăsta? am zis eu uitându-mă prin salonul principal.

Fiecare clanță și suprafață plană și fiecare obiect de artă erau mânjite cu pudră neagră. Fiecare oglindă, fiecare tablou fuseseră date jos de pe pereți.

Chiar și blândul și înțeleptul Charlie Clapper era dezgustat.

– Soții Bailey aveau o mulțime de prieteni și organizau o grămadă de petreceri. Avem destule amprente și urme ca să scurtcircuităm laboratorul de criminalistică timp de un an.

– Ce părere ai, sergent? spuse Conklin.

– Bine, gata, am terminat.

Am mers spre holul din față și am stins luminile în urma noastră, apoi ne-am lovit unul de altul în întuneric în timp ce Conklin închidea ușa de la intrare în urma noastră. Apoi m-a condus la mașină.

Mi-a ținut portiera și, când am călcat pe treapta Explorerului meu, mi-a alunecat piciorul și mi-am pierdut echilibrul. Rich m-a prins, strângându-mă de umeri, și o fracțiune de secundă am simțit pericolul.

Am închis ochii.

Ca la un făcut, gura lui s-a lipit de a mea, iar brațele mele i-au cuprins gâtul și m-am simțit de parcă totul se învârtea în jurul meu.

M-am ținut bine, căldura îmi cuprindea întreg trupul, iar părul îmi flutura în timp ce mașinile treceau pe lângă noi. Am auzit un șofer strigându-ne pe fereastră:

– Luați-vă o cameră!

Și astfel, gravitația m-a adus brusc înapoi pe pământ.

„Ce naiba facem?"

Înainte ca Rich să poată spune: „Omul ăla are o idee bună", i-am zis cu răsuflarea tăiată:

– La naiba, Richie. Nu știu cine e mai nebun, tu sau eu.

Mâinile lui îmi cuprinseseră mijlocul și mă trăgeau aproape de el.

M-am eliberat ușor din îmbrățișare. Conklin purta pe față urmele săruturilor noastre și arăta... șocat.

– Îmi pare rău, Rich i-am zis. Ar fi trebuit să...

– Să ce?

– Ar fi trebuit să fiu mai atentă pe unde calc. Ești OK?

– A, da. Doar că trebuie să mă prefac că nu s-a întâmplat nici asta.

Buzele încă mă gâdilau și mi-era rușine. Nu mai puteam să-i văd expresia rănită, așa că i-am întors spatele, am călcat cu hotărâre pe treaptă, deși picioarele-mi tremurau, și m-am așezat, fraiera de mine, pe locul șoferului.

– Ne vedem mâine, am zis. Da?

– Sigur. Da, Linsday, da.

Am închis portiera şi am băgat în viteză, dar când dădeam înapoi, Rich mi-a făcut semn să cobor geamul. L-am deschis.

– *Tu.* Pentru că tot ai întrebat, tu eşti mai nebună, zise el punându-şi ambele mâini pe rama geamului. Dintre mine şi tine, *tu* eşti.

M-am aplecat pe fereastră şi mi-am pus braţul după gâtul lui Rich, apoi l-am tras spre mine până ni s-au atins obrajii. Faţa lui era caldă şi umedă, iar când şi-a trecut mâna prin părul meu, aproape m-am topit. I-am zis:

– Richie, iartă-mă.

M-am retras şi am încercat să zâmbesc. I-am făcut cu mâna, apoi m-am îndreptat spre apartamentul gol pe care îl împărţeam cu Joe.

Îmi venea să plâng.

Toate motivele pentru care nu puteam fi cu Rich înainte rămâneau valabile. *În continuare* eram cu zece ani mai în vârstă decât el, *în continuare* eram parteneri şi *în continuare* îl iubeam pe Joe.

„Şi atunci de ce", m-am întrebat eu în timp ce mă îndepărtam de Rich – cu toată viteza chiar – „de ce mă simt aşa de prost dacă fac ceea ce trebuie?"

Capitolul 41

Yuki şi Phil Hoffman şedeau în fotolii în biroul judecătorului Duffy. Stenografa tribunalului stătea la maşina ei lângă biroul judecătorului, iar Yuki se gândea: „Ce s-a mai întâmplat acum? Ce naiba s-a mai întâmplat acum?"

Judecătorul Duffy arăta epuizat, de parcă îşi pierduse nonşalanţa ce-l caracteriza. Bătu uşor în masă cu partea laterală a unei casete audio şi strigă nervos:

– Corinne? E gata casetofonul ăla?

Funcţionara intră în biroul cu lambriuri de lemn şi puse casetofonul în faţa judecătorului, care îi mulţumi şi apoi băgă caseta în aparat.

Duffy le spuse lui Yuki şi lui Hoffman:

– Aceasta este înregistrarea unui apel telefonic dat de la un telefon public monitorizat din închisoarea de femei către jurata numărul doi. Se aude prost, dar este inteligibil.

Yuki se uită la Hoffman, care ridică din umeri, iar judecătorul apăsă pe butonul *play*.

Se auzi o voce de femeie tânără:

– Mă auzi bine?

O a doua femeie, recunoscută datorită vocii sale nazale drept jurata numărul doi, Carly Phelan, o lucrătoare la poştă ieşită la pensie, spuse:

– Lallie, nu pot să vorbesc mult. Ar trebui să fiu în camera fetiţelor acum.

Judecătorul apăsă butonul *stop* şi zise:

– Lallie este fiica juratei.

Hoffman spuse:

– Jurata are o *fiică* în detenție la *închisoarea* de femei?

– Așa se pare, răspunse Duffy.

Judecătorul apăsă butonul *start* și caseta porni din nou. Urmară câteva replici între cele două femei: cum mergea apărarea lui Lallie, ce părere avea mama ei despre condițiile de cazare din hotel, ce se întâmpla cu fiul lui Lallie acum că nici mama și nici bunica nu erau acasă.

– Acum vine, zise Duffy. Fiți atenți.

Yuki se străduí să înțeleagă cuvintele printre pârâiturile benzii.

– M-am întâlnit cu acuzata ta la duș dimineață, spuse Lallie. Stacey Glenn aia?

– Rahat, zise Hoffman.

Duffy apăsă pe *rewind* și puse din nou banda.

– M-am întâlnit cu acuzata ta la duș dimineață, spuse Lallie. Stacey Glenn aia? Vorbea cu supraveghetoarea, zicea că dacă ar fi comis ea crima, n-ar fi făcut-o cu o rangă când are un pistol foarte bun acasă.

Pe Yuki o luă amețeala și i se făcu un pic rău.

Mai întâi, Carly Phelan mințise prin omisiune în timpul etapei de selectare a juraților. Dacă ar fi spus că avea o fiică în închisoare, ar fi fost respinsă, pentru că în mod logic se putea presupune că va fi părtinitoare.

Doar procuratura încerca să-i bage fiica la închisoare!

Apoi, ceea ce era și mai grav, Lallie Phelan îi dădea mamei ei vești despre acuzată. Dacă Carly Phelan bârfea cu cineva din juriu, întregul juriu era compromis.

– Declarați procesul nul?

– Nu, n-o să fac asta.

– Atunci solicit ca procesul să fie declarat nul, domnule judecător. Trebuie să apăr drepturile clientei mele, ripostă Hoffman, cântând altă melodie decât cu o săptămână în urmă.

Duffy dădu din mână indiferent.

– O să renunț la jurata numărul doi și o s-o înlocuiesc.

– Trebuie să obiectez, domnule judecător, zise Hoffman. Această conversație a avut loc aseară. Phelan ar fi putut să otrăvească întreg juriul până acum. Fiica ei i-a spus despre clienta mea că are un *pistol*.

– Domnule judecător, sunt de acord cu dumneavoastră, zise Yuki. Cu cât mai repede o îndepărtați pe Phelan din juriu, cu atât mai bine. Înlocuitorii sunt pregătiți.

– Am notat. Bine, zise Duffy. Să trecem la treabă.

Capitolul 42

Hoffman și Yuki ieșiră din biroul judecătorului și o luară pe holul bej care ducea spre sala de judecată, Yuki mergând de două ori mai repede ca să țină pasul cu solidul avocat al apărării.

Hoffman își trecu degetele prin păr și spuse:

– Juriul o să scuipe sânge când o să audă asta.

Yuki își ridică privirea către Hoffman, întrebându-se dacă el o credea lipsită de experiență sau proastă sau și una, și alta.

Sigur că juriul avea să fie supărat. Un jurat nou însemna că trebuia să lase deoparte toate deliberările de până atunci și să o ia de la capăt, să analizeze probele din nou, începând cu prima zi de parcă totul era nou.

Fantastica pledoarie finală a lui Yuki avea să se piardă în cețurile vremii, iar jurații n-aveau să se gândească decât cum să voteze ca să plece naibii din hotelul ăla.

Yuki știa că Hoffman râdea în sinea lui.

Tot timpul ăsta avusese o armă secretă în Carly Phelan și nici măcar nu știuse. Dacă Phelan compromisese juriul, atunci asta ar fi fost în favoarea *apărării*.

– Mai lasă-mă în pace, Phil.

– Yuki, nu știu ce vrei să spui.

– Pe naiba nu știi!

Ce știau amândoi era că dacă juriul vota în favoarea condamnării, Hoffman avea să facă apel. Simplul fapt că Phelan mințise în timpul etapei de selectare a juraților era suficient pentru a răsturna condamnarea.

Pe de altă parte, dacă juriul se bloca din nou, ceea ce putea foarte bine să se întâmple, judecătorul era *obligat* să declare procesul nul.

Judecătorul Duffy nu voia un proces nul. Voia cazul încheiat odată pentru totdeauna.

„El n-are de ce să-şi facă griji", se gândi Yuki. „Ar dura un an sau doi să se ajungă la al doilea proces, iar până atunci procuratura ar cântări costurile şi ar spune: «Las-o baltă. Am terminat cu Glenn»."

Sigur, juriul ar putea oricând să voteze pentru *achitare.* În ambele cazuri, tânăra Stacey ar fi liberă.

Yuki se gândi: „La naiba, nu mai scap de ghinionul ăsta de a pierde procesele".

Indiferent dacă pierdea sau câştiga, Stacey Glenn, nenorocita aia care-şi omorâse tatăl, probabil urma să scape.

Capitolul 43

În dimineața următoare, Cindy merse în fața gardului de sârmă din fața curții Caltrain, puse ediția nou-nouță din secțiunea metropolitană pe trotuar și o fixă cu vreo două lumânări.

Titlul articolului era scris cu litere mari și groase: RECOMPENSĂ DE 25 000 $.

Sub titlu, paragraful introductiv era: „*San Francisco Chronicle* oferă o recompensă de 25 000 $ pentru informații care să ducă la arestarea și condamnarea persoanei care l-a ucis pe bărbatul cunoscut drept «Curierul Isus»".

Cineva o trase de braț. Cindy tresări, se întoarse și dădu nas în nas cu o femeie de aproximativ patruzeci de ani, cu păr sârmos, piele pătată, un palton negru scurt și haine care miroseau vag a urină.

– Eu îl știam pe Curier. Nu-i nevoie să te uiți așa la mine. Oi fi io dusă, da' știu ce zic.

– Super, zise Cindy. Eu sunt Cindy Thomas.

– Flora Gold.

– Bună, Flora. Ai informații pentru mine?

Femeia se uită în ambele direcții la fluxul de pietoni, oameni care locuiau în suburbii bogate și veneau să lucreze în companiile mari de software. Prin contrast, Madam Gold părea un trol care tocmai ieșise dintr-o văgăună.

Își întoarse privirea agitată spre Cindy.

– Voiam doar să spun că a fost un om bun. A avut grijă de mine.

– Cum a avut grijă de tine?

– În *toate* felurile. Şi mi-a dat asta.

Femeia îşi descheie paltonul, trase în jos puloverul de la baza gâtului şi-i arătă lui Cindy un tatuaj deasupra sânului. Era făcut cu cerneală neagră, iar literele erau aranjate asemenea caracterelor asiatice. Lui Cindy îi păru schiţat de un amator, dar mesajul era clar.

SALVATĂ DE ISUS ŞI MI-A PLĂCUT LA NEBUNIE!

– Numai lui i-a păsat de mine, zise Flora. A avut grijă de mine chiar şi după ce am plecat de acasă, anul trecut.

Cindy încercă să-şi ascundă şocul: Flora locuise cu părinţii până anul trecut?

– Da, am şaptesprezece ani, zise Flora. Nu te uita aşa la mine. Fac ce vreau cu viaţa mea.

– Iei metamfetamină, nu-i aşa?

– Da. Parcă-s în rai. Sexul când iei „gheaţă" îţi dă nişte orgasme de uiţi de tine o săptămână. Nici nu poţi să-ţi imaginezi. Nu, ar trebui să încerci.

– O să te omoare!

– Nu e treaba ta! zise Flora încheindu-şi paltonul cu o smucitură. Voiam numai să zic de bine de Curier.

Flora îi întoarse spatele lui Cindy şi începu să meargă repede, săltat, pe Townsend.

Cindy alergă după ea, o strigă pe nume până când Flora se opri, se întoarse şi întrebă:

– Ce?

– Cum pot să dau de tine?

– Vrei numărul meu de pager? rânji adolescenta. Sau să-ţi dau adresa de e-mail?

Cindy o privi pe Flora Gold îndepărtându-se rapid până dispăru în zare. Flora Gold. Acum înţelese. Era denumirea unui produs care ţinea florile proaspete mai mult timp.

Şi ce era cu tatuajul ăla?

Cindy încercă să-i dea de capăt. Cum o salvase Curierul pe Flora? Era o drogată. O dependentă de metamfetamină. Avea să moară.

Flora spusese că Curierul Isus îi făcuse tatuajul, dar formularea fusese ciudată, sexuală. Aproape că părea o marcă prin care cineva își afirma proprietatea.

Ce fel de sfânt marca o adeptă?

Capitolul 44

Un gardian ciocăni la ușa sălii de conferințe. Cindy își ridică privirea, la fel ca toți ceilalți prezenți la ședința editorială.

– Domnișoară Thomas, e o vagaboandă afară. Zice că trebuie să vă vorbească și nu vrea să plece. Face ditamai scandalul acolo jos.

– Păi, trebuia să se întâmple și asta, zise editoarea lui Cindy, Therese Stanford. Dacă anunți o recompensă de 25 000 de dolari...

– Nu poți să-i zici să-și lase numele sau ceva?

– Spune că o cheamă Flora și că vreți să discutați cu ea, precizează gardianul.

Cindy spuse grupului că va reveni în cinci minute și coborî cu liftul în hol, apoi trecu prin ușa rotativă și ieși în stradă.

– M-am gândit, zise Flora fără vreo introducere.

– La recompensă?

– Mda. Ce înseamnă *„care să ducă la* arestare și condamnare"?

– Dacă-mi spui ceva care poate fi folosit de poliție pentru a-l aresta pe ucigașul Curierului, iar ucigașul este judecat și găsit vinovat, atunci primești recompensa.

Flora se trăgea de părul încurcat în timp ce se gândea.

– Știi cine l-a omorât, Flora? o întrebă Cindy.

Tânăra clătină din cap în semn că nu.

– Dar știu ceva. Poate merită o sută de dolari.

– Spune-mi, zise Cindy. O să fiu corectă, promit.

– Curierul Isus mă iubea. Și știu cum îl chema.

Flora îi dădu lui Cindy o plăcuță de metal cu un nume scris în relief. Cindy se holbă la ea. Gândindu-se la pseudonimul Florei Gold și la cum fusese păcălită de oamenii străzii în ziua precedentă, întrebă:

– E adevărat?

– La fel cum cerul e albastru.

Cindy își scoase carnetul de cecuri din poșetă.

– Nu am un cont bancar.

– A, da, bine. Nicio problemă.

Cindy merse cu Flora la bancomatul din colț, retrase o sută de dolari și-i dădu cincizeci Florei.

– Pe ceilalți cincizeci îi primești dacă se verifică informația.

Cindy o privi pe Flora numărând bancnotele, apoi răsucindu-le și îndesându-le în partea de sus a cizmei.

– Lasă-mă vreo două zile, apoi caută-mă, da? Cum ai făcut azi.

Gold încuviință, îi zâmbi scurt lui Cindy cu gura întredeschisă cât să se vadă că nu avea dinții din față. Apoi reportera se întoarse în clădirea *Chronicle*.

Uitând de ședința editorială, Cindy se duse direct la biroul ei și-și trase scaunul aproape de masă. Deschise Google și scrise: Rodney Booker.

În mai puțin de o secundă, ecranul se umplu de informații. Cindy se rezemă de scaun privind cum se descâlcea toată povestea. Era un miracol. Un miracol pe care-l *meritase*.

Curierul Isus fusese decodat.

Avea un nume. Avea un trecut.

Și avea o familie care locuia în Santa Rosa.

Capitolul 45

Cindy stătea în salonul confortabil din casa în stil în valoare de un milion de dolari, din Santa Rosa, simțindu-se oricum numai confortabil nu. Fusese necugetată? Da.

Băgăcioasă? Absolut.

Nepăsătoare? Ar trebui să primească un *premiu* pentru insensibilitate crasă.

Unde-i fusese mintea? Sigur, asta era problema. Se gândise la articolul ei, nu la oamenii adevărați, așa că se aruncase în viața familiei Booker ca o grenadă fără cui.

Și în momentul în care Lee-Ann Booker deschise ușa de la intrare, cu chipul ei dulce, mămos, strălucind a anticipație, Cindy își dădu seama că era prea târziu să pună cuiul la loc.

Acum erau cu toții în salon.

Lee-Ann Booker, o doamnă trecută de șaizeci de ani, cu părul vopsit blond-deschis, strângea în mână o amuletă formată din cruci și pietre semiprețioase și talismane mexicane. Se așeză alături de Cindy pe canapeaua de trestie împletită, hohotind în batiste, sughițând și hohotind din nou.

Soțul ei, Billy Booker, îi aduse lui Cindy o cană de cafea.

– Sigur nu doriți ceva *mai tare?* întrebă el. Sună ca o amenințare.

Booker era negru, tot de vreo șaizeci de ani, avea o ținută militară și corpul suplu al unui alergător dedicat.

– Nu, mulțumesc, e bine așa, zise Cindy.

Dar nu era bine.

Nu-şi amintea să mai fi provocat vreodată atâta durere cuiva. Şi îi era şi foarte frică.

Booker se aşează pe scaunul din faţa canapelei, se aplecă în faţă, îşi puse coatele pe genunchi şi se încruntă la Cindy.

– De ce credeţi că acest „Curierul Isus" este fiul nostru?

– O femeie care îi era prietenă apropiată mi-a dat asta, zise Cindy. Scotoci în poşetă, scoase plăcuţa de identificare de tinichea pe care scria RODNEY BOOKER pe o parte şi CORPUL PĂCII pe cealaltă. I-o dădu lui Booker şi-i văzu chipul traversat de un spasm de frică.

– Şi asta ar trebui *să dovedească* ceva? Eu şi mama lui vrem să vedem cadavrul.

– Nu a revendicat nimeni cadavrul, domnule Booker. Este la biroul medicului legist. Acolo nu arată cadavrele, dar pot să dau un telefon...

Booker sări de pe scaun şi lovi cu piciorul un scăunel din trestie tocmai în partea cealaltă a camerei, apoi se întoarse brusc cu faţa la Cindy.

– E într-un congelator, ca un peşte mort, asta spuneţi? Cine a încercat să ne găsească? Nimeni. Dacă Rodney ar fi fost alb, ne-ar fi înştiinţat.

– Ca să fiu sinceră, domnule Booker, acest bărbat a fost bătut aşa de tare, încât faţa îi e de nerecunoscut. Nu avea acte de identitate. Am muncit din greu să-i aflu identitatea.

– Bravo, domnişoară Thomas. Felicitări. Faţa lui era distrusă şi nu avea acte de identitate, deci vă întreb din nou: de unde ştiţi că bărbatul mort este fiul nostru?

– Dacă mi-aţi da o fotografie bună, clară, de-a lui Rodney, cred că aş putea să clarific asta repede. Vă sun mâine.

Lee-Ann Booker scoase o fotografie dintre filele de plastic lipicioase ale unui album şi i-o dădu lui Cindy, spunând:

– Asta a fost făcută cam acum cinci ani.

În fotografie, Rodney Booker stătea în acelaşi fotoliu larg pe care stătea Cindy acum. Era arătos, cu pielea deschisă la

culoare, umerii largi, părul tuns scurt și un zâmbet frumos. Cindy se străduia să găsească o asemănare între Curierul Isus și statura și culoarea pielii lui Rodney, dar când văzuse rămășițele Curierului, abia dacă mai arata a *om*.

– Ați fost acasă la Rodney? întrebă Billy Booker.

– Rodney are o casă?

– *Ce dracu'*, fată? Fiul meu ar putea să fie acasă chiar acum, să se uite la un meci în timp ce tu ne sperii pe noi de *moarte*.

Lee-Ann Booker se tângui, iar gândurile lui Cindy se învălmășiră din nou. O casă? Curierul Isus era un om fără adăpost, nu? Cum să aibă o casă? Dar dacă Rodney Booker era viu și nevătămat, iar ea se înșela cumplit?

Billy Booker înșfăcă un stilou și un carnețel de pe măsuța de cafea, notă numărul de telefon și adresa fiului său în partea de sus a foii, o rupse și i-o dădu lui Cindy.

– Răspunde robotul când sun eu. Mai bine să sunați dumneavoastră. Deci, care-i planul, domnișoară Thomas? Ia zi-mi. Și atunci o să știu și eu ce o să fac.

Cindy plecă de la familia Booker sigură că, în pofida intențiilor ei bune, vizita ei neprevăzută nu numai că provocase o explozie, dar prezenta toate semnele unui viitor *scandal*.

Capitolul 46

În timp ce conducea din Santa Rosa înapoi la San Francisco, Cindy se tot gândea. Le promisese soților Booker că le va spune *a doua zi* dacă Curierul Isus era fiul lor.

Cum avea să facă asta? Cum? Și totuși, trebuia s-o facă sau să moară încercând.

Scotoci prin poșetă cu mâna dreaptă, găsi telefonul mobil și apăsă pe butonul de apelare rapidă a numărului de la biroul lui Lindsay. Răspunse o voce de bărbat.

– Conklin.

– Rich, sunt Cindy. Lindsay e acolo?

– A ieșit, dar îi zic...

– Stai, Rich. Am o pistă serioasă despre Curierul Isus. Cred că îl cheamă Rodney Booker.

– Faci și muncă de polițist acum, Cindy?

– Cineva trebuie s-o facă.

– Bine, bine, nu te ambala.

– Să nu mă ambalez? Tocmai am fost acasă la un cuplu în vârstă care nu bănuia nimic și le-am zis că fiul lor e mort...

– Ce-ai făcut?

– Aveam numele lui, Rich, sau așa am crezut, așa că am fost să stau de vorbă cu părinții Curierului, ceea ce era logic dacă stai să te gândești...

– O, Doamne! Și cum a fost?

– Ca o bombă. Ca o nenorocită de bombă. Billy Booker, tatăl, e veteran din Vietnam, fost sergent-major în marina militară. Zice că poliția e rasistă, de asta nu a lucrat la caz.

– Curierul Isus era negru?

– Booker are numărul de telefon de acasă al lui Al Sharpton și amenință că-l va folosi. Ce vreau să zic este că trebuie să descâlcesc povestea asta înainte să devin eu poveste. Sau noi.

– Noi?

– Mda. Poliția din San Francisco și eu. Și eu simt obligația morală, Rich, ascultă. Rodney Booker are o *casă*.

– Nu mai înțeleg, Cindy. Curierul nu era un om al străzii?

– Caută informații despre el. Te rog.

– Acum scriu „Rodney Booker". Ia să vedem. Ha! Cole Street. Asta e dincolo de Haight. Frumos cartier!

Nu era un cartier frumos.

Era o zonă săracă, teritoriul micilor traficanți de droguri.

Și era logic.

Dacă Curierul Isus nu minți se când îi spusese Florei Gold că numele lui adevărat era Rodney Booker și dacă Flora nu o minți se pe Cindy, atunci casa de pe strada Cole ar fi putut să fie locul unde Rodney Booker, cunoscut și drept Curierul Isus, își agăța geanta în cuier.

Cindy îi spuse lui Conklin:

– Poți să verifici, Rich? Pentru că dacă tu nu vrei, va trebui s-o fac eu.

– Stai cuminte, Cindy. Termin tura în douăzeci de minute. Trag o fugă până acolo să văd despre ce e vorba.

– Ne întâlnim acolo, zise Cindy. Așteaptă-mă.

– Nu, Cindy. Eu sunt polițistul. *Tu* să mă aștepți pe mine.

Capitolul 47

Casa de pe Cole Street era vopsită gri şobolan, pe o stradă de case decrepite, în stil victorian, aceasta, în mod special, având ferestre mari acoperite cu scânduri până sus, scările de la intrare pline de gunoaie şi un aer melancolic ce n-o mai părăsise de la sfârşitul anilor '60.

– E confiscată, îi zise Conklin lui Cindy indicând cu bărbia notificarea bătută în uşă.

– Numai terenul valorează ceva bani. Dacă Curierul avea casa asta, de ce era un om al străzii?

– Asta e o întrebare retorică, nu?

– Da, răspunse Cindy. Gândesc cu voce tare.

Cindy stătu în spatele lui Conklin când acesta ciocăni la uşă, îşi atinse patul pistolului, apoi ciocăni din nou, de data aceasta mai tare şi cu înţeles.

Lui Cindy îi tremurau mâinile când le puse streaşină la ochi şi se uită printr-o fereastră laterală. Apoi, înainte s-o poată opri Conklin, dădu un brânci în uşă.

Dinăuntru se auzi un strigăt de spaimă şi nişte mormane de zdrenţe se ridicară de pe jos şi alergară în spatele casei. Se trânti o uşă.

– Ăsta-i adăpost pentru vagabonzi, zise Conklin. Ăia erau ocupanţi ilegali, drogaţi în ultimul hal. Nu e sigur, Cindy. Nu intrăm.

Cindy trecu în fugă pe lângă el şi alergă spre scară, ignorând-l pe Conklin care o striga.

Făcuse o promisiune.

Aerul era umed și rece, mirosind a mucegai și fum, și gunoi în putrefacție. Cindy urcă treptele în fugă strigând:

– Rodney Booker? Ești aici?

Nimeni nu se mișcă, nici măcar un șoarece.

Etajul de sus era mai luminos și mai deschis decât etajele inferioare. Ferestrele nu erau acoperite, iar lumina soarelui inunda singurul dormitor mare.

Pe un perete, în centru, se afla un pat de alamă, a cărui saltea era acoperită cu cearșafuri de un albastru-închis. Peste tot erau răspândite cărți. Pe raftul de sus al unui șifonier stricat era o pipă de cocaină.

– Cindy, nu am mandat de percheziție. *Înțelegi?* zise Conklin din spatele ei. Nimic din ce găsim aici nu poate fi folosit ca dovadă. O strânse de umeri și o scutură un pic. Hei, mă auzi?

– Cred că aici a locuit Curierul Isus până a murit.

– Serios! Pe ce te bazezi?

Cindy arătă pictura murală din spatele patului. Pe tencuială erau desenate grosolan, în alb și negru, imagini ale unor oameni chirciți, cu mâinile ridicate, înconjurați de foc și fum.

– Ia citește acolo, zise Cindy.

Acolo era dovada pe care o căutase Cindy, dovada că Rodney Booker și Curierul Isus erau unul și același.

În scena aceea infernală erau scrise două cuvinte cu aceleași litere primitive pe care Cindy le recunoscu din tatuajul Florei Gold.

Literele formau cuvintele: ISUS SALVEAZĂ.

Capitolul 48

La şase şi jumătate seara, eu şi Conklin dădeam telefoane, când Jacobi se opri la birourile noastre, scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel, o puse pe biroul meu împreună cu un teanc de meniuri şi spuse:

– Ne vedem mai târziu.

– Mulţumim, şefu'.

Era o muncă descurajatoare.

Tot nu ştiam dacă decesul soţilor Bailey fusese un accident, o crimă-sinucidere sau o dublă crimă – ştiam numai că legiştii pe care-i consultase Claire nu găsiseră nimic, iar publicul avea un atac de cord colectiv.

Aşa că eu şi Conklin făceam tot ce ne stătea în putinţă. Am luat la rând persoanele de pe lista nesfârşită de prieteni şi asociaţi ai soţilor Bailey şi le-am întrebat: Când i-aţi văzut ultima oară pe soţii Bailey? Cum se simţeau? Cum se înţelegeau? Ştiţi pe cineva care ar fi vrut să le facă rău Isei şi lui Ethan Bailey? Ştiţi pe cineva care ar fi vrut să-i vadă *morţi*?

Tocmai formam un număr când mi-am auzit numele. Ridicând privirea, am văzut-o pe Cindy strecurându-se pe lângă portiţa de lemn din faţa secretarei noastre, Brenda Fagosi. Brenda strigă „Nu!" şi apăsă puternic butonul de intercom, iar vocea ei răsună strident din difuzorul de pe biroul meu.

– *Cindy* e aici.

Fluturând un ziar, Cindy pluti printre poliţiştii din tura de zi, care se îmbrăcau să plece, în timp ce tura de noapte ponta

de sosire. Se aruncă în scaunul de lângă biroul meu, aşezându-l în aşa fel încât să-l vadă şi pe Conklin.

Nu-mi place să recunosc, dar Cindy aduse lumină în întuneric.

– Vrei să vezi cum o să arate ziarul de mâine? mă întrebă ea.

– Nu.

– Sunt o vedetă rock, Richie. Ia uitaţi! zise aruncând ziarul pe biroul meu.

Conklin se strădui să-şi înăbuşe râsul, dar nu reuşi.

– Ai auzit vreodată expresia „O nenorocire nu vine niciodată singură"? am întrebat-o pe Cindy.

– Tu ai parte de nenorociri şi eu am venit ca să nu fii singură. Ce vrei să zici?

– Nenorocirea mea mi-a adus încă o nenorocire, pe *tine*.

Conklin pufni în râs, Cindy se strâmbă: ha-ha-ha, iar eu n-am mai putut să-mi păstrez expresia dură nici măcar o clipă.

Cindy se umflă în pene.

– Nu-i aşa că nu suporţi să am dreptate?

Mângâie drăgăstos ziarul astfel încât să văd poza de pe prima pagina a secţiunii metropolitane, fotografia lui Rodney Booker, cunoscut şi drept Curierul Isus, sub titlul:

RECOMPENSĂ DE 25 000 $. ŞTIŢI CINE L-A OMORÂT PE BĂRBATUL ACESTA?

Deci asta era! Rodney Booker *era* Curierul Isus.

Rodney Booker fusese identificat de tatăl său din fotografiile de la morgă, care arătau trei linii în relief pe umărul lui Rodney, un tatuaj grosolan tăiat şi frecat cu cenuşă, pe care şi-l făcuse în Africa.

Rodney Booker fusese ucis, iar numele meu era asociat cu dosarul lui. Tot ce trebuia să fac era să aflu cine-l omorâse. Eu nu aveam timp să fac asta, dar Cindy Thomas avea şi succes, era şi pe urmele ucigaşului.

– M-am gândit, spuse Cindy. Pot să continui să lucrez la cazul ăsta și tot ce aflu să vă zic vouă. *Ce e,* Lindsay?

– Cindy, nu poți să lucrezi la un caz de crimă, bine? Rich, spune-i.

– Să știi că nu am nevoie de permisiunea voastră, zise Cindy. Apoi, ochii îi sclipiră. Ce idee mi-a venit! Haideți să mergem la Susie's și să facem un plan care să ne convină tuturor...

Eu mi-am dat ochii peste cap, dar Conklin încuviința din cap și rânjea la Cindy. Îi plăcea de ea!

Eram gata să-l sun pe Jacobi, s-o pună el la punct, când Claire se năpusti pe poartă și călcă apăsat spre noi cu o privire ce nu prevestea nimic bun.

– S-a întors doamna doctor Washburn, se auzi vocea electronică a Brendei din difuzorul meu.

Claire era ocupată. Nu-i plăcea să facă vizite la Omucideri.

Cindy, fără să-și dea seama, strigă:

– Claire! Noi mergem la Susie's. Vino cu noi.

Claire mă fixă cu privirea.

– Nu pot să merg la Susie's, spuse ea, și nici voi nu puteți. A mai venit unul. Omorât exact la fel ca soții Bailey.

Capitolul 49

Cadavrul acoperit de pe masa de autopsie era al unei femei, în vârstă de treizeci și trei de ani, cu pielea albă ca porțelanurile maică-mii. Avea părul strălucitor, tuns până la umeri, vopsit în patru nuanțe diferite de blond. Unghiile de la mâini și de la picioare fuseseră date recent cu ojă grena, nu erau ciobite.

Arăta ca prințesa adormită din basm, așteptându-și prințul să-și croiască drum prin mărăciniș și s-o trezească cu un sărut.

Am citit eticheta de pe deget: Sara Needleman.

– A fost identificată de asistenta ei personală, zise Claire.

O știam pe Sara Needleman din fotografiile din *Vogue* și *W.* Era un faimos designer vestimentar, care făcea rochii la comandă pentru oricine avea treizeci de miare de aruncat pe o rochie. Citisem în *Gazette* că Needleman făcea adesea serii de rochii de mireasă, fiecare având cam aceeași culoare, dar un stil diferit, și că în sezonul debuturilor în societate, magazinul ei era suprasolicitat, căci făcea rochii atât pentru mame, cât și pentru debutante.

Cu siguranță, Sara Needleman îi cunoștea pe soții Bailey.

Claire își luă hârtiile și spuse:

– Asta e ce știu. Doamna Needleman a sunat-o pe asistenta ei personală, Toni Reynolds, la ora opt azi-dimineață, plângându-se de crampe abdominale. Doamna Reynolds zice că i-a spus Sarei să cheme doctorul și că se vor vedea la serviciu. Sara și-a chemat, într-adevăr, doctorul, pe Robert Dweck, internist, care i-a spus că poate veni la prânz.

– N-a mai ajuns la programare, presupuse Conklin.

– Te-ai prins! îi zise Claire lui Conklin. Sara Needleman a sunat la numărul de urgență la ora zece și opt minute. Ambulanța a ajuns acolo la zece și cincisprezece și a găsit-o pe Sara moartă în dormitor.

– A *murit* de crampe la stomac? A mâncat ceva stricat? am întrebat eu.

– Asta rămâne de văzut, drăguță, zise Claire. Rămâne de văzut. Laboratorul îi analizează conținutul stomacului și sângele. Între timp, am vorbit cu medicii care au adus-o pe Sara. În casă nu au găsit vomă sau excremente.

– De ce crezi că moartea ei este la fel cu a soților Bailey?

– La început n-am crezut asta. Era un moment de liniște când a sosit, așa că m-am ocupat rapid de ea, crezând că știu ce să caut.

Trei dintre asistenții lui Claire încercau să pară ocupați, dar stăteau prin apropiere ca să-i audă raportul. Vedeam deja cuvintele „Știri de ultimă oră" sub o poză elegantă a Sarei Needleman întrerupând emisia obișnuită. Simțeam publicul legând moartea lui Needleman de cea a soților Bailey și presiunea din barometre scăzând.

Se apropia o furtună mare.

Claire bifă cauzele posibile ale decesului Sarei Needleman.

– Lăsând deocamdată deoparte otrava, crampele stomacale sunt adesea cauzate de un ulcer perforat sau o sarcină extrauterină care se rupe.

– Dar nu și de data asta, ghici Conklin.

– Corect, domnul meu. Deci crampele ar fi putut să nu aibă legătură cu decesul. Am căutat anevrisme, atacuri cerebrale, atacuri de cord – nu am găsit nimic. Am examinat toate organele. Puteai să le împături, să le legi cu o fundă și să le faci cadou. Să le arăți studenților la medicină ca să știe cum arată organele normale.

– Hm.

– Nicio urmă pe corpul ei, nicio vânătaie de niciun fel. Nu e nimic în neregulă cu Sara Needleman, cu excepția faptului că e moartă.

– Era pe lista mea de nume, zise Conklin. Încă nu ajunsesem la ea.

– Prea târziu acum, am murmurat eu.

– Deci, acum mă gândesc că-i avem pe soții Bailey și pe Needleman, spuse Claire. Același cerc social. Ar putea fi aceeași cauză a morții. Așa că atunci când am trimis sângele Sarei la laborator pentru analize, am cerut să se caute substanțe mai neobișnuite, zise Claire cu un aer ursuz. Ce urmează să spun acum, camarazi?

– Mai multă muncă polițienească, răspunse Conklin.

– Bingo, Ricardo. Cineva trebuie să descurce povestea asta, pentru că eu sunt într-un punct mort.

Claire se întoarse spre cadavrul Sarei Needleman, își puse mâna pe spatele acoperit al femeii și zise:

– Sara dragă, când am toate datele, concluzia e simplă. În cazul tău, concluzia cu siguranță nu e una simplă.

Partea a treia

O PETRECERE NESFÂRȘITĂ

Capitolul 50

În dimineața de după moartea Sarei Needleman, șeful poliției, Anthony Tracchio, sună să-mi spună:

– Primarul îmi suflă-n ceafă. Lăsați totul deoparte și ocupați-vă de cazul ăsta. Și n-o dați în bară!

– Am înțeles, să trăiți, Tony. N-o dăm în bară, dar îmi venea să țip. *Ce căutăm?*

Locotenentul Michael Hampton, veteran de douăzeci de ani în cadrul Diviziei Speciale de Investigații (DSI), fusese desemnat să se ocupe, alături de noi, de cazul milionarilor morți și arăta pe jumătate din cât eram eu de fericită. Ne-am întâlnit în biroul lui Hampton, am stabilit sarcinile și am împărțit lista.

Hampton trimise o echipă la biroul doctorului Dweck să ia dosarul medical al Sarei Needleman și să discute cu medicul și personalul acestuia. O altă echipă DSI trase o fugă la salonul expozițional și biroul Needleman să discute cu asistenta personală a Sarei, Toni Reynolds, și cu restul angajaților.

Eu și Conklin ne-am dus acasă la Needleman, în Cow Hollow, cu cei patru oameni ai mei înșirați în urma noastră. Conklin parcă pe stradă. Chi și McNeil, Lemke și Samuels începură să cerceteze cartierul, iar eu și Conklin găsirăm intrarea principală în casa Needleman.

Locuința Sarei Needleman nu era demnă de *Architectural Digest*, precum cea a familiei Bailey, dar era uimitoare după orice standard. Intendentul, Lucas Wilde, un hipster de douăzeci și ceva de ani, îmbrăcat în denim negru și purtând cioc, ne întâmpină la ușă. Ne conduse prin casa de 750 metri pătrați,

o casă pe care Sotheby's abia aştepta să o scoată la vânzare de îndată ce Disaster Masters curăţau mizeria lăsată de criminalişti.

După turul reşedinţei cu şapte dormitoare, inclusiv al grădinii japoneze cu două niveluri din spatele casei, l-am invitat pe Lucas Wilde la secţie să ne spună ce ştia despre Sara Needleman.

Fu de acord.

– Îi cunosc pe toţi care vin şi pleacă, ne zise el.

Conklin ne lăsă în camera de interogatoriu numărul doi, introduse numele lui Wilde în baza de date, nu găsi nimic despre el, se întoarse cu un carneţel oficial şi cafea pentru toată lumea.

În ora petrecută cu Wilde, acesta ne spuse tot ce gândea despre Sara Needleman şi anturajul ei.

– Poponari şi simandicoşi, majoritatea. Şi mai erau şi clienţii ei.

Tânărul îi enumeră sârguincios pe toţi vizitatorii Sarei, atât prieteni, cât şi angajaţi, inclusiv menajera, persoana care plimba câinii, grădinarul japonez, faianţarul, îngrijitorul de crapi japonezi, profesorul de yoga şi furnizorul de mâncare.

– Ce fel de relaţie aveai cu Sara? am întrebat eu.

– Ne înţelegeam bine, dar nu eram amantul doamnei Chatterlay, dacă la asta vă gândeaţi. Eu făceam comisioanele şi eram omul-bun-la-toate, şi asta era ce-şi dorea ea, iar eu eram mulţumit să am slujba asta şi un loc mişto în care să locuiesc.

Wilde ne spuse că o văzuse pentru scurt timp pe Sara în dimineaţa în care murise. Îi dusese ziarul de la poartă şi i se păruse în regulă.

– Doar a crăpat uşa şi a luat ziarul. Nu mi-ar fi spus mie dacă nu se simţea bine.

– Ai vreo idee? l-am întrebat pe Wilde. Dacă Sara Needleman a fost omorâtă, cine ar fi omorât-o?

– Nici n-aş şti de unde să încep, zise Wilde. Sara era o snoabă. Dacă avansai repede în cercurile sociale sau erai o persoană cu influenţă, Sara era o dulce. Altfel, frate, putea să fie foarte *rece*. Nu ştiu să spun cine-i era prieten şi cine duşman şi, sincer, cred că nici ea nu ştia.

Capitolul 51

Sara Needleman încă se răcea la morgă în seara în care echipele care lucrau la cazul ei fură chemate în biroul şefului Anthony Tracchio, cu vedere spre Bryant Street şi cu o panoramă fotografică a Golden Gate în faţa biroului său de mahon.

Tracchio era birocrat de meserie, urcase în ierarhie fiind numit pe criterii politice. Nu avea experienţă pe teren, era spongios la mijloc şi purta părul pieptănat pe spate dat aiurea cu fixativ, dar începeam să-i apreciez dibăcia politică, o calitate care mie-mi lipsea cu desăvârşire.

Tracchio era agitat cum nu-l mai văzusem niciodată.

– Oameni buni, ne zise el, anunţaţi-vă familiile că nu veţi ajunge acasă decât când rezolvăm cazul. Şi pregătiţi-vă. Cine rezolvă cazul ăsta o să fie erou. Sau eroină.

Echipele raportară, iar eu, Tracchio şi Hampton le-am pus întrebări, după care au primit sarcini noi.

Eu şi Conklin am adunat numele tuturor persoanelor care fuseseră intervievate în cazul Sara Needleman, apoi ne-am întors la birourile noastre ca să le comparăm cu lista similară din cazul soţilor Bailey.

Munca de comparare era o tortură pentru ochi, dar trebuia făcută. Mi-am tras scaunul aproape de biroul lui Conklin şi am citit numele.

De câte ori se potriveau, Conklin apăsa pe butonul UŞOR[1] de la Staples, care scotea un strident: „Ce uşor a fost!"

[1] Un dispozitiv inventat de firma Staples în 2005, care la apăsarea pe buton scotea replica „Ce uşor a fost!" Scopul său declarat era de a asigura relaxare şi distracţie la birou (n. tr.).

La ora nouă în seara aceea, cutia noastră de pizza era la coşul de gunoi. Eliminaserăm personalul din incinta Bailey şi încă alte câteva sute de persoane, dar pe liste încă se suprapuneau zeci de nume.

Soţii Bailey şi Sara Needleman mergeau la aceeaşi sală, erau membri ai societăţii de operă, frecventau aceleaşi restaurante şi cluburi. Chiar foloseau serviciile aceleiaşi curăţătorii.

– Sara Needleman avea treizeci şi trei de ani, la fel şi Isa Bailey. Pun pariu că au fost la aceeaşi şcoală, zise Conklin.

Am încuviinţat. Era ceva.

Ceva care lărgea căutarea.

Am sorbit şi ultimele picături din doza de suc, am aruncat-o la gunoi şi am zis:

– Am citit despre un experiment de laborator. Primii au fost şobolanii. Două lumini, una verde, una roşie. Dacă ghiceşti lumina care se aprinde şi dacă te duci la lumina corectă, primeşti de mâncare. De opt ori din zece se aprinde lumina verde.

– Continuă.

– Lumina verde se aprinde de atât de multe ori, iar şobolanii se duc de fiecare dată. De ce nu? Sunt recompensaţi optzeci la sută din timp. Acum, behavioriştii au făcut acelaşi experiment pe oameni.

– Nu mi-a plăcut niciodată mâncarea de şobolani.

Am râs.

– Oamenii primeau bomboane M&M.

– Sunt *sigur* că povestea asta are o morală, zise partenerul meu.

– Oamenii încercau să prevadă când se va aprinde fiecare lumină. Căutau un tipar – de atâtea ori roşu înainte de verde, de genul ăsta. Şi au fost recompensaţi numai şaizeci şi şapte la sută din timp.

– Ceea ce dovedeşte că şobolanii sunt mai deştepţi decât oamenii.

Am clătinat din cap.

Conklin încercă din nou.

– Ceea ce dovedeşte că ar trebui să discutăm cu fiecare nume de pe ambele liste indiferent dacă sunt roşii sau verzi?

Am râs.

– Ceea ce dovedeşte că uneori oamenii gândesc prea mult.

– Eşti obosită, Linds.

– Hai să comparăm listele din nou. Şi de data asta nu gândim prea mult. Pur şi simplu, marcăm numele şobolanilor care aveau chei de la casele victimelor.

Rich apăsă butonul Staples, care chelălăi: „Ce uşor a fost!"

Capitolul 52

Pet Girl îi dădea câinii Sarei Needleman intendentului, Lucas Sălbaticul[1], cum îi plăcea ei să-i spună, când maşina de poliţie trase pe dreapta şi din ea coborâră doi poliţişti cunoscuţi. Femeia era înaltă, blondă, arăta de parcă Sheryl Crow ar fi primit un rol în *Celebrity Cops*.

Bărbatul era cu câţiva centimetri mai înalt decât blonda, musculos, poate de treizeci de ani.

Sheryl Crow îşi arată insigna, se prezentă din nou ca sergentul Boxer şi pe partenerul ei drept inspectorul Conklin şi întrebă dacă Pet Girl ar fi de acord să meargă cu ei la secţie ca să răspundă la nişte întrebări.

Pet Girl răspunse că era de acord.

Era calmă. Tot ce trebuia să facă era să intre în joc, iar ei aveau s-o lase în pace aşa cum făcuseră şi data trecută, când o întrebaseră despre Isa şi Ethan Bailey.

Se aşeză pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, se gândi la noaptea în care o făcuse, fiind destul de sigură că nu uitase nimic.

Şi-l aminti scurt pe Sălbaticul, sigură că nu o văzuse intrând în casa Sarei, pentru că trecuse gol prin faţa ferestrei lui, aprinsese lumina la baie şi Sara auzise duşul curgând înainte să intre pe uşa principală.

Îşi aminti cum o aranjase pe Sara când „doamna cu acul de aur" era aşa de beată că nici nu putea să-şi deschidă

[1] Wilde, numele personajului, se pronunţă la fel ca *wild*, care înseamnă sălbatic. (n.tr.)

ochii. Pet Girl simți un fior, de parcă-i venea să râdă sau poate să urineze.

Îi ascultă pe cei doi polițiști trăncănind în față, vorbind cu dispeceratul, glumind și chestii din astea, nepurtându-se ca și cum ar fi avut o *criminală* în spatele lor.

Mai degrabă, păreau să fi uitat cu totul de prezența ei.

Stătu tăcută între cei doi polițiști când urcară cu liftul și refuză băutura răcoritoare oferită când o poftiră în camera de interogatoriu.

– Ești sigură? o întrebă sergentul. Poate o sticlă de apă? De parcă polițistei îi păsa de ea. De fapt, voia să ia o mostră de ADN, un truc așa de vechi că era surprinzător că mai pica în plasă cineva.

– Vreau să ajut, zise Pet Girl suav. Orice doriți să știți.

Inspectorul Conklin era drăguț, avea păr șaten-deschis, care-i cădea peste ochi. Îl dădu la o parte ca să citească în gând notițele pe care și le făcuse despre ea. Apoi o întrebă unde fusese în ultimele patruzeci și opt de ore.

Pet Girl știa că îi înregistrau povestea, pentru cazul în care aveau s-o interogheze din nou și, hei, nu-i păsa.

– Am plimbat câinii familiei Bailey de patru ori, dimineața și seara în ambele zile. Mă întreb ce o să se întâmple cu ei...

Apoi își detalie programul încărcat din dimineața aceea, care consta în plimbatul câinilor, făcut comisioane, inclusiv plimbatul campionilor AKC[1] ai Sarei Needleman după ce Lucas Wilde o sunase să-i spună ca Sara Needleman era moartă.

– Ai văzut ceva sau pe cineva neobișnuit în cartier în ultima săptămână, să zicem? o întrebă sergentul Boxer.

– Nu.

– Ce părere ai despre Lucas Wilde?

– E OK. Nu e genul meu.

– Ce fel de relație aveai cu Sara Needleman? o întrebă inspectorul Conklin.

[1] Campionatul Național Eukanuba pentru câini (n. tr.)

– O iubeam pe Sara, îi zise ea. Se trezi zâmbindu-i și flirtând cu el. N-avea ce să strice. Sara era deșteaptă, și amuzantă, și generoasă, în plus. Mi-a dat mostre din colecția ei. Așa era ea.

– Cât de des plimbai câinii?

– Poate o dată pe săptămână. Îi plăcea să-i plimbe chiar ea. Mă rog, dacă intra în criză de timp, mă suna pe mine și atunci mă duceam eu.

– Și soții Bailey?

– La fel. Plimb câinii. Fac comisioane. Lucrez pentru mulți oameni din mediul lor. Zeci. Am referințe.

– Sună bine, zise inspectorul Conklin. Îți stabilești singură programul. Apoi adăugă: Sara avea dușmani?

– O, da! Avea trei foști soți și vreo treizeci de foști iubiți, dar nu spun că voiau să o omoare.

– Știi pe cineva din lista aia de foști care ar fi avut ceva împotriva soților Bailey?

– Dacă ați ști cât de *puține* îmi povesteau oamenii ăștia...

– Ai cheie de la casa Needleman și de la casa Bailey? o întrebă sergentul Boxer.

Pet Girl băgă mâna într-un buzunar lateral al rucsacului și scoase un breloc sub formă de ancoră.

– Am o grămadă de chei. Asta e și ideea. Nu stau în calea lor. Sunt genul discret și asta le place la mine. Vin, plimb animalele, le aduc înapoi. Îmi iau cecul. În cea mai mare parte a timpului, nici măcar nu se știe că am fost acolo.

Capitolul 53

După ce fata care plimba câinii a plecat, i-am zis lui Conklin:

– Știi, fata care stă cu câinele meu are cheile și codul de alarmă de la casa mea de ani de zile și niciodată nu mi-am făcut probleme. Martha o iubește pe Karen. Am încredere în ea.

– Deci, ce vrei să spui acum, Sergenta-Inimii-Mele? Renunți la teoria „șobolani cu chei"?

– Nu știu, prietene. Fata cu câinii are acces, dar ce *motiv* să aibă? Ce are de câștigat dacă-și omoară angajatorii? Intercomul meu bâzâi și se auzi vocea Brendei, gâfâită și un pic timidă:

– Lindsay, ai un vizitator.

M-am uitat prin biroul polițiștilor. Nu am văzut pe nimeni.

Am apăsat pe butonul intercomului și am întrebat-o pe Brenda:

– Cine e?

– Tocmai se întoarce.

L-am auzit înainte să-l văd; mai întâi, hârșâitul cauciucului pe dușumeaua de linoleum, apoi Sf. Jude răsucindu-se cu scaunul cu rotile și parcând lângă biroul meu, cu un rânjet imens pe fața lui bărboasă.

– Boxer, arăți bine, puștoaico. Din ce în ce mai bine.

M-am ridicat și l-am îmbrățișat pe legendarul Simon McCorkle, cunoscut prin stat drept „Sf. Jude, sfântul protector al cauzelor pierdute". McCorkle fusese împușcat în spate în timpul serviciului și paralizase de la brâu în jos, dar refuza să

se pensioneze. Din ziua aceea sumbră de acum douăzeci de ani, Sf. Jude se ocupa de cazuri nerezolvate, departe de costumul de birou, lucrând în laboratorul de criminalistică.

– Mersi, McCorkle. Văd niște fire albe în barba ta. Îți stă bine.

– Ia arată-mi mâna, Boxer. Nu, stânga. Nemăritată? Deci, mai am o șansă.

Am râs, i l-am prezentat pe McCorkle lui Conklin și ei și-au strâns mâinile cu putere, ca niște fii rătăciți ai trifoiului alb[1], iar în curând îi povesteam lui Sf. Jude despre cazurile milionarilor decedați, o anchetă care ne dădea dureri de cap.

– De asta am venit, fetiță, spuse McCorkle. Când am văzut-o pe Sara Needleman la televizor azi-dimineață, am făcut legătura cu Bailey – și ghici ce s-a întâmplat, Boxer?

– Ți-a venit o idee.

[1] Emblema Irlandei (n.tr.)

Capitolul 54

McCorkle își duse unul din brațele mari, acoperite de tatuaje, în spatele scaunului cu rotile și scoase de acolo un rucsac, pe care și-l așeză în poală.

– Ți-am adus un cadou, zise el, făcându-mi cu ochiul.

– Habar n-am ce e, dar sper că mi-ai adus ciocolată.

Scoase din rucsac un dosar de crimă, un teanc de notițe și documente prinse cu trei inele. Pe copertă, scria cu marker gros: PANGORN, 1982.

După primul, mai urmară două dosare de crime, unul marcat GODFREY, 1982, iar celălalt KENNEDY, 1982.

– Ce sunt astea? am întrebat eu, în timp ce McCorkle puse cele trei dosare pe biroul meu supraîncărcat.

– Răbdare, frumoaso! Ăsta e ultimul. Cristopher Ross. El a murit ultimul, în decembrie 1982.

– McCorkle, omule, lămurește-mă!

– O să vă povestesc tot și poate eu, tu și Conklin o să le dăm de cap.

M-am rezemat de spătarul scaunului. Existau oameni pe lume care trăiau pentru a avea spectatori, iar Simon McCorkle era unul dintre ei.

Într-un fel, era din cauză că stătea în laboratorul ăla tocmai în Hunters Point. Dar era și din cauză că-l obsedau cazurile nerezolvate de mult timp și cadavrele ce-și așteptau liniștea de și mai mult timp.

Însă mai era ceva. Indiferent că rezolva crima azi sau peste o lună, Sf. Jude înscria mereu din aruncări libere, câştiga puncte care n-ar fi fost câştigate fără el. Munca lui era o sursă de poveşti extraordinare.

– Iată ce aveau în comun aceste victime.

McKorkle se aplecă în scaun şi puse un braţ musculos peste dosare, aşa că eu mă uitam acum la o dansatoare de hula pe jumătate dezbrăcată, păroasă, de pe plaja lui personală tatuată.

– Victimele făceau toate parte din înalta societate. Toate au murit fără să prezinte semne de violenţă. Dar la ultima victimă, acest Christopher Ross, ucigaşul a lăsat arma crimei la locul faptei. *Şi era o armă foarte deosebită.*

Eu abia terminasem şcoala când se încheiase această suită îngrozitoare de omoruri, aşa că nu reţinusem toate detaliile acestui caz, dar acum începeam să-mi amintesc de ce acele cazuri rămăseseră nerezolvate.

McCorkle rânji când văzu că se face lumină în bietul meu creier obosit. Da, îmi aminteam acum.

– Chiar că a fost o armă deosebită, i-am zis partenerului meu irlandez. Victimele alea au fost omorâte de *şerpi*.

Capitolul 55

În acea seară, Rich Conklin luă cina cu Cindy la un restaurant thailandez chiar vizavi de apartamentul ei.

Nu era o întâlnire, amândoi stabiliseră asta clar, dar ochii lui Cindy sclipeau când îi dădu dosarele cu toate articolele despre „crimele din înalta societate din 1982" care apăruseră în *Chronicle* înainte ca un calculator să devină la fel de comun ca telefonul.

– Asta e o dovadă că am încredere în tine, îl asigură ea. Dacă spui cuiva că ți-am dat chestiile astea din „morga" noastră, am încurcat-o.

– N-aș vrea s-o încurci, zise Conklin.

– Deci, ce-i corect e corect, spuse Cindy. Eu îți dau ție, tu-mi dai mie.

Cindy avea o clamă cu strasuri în păr. Foarte puține fete mai mari de opt ani puteau să poarte clame cu strasuri și, în același timp, să se îmbrace în roz, dar cumva Cindy arăta sută la sută delicios.

Iar Conklin o privea uimit cum curăța cu buzele carnea de pe o aripă de pui, cu atâta delicatețe și, totodată, cu atâta plăcere.

– Rich, zise ea, ce-i corect e corect. E clar că vezi o legătură între soții Bailey și Sara Needleman, pe de o parte, și crimele alea din înalta societate din 1982, pe de altă parte. Dar crezi că ucigașul ăla de acum mulți ani s-a întors să omoare?

– Vezi tu, Cindy, întrebarea este: pot *eu* să am încredere în tine? Pentru că, de fapt, tu nu eşti chiar aşa demnă de încredere.

– Ooooo! Nu trebuie decât să spui cuvintele magice.

– Te rog, Cindy.

– Richieee. Ce vrei tu să spui e că e „neoficial". Mai degrabă mă duc la închisoare decât să-mi încalc promisiunea.

Rich râse, se relaxă, lăsă chelnerul să ia resturile bibanului din faţa lui şi spuse:

– Mersi că mi-ai zis. Nu vreau să mergi la închisoare. Dar îţi dai seama că eu aş încurca-o şi mai tare dacă aş da informaţii despre cazul ăsta ziarului tău.

– Nu-ţi face griji. În primul rând, promit. Făcu semnul de jurământ al cercetaşilor, cu trei degete în sus şi degetul mare peste cel mic. Doi, îmi spui neoficial. Şi trei, nu e articolul meu, zise ea. Eu lucrez la cazul Curierul Booker, îţi aduci aminte?

– Bine, *neoficial*, Cindy. În '82, au fost ucişi bogătaşi, se pare că prin muşcături de şarpe şi, da, poate ucigaşul a revenit. Poate s-a plictisit. Nu ar fi prima dată. Ucigaşul BTK[1], de exemplu.

– O, Doamne, individul ăla! exclamă Cindy clătinând din cap cu strasurile strălucindu-i. „Leagă-i, torturează-i, ucide-i." Tipu' ăla încă îmi dă fiori. Mi se pare că lucrase pentru o firmă de pază. Domnul „Tată obişnuit", membru al Clubului Kiwanis sau Rotary, mă rog.

– Da, a fost un tip de casă cam douăzeci şi cinci de ani după ultima lui crimă. Şi apoi, într-o zi, şi-a dat seama că viaţa era mai palpitantă când îi lua în râs pe poliţişti şi scriau ziarele despre el. Aşa că a început să trimită scrisori la ziare şi posturi de televiziune. Egoul l-a dat de gol şi a fost prins.

---

[1] Dennis Lynn Rader, supranumit ucigaşul BTK – „Bind, Torture and Kill" (leagă, torturează şi omoară), un ucigaş în serie din anii '70–'90 care, din nevoia de atenţie şi succes, a revenit în atenţia publică, ceea ce a dus la arestarea lui. (n.tr.)

– Deci crezi că ucigașul de persoane din înalta societate din '82 este același tip care i-a omorât pe soții Bailey și pe Sara Needleman?

Conklin îi făcu semn chelnerului să le aducă nota.

– Posibil.

– Ar fi ceva, nu-i așa? zise Cindy.

Se uita la el de parcă făcuse ceva greșit, așa că o întrebă:

– A, scuză-mă, mai voiai ceva? Înghețată sau altceva?

– Mă gândeam doar că n-am terminat de discutat despre asta. În sfârșit, mi-am despachetat aparatul de cappuccino, Rich.

Conklin văzu cum își răsucea o buclă pe deget. Zâmbi și spuse:

– Mă inviți la tine la o cafea?

Capitolul 56

Eram în biroul polițiștilor cu McCorkle și mâncam mâncare chinezească la pachet, în timp ce citeam dosarele de crimă.

McCorkle îl deschise pe cel marcat PANGORN și zise:

– April Pangorn a fost o văduvă tânără și frumoasă, avea doar douăzeci și opt de ani și era foarte sănătoasă. Conform notițelor inspectorului Sparks, avea mulți prieteni intimi, de ambele sexe.

– Scrie aici că doamna Pangorn a fost găsită moartă în pat, fără semne sau vânătăi, am zis eu. La fel ca soții Bailey și Sara Needleman.

– Așa e, de asta nu m-am gândit că ar fi o crimă până nu a murit și Frank Godfrey.

McCorkle roase o costiță de porc rece și aruncă osul în coșul de gunoi, timp în care eu încercam să țin pasul cu ce-mi povestea el, răsfoind dosarul Godfrey.

– Godfrey, Frank. Bărbat alb, patruzeci și cinci de ani, boxer profesionist retras, deținea o parte din Raleigh's.

– Acum e închis, dar atunci era un club de școală foarte veche, cu catifea roșie pe pereți, cutii pentru trabucuri la bar, jocuri de noroc în camera din spate. Frankie era ocupat în apartamentul lui de lux. Foarte ocupat. Îi plăceau femeile – chiar mai multe odată – și-i plăcea să cheltuiască. Uite aici, Lindsay. Fotografia de la locul crimei.

Victima zăcea cu fața în jos pe podeaua din dormitor, de parcă s-ar fi târât până la baie, care abia se vedea la marginea fotografiei.

– Cei de la Omucideri, McCorkle, au crezut că poate Frank a fost omorât, dar legistul nu a găsit nicio cauză a morții. Autopsie negativă, toxicologie negativă. Mister pozitiv. Următorul. Patrick Kennedy a fost bancher, zise McCorkle întinzându-se peste masă și luând al treilea dosar. Era homosexual, un secret păstrat foarte bine până când a murit, pentru că atunci *totul* a ieșit la iveală. Au fost trei oameni foarte bogați, care au murit la interval de câteva luni în circumstanțe suspecte. Ajunseserăm în pragul disperării, aici, la Divizia de Sud. Un locotenent, Leahy îl chema, l-a înlocuit pe inspectorul Sparks, și timp de o lună a discutat cu fiecare homosexual din San Francisco, râse McCorkle. Jumătate din ei îl „cunoșteau" pe Paddy. Scuze, zise el, dar gândește-te și tu. Și apoi, după încă o lună, a murit Christopher Ross.

– Cu el ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Am deschis o plăcintă cu răvaș și i-am citit fițuica lui McCorkle. „Un bun prieten îți va da răspunsul."

I-am dat un pumn ușor lui McCorkle într-unul din brațele lui enorme.

– Zi mai departe, prietene. Cum au aflat polițiștii despre șerpi? *Zi tot, Jude.*

Capitolul 57

McCorkle râse.

– Boxer, vorbesc cât de repede pot.

– Vorbeşte *mai* repede.

Am lovit în glumă cu pumnul în dosarul Godfrey, dar deja începeam să mă sperii de-a binelea. Patru membri ai înaltei societăţi muriseră în mod misterios în '82. Noi aveam deja trei morţi similare, dacă nu chiar identice, în aceeaşi săptămână.

Nu fusesem convinsă că decesele noastre fără urmă fuseseră crime, dar acum eram. Şi-mi dădeam seama că, dacă era acelaşi criminal, atunci era alunecos, deştept şi foarte organizat.

– Christopher Ross, am zis eu. Ultima victimă.

– Christopher Ross, zise McCorkle deschizând al patrulea dosar la una dintre pozele de la morgă. Era un bărbat alb, de patruzeci şi doi de ani. Bogat ca un paşă. Născut într-o familie înstărită. Un bărbat familist care îşi mai făcea de cap din când în când. Unii ziceau chiar că mai avea o familie chiar aici în oraş. Ia uite ce pupătoare avea, Boxer! Şi mort, Chris Ross era un bărbat arătos. Nevastă-sa era, pur şi simplu, una dintre femeile alea care tolerează ca bărbatul să-şi încalce jurămintele. Oamenii ziceau că Chris fusese mândrul ei de-o viaţă şi că-l iubea. Apoi, brusc, a fost găsit mort în propriul pat – şi iată de ce. McCorkle deschise dosarul lui Ross la sfârşit. Iată arma crimei, zise el.

Asta aşteptasem – şi nu era deloc ce crezusem. Şarpele era fixat pe un carton, lungit pe un băţ astfel încât să se vadă că reptila avea vreo cincizeci şi trei de centimetri.

Pur și simplu nu puteam să-mi iau ochii de la șarpele ăla.

Era delicat, avea dungi bleu-gri și albe, arăta mai degrabă a bijuterie decât a ucigaș.

– Șarpele ăsta este un krait, zise McCorkle. Incredibil de letal. Vine din India, deci cineva l-a importat. Ilegal. Nicio urmă de intrare prin efracție în niciuna dintre casele victimelor.

– Și atunci cum a ajuns șarpele acolo?

McCorkle ridică din umeri.

– Și șarpele ăsta a ucis și celelalte victime? am întrebat eu.

– Poate nu chiar șarpele ăsta, Lindsay, dar un șarpe exact ca el. Primele trei cadavre au fost exhumate și examinate la microscop. Legistul, doctorul Wetmore, a găsit urmele mușcăturilor pe toate cele patru victime. Și, conform doctorului Wetmore, urmele erau al naibii de greu de văzut cu ochiul liber. Erau ca niște înțepături de ac, ușor de trecut neobservate dacă nu știai să le cauți. Iar raportul ăsta zice că nu era nicio umflătură sau decolorare în jurul mușcăturilor.

– Dar suspecții? am întrebat eu.

– Doamna Christopher Ross a moștenit cincizeci de milioane de dolari. A fost interogată de numeroase ori, supravegheată, i-au fost interceptate telefoanele, dar nimeni n-a crezut-o pe ea vinovată. Avea propriii bani. Avea de toate.

– Mai trăiește?

– A murit într-un accident de mașină după doi sau trei ani de la moartea soțului ei. Și alt suspect serios n-a mai fost.

– Simon, victimele se cunoșteau între ele?

– Unele da, altele nu, dar toate aveau în comun faptul că erau foarte bogate. Și mai e ceva, poate îți e de folos. Anchetatorul principal, locotenentul Leahy, a făcut o gafă când a vorbit în privat cu adjunctul său la o conferință de presă, cu microfonul pornit. Un reporter a profitat de asta.

– Nu mă face să implor, McCorkle.

– Leahy a zis, citez: „Victimele erau sucite – corupte din punct de vedere sexual și moral".

McCorkle îmi povesti că lui Leahy îi căzuse cerul în cap când comentariul lui fusese publicat în *Chronicle* şi că nu la mult timp după aceea se mutase la Omaha. Dar eu eram departe de Omaha. Mă gândeam la un şarpe indian mic şi delicat, care lăsa urme aproape imperceptibile de muşcături.

Claire nu ştia nimic despre asta.

Trebuia să o sun.

Capitolul 58

Rich își mijì ochii în lumina difuză din apartamentul lui Cindy. Mai fusese acolo în urmă cu un an și jumătate, când un psihopat criminal umbla liber prin clădire – o situație care nu avea cum să fie mai diferită de cea prezentă.

El și Cindy erau singuri. Băuseră. Iar Cindy se tot fâțâia pe lângă aparatul ei de cappuccino de parcă ar fi avut de gând să facă o cafea.

Cum se ajunsese aici?

Fusese dorința atât de puternică, încât se transformase în realitate?

În timp ce Cindy aduna unul peste altul componentele aparatului de cafea pe blatul din bucătărie, mintea lui Rich elimină puloverul ei roz și pantalonii strâmți, își plimbă mâinile pe tot corpul ei, refuzând să se mai gândească la viitor timp de, să zicem, o oră de atunci încolo.

Nu se putea gândi la mai târziu.

Nu plănuise *asta*.

– Cum o cheamă pe pasărea ta? întrebă el ducându-se la colivia mare de alamă care se afla pe o masă lângă fereastră. Pasărea avea pene albe și de culoarea piersicii, gheare solzoase și un cioc negru. Îi amintea de un hotdog.

– Peaches o cheamă, zise Cindy venind din spate și stând așa de aproape de el, încât îi simți sânii lipindu-se de spatele lui. Era singură la magazinul de animale...

Rich se întoarse spre Cindy și ea-și puse brațele pe după gâtul lui. El o trase mai aproape și o sărută.

Fu un prim sărut perfect, fără lovituri de nasuri sau dinți. Rich simți miros de flori, gustul de vin și de pepene galben al balsamului ei de buze, iar trupul lui Cindy se lipi tare de el, făcându-l să simtă că o să-i explodeze hainele pe el, ca pe tâmpitul ăla de Hulk, când Peaches țipă:

– Omoar-o pe curvă! Omoar-o pe curvă!

– A fost abuzat, zise Cindy încet, cu o privire galeșă care spunea: „Du-mă în pat".

– Păcat, zise Rich.

Îi desprinse clama cu strasuri din păr și un torent de cârlionți blonzi i se revărsară în mână.

– Ohhhh! făcu Cindy.

Tot în picioare în fața păsării, Rich îi scoase încet cerceii de diamant, punându-i pe rând pe masă, văzând-o cum se înroșește de la decolteul puloverului până la ochi, iar respirația i se acceleră până la o sută de kilometri pe oră.

Cindy îi cuprinse centura cu mâna.

El o sărută din nou și ea gemu, apoi își deschise ochii albaștri încețoșați și spuse:

– Te miști cam repede pentru mine, Rich, dar te rog, nu te opri!

El zâmbi și spuse:

– Ce zici de o pauză de cafea?

– Mai târziu, răspunse ea luându-l de mână și trăgându-l prin camera de zi până la dormitor.

Odată ajunși acolo, Cindy aprinse veioza de pe noptieră, cu becul ei roz și abajurul transparent, se întoarse spre el și-și ridică brațele ca o fetiță. El îi scoase puloverul. Își trecu degetele peste partea de sus a sânilor ei, care îi ieșeau din sutienul roz de dantelă, cu sfârcurile întărindu-i-se în spatele dantelei.

Ea-și desfăcu sutienul, eliberându-și sânii, se așeză pe pat și dădu din picioare să-și scoată pantalonii. El își smulse cămașa

din pantaloni, iar Cindy se aplecă să-l ajute cu ultimii nasturi de la cămaşă, îi desfăcu catarama de la curea şi îi îmbrăţişă mijlocul, sprijinindu-şi obrazul de fermoarul lui.

Hainele lui zburară într-un colţ al camerei, apoi cei doi se întinseră unul lângă altul pe pat, împreunaţi, gâfâind, lipindu-şi pielea unul de celălalt, iar Rich îşi strecură mâna în materialul fragil al chiloţilor ei, făcându-i să dispară.

După un moment de explorare neîndemânatică, Cindy găsi o folie pătrată în noptieră, deschise pachetul cu dinţii şi apoi el o pătrunse, făcu dragoste cu frumoasa femeie cu părul blond cârlionţat care gemea „Oh, oh, oh!" în urechea lui, apoi o ţinu strâns până când valurile şocului îl copleşiră şi ţipă înăbuşit în pernă.

Rich fu trezit la un moment dat, mai târziu, de sunetul telefonului de pe noptieră. Cindy, mătăsoasă şi caldă în braţele lui, îi şopti:

– Hai să nu-i spunem lui Lindsay.

– De ce nu?

– O să strice tot.

Rich încuviinţă – ar fi fost de acord cu orice –, apoi auzi vocea lui Yuki răsunând din robotul telefonic.

– Cindy! Cindy, răspunde! Unde eşti? Trebuie să vorbesc cu tine. Fir-ar! Sună-mă, da? Te iubesc!

Cindy îl mângâie pe Rich pe faţă cu o mână, iar pe cealaltă o coborî şi-l trase spre ea un pic, şoptindu-i:

– Richie? Poţi să rămâi?

Capitolul 59

La şapte jumătate dimineaţă, fără să ne fi băut cafeaua, eu şi Claire stăteam grămadă pe computerul ei de la birou citind un e-mail trimis lui Claire de Michelle Koo, herpetolog principal la Berkeley.

Claire citea cu voce tare:

– Dragă Claire, două dintre cele mai cunoscute familii de şerpi veninoşi sunt Elapidae şi Viperidae, zise ea, pronunţând cu grijă în latineşte, sau, mai degrabă, elapide şi viperide. Şerpii krait fac parte din familia Elapidae. Veninul elapidelor conţine neurotoxine, acţionează de regulă mai rapid decât al viperidelor şi lasă în urmă sa cadavre mai arătoase.

– Cadavre mai arătoase, chiar că aşa e, am zis eu respirându-i peste umăr. Chiar poţi să zici că-s bune de muzeu.

– Muşcăturile şerpilor krait nu provoacă durere, de obicei, citi Claire mai departe, ceea ce dă victimei o falsă senzaţie de siguranţă.

– Deci de asta soţii Bailey nu au strigat după ajutor.

– Şi eu cred la fel, Linds. Sau poate nici n-au ştiu că sunt în pericol. Şi Bailey, şi Needleman aveau un nivel mare de alcool în sânge. În jargon medical, erau cu toţii beţi. Uite, continuă Claire, Michelle scrie aşa: „Simptomele pot include crampe la stomac şi ameţeală, pupile dilatate şi vorbire îngreunată, inabilitatea de a înghiţi, aritmie cardiacă, insuficienţă respiratorie şi stare de comă. Decesul poate surveni în şase până la opt ore".

Începusem să citesc textul și mă fixasem pe poza șarpelui, același elapid înșelător de frumos pe care îl văzusem lungit pe băț în dosarul lui Christopher Ross.

– Michelle spune că „decesul este cauzat direct de neurotoxicitatea veninului, deoarece afectează căile chimice de bază care ne fac mușchii să funcționeze". Și asta e principalul, draga mea. Mușchii nu funcționează. Așa că victima nu poate să respire. Și neurotoxina este asimilată atât de repede, încât chiar dacă ai ști ce să cauți – și noi nu știam –, la testul de toxicitate nu apare *nimic*.

I-am zis prietenei mele cele mai bune:

– Deci, dacă nu rămâne neurotoxină în corpurile victimelor până când mor, cum poți dovedi ce le-a omorât?

Claire deschise un sertar, scotoci pe acolo și strigă:

– Aha! Te-am găsit! apoi scoase o lupă mare cât o farfurioară.

– O să fac *exact* ce a făcut bătrânul doctor Wetmore. O să examinez corpurile pacienților mei cu o lupă și o lumină puternică, zise ea. O să caut răni minuscule de înțepături care ar fi putut fi provocate de *colți*.

Capitolul 60

Eram toți înghesuiți în biroul minuscul al lui Jacobi, Cindy, în scaunul vechi din fața biroului, eu și Conklin, strecurați între teancurile de hârtii de pe fișetul lui.

– De cât timp ne cunoaștem? o întrebă Jacobi pe Cindy.

– De vreo șase ani, cam așa.

– Și până acum nu ți-am cerut nicio favoare, nu?

– Warren, i-am zis și lui Rich și i-am zis și lui Cindy că nici măcar nu *lucrez* la articolul despre crimele din înalta societate.

Jacobi îmi fixă prietena cu ochii lui duri și gri și, sincer, am admirat-o pentru capacitatea de a-i susține privirea. Aceeași privire rece intimidase ucigași depravați.

– Nu e vorba că nu e articolul tău, zise Jacobi, ci că știi niște lucruri pe care noi vrem să le ținem secret, deocamdată.

– Toate dosarele alea pe care i le-am adus lui Rich sunt în domeniul public, zise Cindy arătându-i palmele lui Jacobi. Oricine ar putea să afle ce știu eu, inclusiv altcineva de la *Chronicle*.

– Sunt *îngropate* în domeniul public, spuse Jacobi, și deocamdată avem nevoie să rămână îngropate. De asta o să-ți facem o ofertă pe care n-o vei putea refuza.

Cindy râse.

– Ce-mi place când îmi oferiți voi exclusivitate după ce eu mi-am făcut deja treaba!

– Cindy, hai să nu începem să vorbim despre câștiguri personale, da? Avem patru crime nerezolvate din anii '80 și trei

crime probabile de săptămâna trecută. O să-ți dăm ție prima dată acces și asta-i o promisiune.

Mi-a sunat celularul și am aruncat o privire spre coapsă. Nu am recunoscut numărul, așa că am lăsat telefonul să sune încă o dată înainte să-l smulg și să mârâi „Boxer" în timp ce ieșeam rapid din biroul lui Jacobi.

Joe râdea.

– O, fir-ar, scuze, am zis eu.

– Nu-i nimic, Blondino, mă bucur să-ți aud vocea, indiferent cât de furioasă ești.

– Am și motive să fiu.

L-am pus rapid la curent pe Joe, povestindu-i despre moartea Sarei Needleman și despre faptul că Jacobi îi punea niște cătușe virtuale lui Cindy pentru ca ucigașul nostru cu șerpi să nu se târască într-o gaură.

– Aveți vreun indiciu despre ucigaș?

– Prea multe și niciunul, am zis eu. Curând o să începem să aruncăm cu săgeți în cartea de telefoane. Apropo, când vii acasă?

În timp ce eu făceam cercuri în jurul biroului lui Cappy McNeil, Joe spuse că spera să se întoarcă peste o săptămână sau cam așa ceva și că ar trebui să planificăm ceva amuzant, să ne îmbrăcăm elegant ca să sărbătorim întoarcerea lui.

I-am trimis bezele prin telefon, am auzit la rândul meu pupături, apoi m-am întors în biroul lui Jacobi. M-am așezat lângă Conklin, atât de aproape unul de altul încât căldura coapsei și brațului său mă făcură să mă gândesc la el și la Joe și să mă întreb din nou de ce fiecare din cei doi bărbați avea asupra mea o asemenea influență încât îmi întuneca sentimentele față de celălalt.

Conklin se aplecă în față, aproape parcându-și nasul în părul lui Cindy, și-i zise:

– Așa cum ai zis și tu, ar putea fi același ucigaș care s-a întors sau ar putea fi un copiator.

– Oricum ar fi, e unul care repetă, mârâi Jacobi. Nu putem să-i dăm informații așa importante. Avem nevoie de fiecare avantaj pentru că nu avem *nimic*, Cindy, și pun pariu pe orice: dacă poate, tipu' ăsta o să omoare *din nou*.

Capitolul 61

Yuki era speriată de moarte.

Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de specială ca atunci când era cu John „Doc" Chesney. Şi se părea că sentimentul era fantastic de reciproc.

O, Doamne! De două ori deja îşi plimbase privirea pe faţa ei până când obrajii începuseră să-i ia foc şi trebuise să spună ceva, *orice,* pentru că nu mai suporta atâta atenţie.

Se întâlnise cu Doc devreme în dimineaţa aceea, la plajă. Purta un hanorac bleumarin peste jeanşi, o culoare care îi făcea ochii şi mai albaştri, şi părul lui de culoarea nisipului şi mai blond, arătând atât de uimitor, încât putea să îl facă gelos chiar şi pe Brad Pitt.

Yuki îşi propusese să n-o ia razna de la prima lor întâlnire adevărată, nici să nu-i facă ochi dulci, amintindu-şi că prima dată când îl întâlnise pe Doc fusese o *scorpie* şi lui îi *plăcuse* asta.

Astfel, se stăpânise şi petrecuseră ziua explorând Crissy Field, un parc foarte drăguţ care se întindea de-a lungul ţărmului de la Marina Green la Fort Point, un fort din vremea Războiului Civil care se afla sub Golden Gate.

Alergase un pic mai repede decât Doc pe cărare, râsese de el că nu ţinea pasul până când sprintase pe lângă ea, aruncând cu un pic de nisip şi strigându-i peste umăr:

– Hei, fetiţă, ia încearcă să mă prinzi.

Yuki se prăbuşise pe o bancă veche, râzând şi gâfâind, iar Doc se întorsese după ea, respirând greu şi el, căzând lângă ea, umplând-o cu mirosul lui, făcându-i genunchii să tremure.

– Îți place să te dai mare, nu-i așa? se șifonase el privind-o fix până când ea zisese „A, ia uite!" și arătase spre capetele săltărețe din golf. Nuci de cocos?

– Glumești, nu? Ăia sunt lei-de-mare.

– Îți plac chestiile astea din natură? o întrebase el descheindu-și șireturile de la pantofii Reeboks și scuturând nisipul din ei. Tot cerul ăsta mare, formele astea de viață înspăimântătoare...

– Crabi și meduze...

– După cum spuneam, iubitoareo de natură...

– Ooooo, Doc, asta chiar doare, râsese Yuki. Și să știi că newyorkezii nu au monopol pe zgârie-nori. Și mie îmi plac orașele la fel de mult ca ție.

– Da? Dovedește-o! zâmbise el arătându-i că tot spectacolul ăsta doar atât era – un spectacol.

Dar ea îi dovedise oricum, îi enumerase primii zece arhitecți din topul ei, dintre care șapte se dovediră a fi și preferații lui, și îi povestise despre mărcile orașului San Francisco, punând la egalitate Golden Gate al ei cu Throgs Neck al lui, Folsom Street a ei, cu Fifth Avenue a lui, apoi îl întrebase ce ocean putea el să vadă din centrul Manhattanului.

Doc se recunoscuse învins la faza cu oceanul și se plimbară împreună până la Warming Hut, unde se așezară la o măsuță, cu căni de cacao în mâini, îmbujorați, zâmbindu-și unul altuia de parcă sentimentele lor erau monede de aur pe care le găsiseră în buzunarele din spate ale jeanșilor, fără să le fi văzut vreodată până atunci.

– Știi, ești superbă, zise el.

– Ei, hai.

– Ba da, ești.

Se întinse și-i ciufuli părul tuns scurt, iar ea îi apucă mâna și-și puse obrazul în palma lui, așteptând ca iluzia să se risipească, ceea ce se și întâmplă când telefonul lui începu să sune pe melodia *Somebody to Love*.

Doc oftă, își retrase palma de pe obrazul ei, își deschise telefonul și răspunse:

– Chesney. Nu sunt de gardă. Asta nu e problema *lui*? Bine, bine. Pot să ajung într-o oră.

Doc puse deoparte telefonul și luă ambele mâini ale lui Yuki în ale sale.

– Îmi pare rău, Yuki. Așa o să fie până mai urc în ierarhie.

– Înțeleg, spuse ea.

Merseră împreună la mașini, cu brațele înlănțuite în jurul mijlocului, iar Yuki era încântată de sentiment și, în egală măsură, ușurată că ziua se încheiase în cel mai bun moment. Era atrasă de Doc, dar era și speriată.

El puse un braț pe după umărul ei, o trase înspre el și o sărută delicat, încet, așa că ea îl sărută din nou, și mai încet.

Când se separară, Yuki lăsă să-i scape:

– N-am mai făcut dragoste de aproape doi ani.

Pe chipul lui Doc trecu o expresie pe care Yuki nu putu să o citească. Fu ca o eclipsă de soare. El o îmbrățișă, urcă în mașină și spuse pe fereastră:

– Te sun.

– Bine, răspunse ea prea încet ca el să o audă peste zgomotul motorului când plecă.

Ce îi spusese? De ce spusese asta?

Capitolul 62

Cindy stătea într-un separeu dintr-un restaurant denumit Moe's, chiar pe aceeași stradă cu casa victoriană a Curierului, care fusese confiscată și decăzuse la stadiul de refugiu pentru drogați.

Brânza la grătar și cafeaua se răceau, iar Cindy își lua notițe pentru o casetă cu informații suplimentare: câte persoane fără adăpost muriseră înainte să împlinească patruzeci de ani, câte dintre ele erau sub influența alcoolului sau drogurilor când decedaseră – șaizeci și cinci la sută.

Lua datele de pe site-ul poliției din San Francisco, așa că era scriere automată, nu creație, dar îi distrăgea atenția de la chinurile plăcute provocate de faptul că mai petrecuse o noapte încolăcită în jurul lui Richard Conklin, de data aceasta la el acasă. Și amintirile acelea n-o făceau decât să-și dorească să-l sune, să-și dea iar întâlnire ca să se încolăcească din nou în jurul lui.

Era în acea stare psihică luminoasă, dar periculoasă, când simți că o trage cineva de păr. Când se întoarse, văzu o femeie care trăgea cu ochiul la ea peste marginea separeului și o striga.

Lui Cindy i se păru că o mai văzuse undeva pe femeia aceea, totuși nu o recunoscu.

– Îmi pare rău. Ne cunoaștem?

– Te-am văzut la Din Inimă.

– A, da, zise Cindy, aproape sigură că nu o recunoștea pe femeia aceea tânără din cantină, dar nu știa de unde altundeva s-o ia.

– Vrei să stai cu mine? o întrebă Cindy simțindu-se obligată s-o invite, pentru că nu știi niciodată ce se poate întâmpla. Femeia asta cu părul blond ciufulit putea fi cea care știa cine îl omorâse pe Curierul Isus.

– Pari ocupată.

– Nu-i nimic, zise Cindy închizând capacul laptopului când femeia se așeză în fața ei.

Cindy văzu pe chipul femeii începutul declinului către o transformare completă din cauza metamfetaminei: pielea gri, pupilele imense și starea de agitație.

– Eu sunt Sammy.

– Bună, Sammy.

– Ți-am citit ultimul articol. Ai scris că pe Curier îl chema Rodney Booker. Că a fost la Stanford.

– Da, așa e.

– Și eu am fost la Stanford.

– Ai renunțat, bănuiesc.

– Școala nu poate să concureze, zise Sammy.

– Cu ce?

– Cu *viața*.

Cindy clipi, uimită de vorbele tinerei femei. Își amintea avertizările: să nu vorbească prea repede, să nu se miște prea brusc, să nu pară în niciun fel o amenințare. Că atâta vreme cât dependenta de metamfetamină vorbea, era în destulă siguranță. Tăcerea însemna că ar putea să devină paranoică – și periculoasă.

Cindy încercă să nu se uite la furculița și cuțitul de pe masă. Spuse blând:

– Știi cine l-a omorât pe Curier, Sammy? Știi că oferim o recompensă de 25 000 de dolari?

– Și viața *ta* cât valorează, Cindy? zise Sammy privind agitată prin tot localul și înapoi la Cindy. Tu ți-ai vinde viața pentru bani pe care n-o să ajungi să-i cheltuiești? Asta vreau să-ți zic. Îți pierzi timpul. Nimeni n-o să spună cine sunt oamenii care l-au omorât pe Curierul Isus. *Nimeni n-ar îndrăzni.*

Capitolul 63

Eram în maşina poliţiei cu Conklin şi ne îndreptam spre o bombă de cârciumă în Mission, unde se părea că noul şi singurul nostru suspect lucra de la trei după-amiaza până la la miezul nopţii.

Numele lui Henry Wallis ne parvenise printr-un pont anonim, dar ceea ce diferenţiase acest pont de alte sute care ne încinseseră liniile telefonice fusese faptul că Henry Wallis se afla pe lista noastră scurtă.

Era barman, lucrase la petrecerile date de soţii Bailey şi ieşise cu Sara Needleman – până când ea îi dăduse papucii. Persoana care ne dăduse pontul susţinea că îl văzuse pe Wallis trecând cu rabla lui pe strada şi prin faţa casei lui Needleman de câteva ori în seara dinaintea morţii ei.

Cazierul lui Wallis arăta arestări pentru infracţiuni violente.

Fusese condamnat pentru violenţă domestică, lovire şi alte agresiuni şi fusese acuzat de tentativă de omor când, împreună cu alţi bătăuşi beţi, aproape omorâseră un client pe o alee din spatele barului.

Martorii bătăii aveau variante diferite. Dovezile erau îndoielnice. Wallis fusese găsit nevinovat. Cazul fusese închis.

Raportul zicea că Wallis era alb, avea un metru şaptezeci şi opt înălţime, şaptezeci şi cinci de kilograme şi, cel mai important, patruzeci şi şase de ani. Asta însemna că era destul de în vârstă să fi citit despre crimele din înalta societate din anii '80.

La naiba, era chiar destul de în vârstă să le fi *comis* chiar el.

Eu și Conklin ne întrebam dacă Wallis avea chei de la ambele case, și a soților Bailey, și a Sarei Needleman. Părea probabil, chiar erau șanse mari.

Aveam o poză de-a lui Wallis de când avea patruzeci de ani, dar arăta bine, chiar cu flash-ul aparatului Polaroid, care crea un contrast puternic, dezavantajos.

Avea brațe musculoase, cu tatuaje la încheieturi făcute în închisoare.

Dar ce ne trimisese pe mine și pe Conklin după el fusese tatuajul de pe umărul stâng al lui Wallis: un șarpe încolăcit prin găvanele ochilor unui craniu.

Conklin conducea tăcut și înțelegeam de ce.

Amândoi ne imaginam nenumăratele moduri în care se putea desfășura scena din barul Torchlight: ce am face dacă Wallis ar scoate o armă, dacă ar fugi, cum ne-am descurca cu orice situație ar apărea fără să producem prea multe daune colaterale.

Conklin parcă pe Fifteenth, între Valencia și Guerrero, în fața barului-restaurant Torchlight, o clădire albă cu șindrilă, înconjurată de librării și cafenele.

Mi-am desfăcut haina și am atins podul armei. Conklin, la fel. Am intrat în atmosfera obscură a barului. În partea de sus era un televizor, deschis pe un canal ce prezenta o recapitulare a meciului de baseball din ziua precedentă – Oakland Athletics luau bătaie.

Barmanul avea un metru optzeci și patru, optzeci și două de kilograme și era chel. Barul era întunecat – cu o lumină slabă dată de siglele de neon –, dar chiar și așa, mi-am dat seama de la nouă metri că barmanul care ștergea halbe de bere cu un prosop murdar nu era Henry Wallis.

Eu am rămas chiar în cadrul ușii, iar Conklin s-a dus la barman, i-a arătat insigna și a vorbit încet cu el, acoperiți de zgomotul televizorului. Barmanul își aruncă privirea spre mine și înapoi la Conklin.

Apoi arătă spre un bărbat din capătul barului, care sorbea dintr-o bere şi privea în sus la televizor, fără să ne acorde atenţie.

Conklin îmi făcu semn şi ne apropiarăm de Henry Wallis. Poate avea ochi la spate sau poate tipul de lângă el ne remarcase şi îl atenţionase pe Wallis, dar acesta îşi întoarse capul brusc, mă văzu întinzând mâna după armă şi fugi spre ieşire.

Conklin strigă:

– Nu mişca! Wallis, rămâi unde eşti!

Dar bărbatul ocoli bucătăria şi continuă să alerge până ajunse la uşa din spate, care se închise cu putere în urma lui.

Câteva secunde mai târziu, când am deschis uşa, Wallis era deja în Camaro-ul său negru, ruginit, ţâşnind ca din puşcă pe Albion Street.

Capitolul 64

Am sunat la dispecerat și am cerut ajutoare, în timp ce Conklin accelera pe strada pustie.

Din radio se auzi vocea serioasă a dispecerei, Jackie Kam, care declară cod 33 – liniște pe banda noastră de frecvență – și alertă toate mașinile din zonă că urmăream un Camaro negru ce rula pe Sixteenth spre Market.

Era de rău.

Tocmai ieșeau elevii de la ore, cel mai prost moment pentru o urmărire în viteză, periculos pentru mine și Conklin, posibil letal pentru alți șoferi și pentru pietoni.

Am activat sirena și girofarul. Wallis avea un avans de cel puțin treizeci de secunde și, pe măsură ce se îndepărta de noi cu peste o sută zece kilometri la oră, era clar că n-avea să încetinească pentru nimeni și nimic.

– Nu-i văd numărul de înmatriculare, i-am zis dispecerei.

Ajunseserăm destul de aproape când, imediat după scârțâitul puternic de metal, însoțit de claxoane de panică, am văzut o camionetă de taco răsturnându-se.

Mașina lui Wallis dădu înapoi, apoi se mișcă extrem de repede, ocolind camioneta căzută, ambală motorul, lăsând nori de fum în urma sa și țâșni din nou după ce lovi un vehicul parcat. Apoi Wallis apăsă pedala, lăsând urme de cauciuc pe asfalt și camioneta stricată în mijlocul Market Street.

Am anunțat coliziunea și am chemat de urgență salvarea. Când am trecut în viteză pe lângă camionetă, șoferul ieșea

clătinându-se în stradă, cu sânge pe frunte, încercând să ne facă semn să oprim.

Nu puteam să oprim. L-am înjurat pe nenorocitul de Wallis, în timp ce Conklin accelera spre intersecția dintre Market și Castro.

Acum aveam numărul mașinii și l-am anunțat:

– Foxtrot Charlie Nouă Trei Unu Echo, merge spre Portola.

Portola e un drum sinuos și noi zburam pe curbele alea cu optzeci de kilometri la oră, în timp ce Camaro-ul se îndepărta și mai mult de noi. De-a lungul străzii, mașinile se ciocneau în curbe, iar bicicliștii îmbrățișau marginile clădirilor.

Am presupus că ne veneau în ajutor și alte mașini de poliție, dar, deocamdată, eram încă singurii care îl urmăream pe Wallis.

– Dispecerat! Sunt victime?

– Numai răniți care se țin pe picioare, sergent. Unde vă aflați?

I-am spus lui Kam că eram pe Twin Peaks Boulevard, în vârful unui munte mic din centrul orașului. Arestaserăm adolescenți care se pipăiau sub turnul nostru principal de radio în locul ăla, dar acum mă țineam de bord în timp ce Conklin țipa „Jigodia!" și accelera pe drumul nebunesc de înșelător, încadrat de parapete înalte de șaizeci de centimetri, ciobite unde șoferii șmecheri intraseră ca glonțul în ele.

Ne apropiam de Wallis, când acesta își începu coborârea rapidă spre Clayton, o stradă sinuoasă și abruptă care-mi dădea fiori. Am înșfăcat microfonul atât de tare, încât am lăsat urme de unghii în plastic.

Am anunțat din nou unde ne aflam: mergeam spre Upper Haight, o zonă rezidențială cu case în stilul Tudor și victorian, în care locuiau familii tinere, și cu străzi elegante, străjuite de copaci.

În fața noastră apărură un copil, o femeie și un câine.

– Nuuuuu! am strigat eu.

Conklin apăsă pe claxon şi frână, maşina noastră ateriză pe trotuar, cu roţile zburând peste curbă şi sirena urlând ca un strigoi rănit când revenirăm cu o bufnitură în stradă.

– Totul e sub control, mârâi Conklin.

Pe cine păcălea?

M-am uitat în urma noastră şi nu am văzut niciun cadavru pe stradă, dar tot îmi stătea inima. Aveam să supravieţuim oare acestei curse nebuneşti? Aveam să omorâm oameni în ziua aceea?

– Unde ne duce idiotul ăsta? am întrebat eu aiurea.

– În *iad*. Ne duce în *iad*, zise Conklin.

Ştia oare?

Cred că ştia. Cumva, Conklin ştiu instinctiv unde se îndrepta Henry Wallis.

Mie mi-a luat încă un minut să înţeleg.

Capitolul 65

M-am prins de bord, am privit străzile trecând fulgerător prin fața ochilor noștri, în timp ce noi ne jucam mașinuțe cu trecători nevinovați, întrebându-ne dacă Henry Wallis era omul nostru. Omorâse oare trei oameni săptămâna trecută?

Omorâse oare șapte, în total?

Câți mai avea să omoare dacă nu-l opream?

– Ține-te bine, Linds, zise Conklin smucind puternic volanul. Am cotit cu un sunet strident pe Haight Street, unde probabilitatea de a dărâma vagabonzi, hipioți la pensie, bătrâni care intrau sau coborau din mașinile lor era aproape de sută la sută.

– Haight dă într-o fundătură la Stanyan! am țipat eu.

L-am urmărit pe nebunul din Camaro, care gonea la treizeci de metri în fața noastră, scoțând scântei din bara de protecție din spate, dreapta, care acum atârna pe stradă.

Wallis încă era în fața noastră pentru că, pur și simplu, nu-i păsa ce lovește – și refuza să fie închis. Făcu dreapta pe Stanyan, conduse aproape toată lungimea străzii, când coti ilegal la stânga, peste două benzi de trafic, ca să intre în parcul Golden Gate.

În dreapta noastră se ridica impozanta grădină botanică, o seră uriașă construită în alt secol. Mi-am imaginat o răsucire spectaculoasă a mașinii, o scenă demnă de James Bond, cu sera aia explodând într-un miliard de cioburi.

Dar Wallis patină și evită coliziunea.

– Rich, fii atent! am țipat.

Am urmărit Camaro-ul într-o cacofonie de claxoane și scrâșnete de cauciucuri, cursa de mașinuțe ducându-ne tot înainte, pentru că nu aveam de ales.

În minutele frenetice în care fuseserăm pe urmele Camaro-ului, nu văzusem o altă mașină a poliției, nici marcată, nici nemarcată. Auzeam sirene în depărtare, dar eram singuri, turând Fordul nostru Crown Vic la viteza warp, în timp ce rabla lui Wallis rămânea în fața noastră cu jumătate de stradă, până când coti la dreapta, spre Ocean Beach.

Ne-am târât după el pe terenul ce cobora brusc. Joggeri cu câini se fereau din calea noastră. Doamne, îmi venea să-mi pun mâinile la ochi, să nu mai văd, dar nu puteam.

Lacul pentru agrement era în dreapta noastră, plin de bătrâni și copii care conduceau bărci cu telecomandă, apoi cele două mașini ale noastre goniră pe lângă terenurile de fotbal, lăsând echipele de liceeni cu gura căscată.

Urcam din nou, drumul ducând direct la Sutro Heights, aproape de capătul terenului, când Wallis viră afară din parc, pe Point Lobos Avenue, un bulevard cu patru benzi de trafic rapid.

Chiar când urlam în microfon să anunț locul unde ne aflam, Wallis viră brusc la stânga pe banda din mijloc și își îndreptă mașina ca o rachetă spre Cliff House, un restaurant emblematic cocoțat pe marginea de vest a continentului, pe o stâncă ce se arunca direct în Pacific.

Am înțeles atunci: Wallis voia o ieșire dramatică, în stilul Thelma & Louise, numai că el avea să zboare singur. Când Camaro-ul se lovi de parapete și ieși de pe carosabil, am văzut o chestie de-a dreptul incredibilă: ușa șoferului s-a deschis și Wallis a sărit.

Numai că nu și-a calculat bine săritura.

Camaro-ul se lansă șovăielnic într-un drum fără întoarcere de pe stâncă în apa învolburată de dedesubt, iar Wallis atârnă pe lângă mașină, amândoi – om și autovehicul – căzând cu încetinitorul, ca într-un vis.

Rick a pus frână în fața zidului spart și amândoi am privit peste promontoriu la timp să vedem Camaro-ul explodând în flăcări.

– Acolo! am zis eu. E acolo!

Corpul lui Wallis era la cincisprezece metri sub noi, un morman de carne însângerată.

Era imposibil de coborât pe acolo, peretele era drept, iar pietrele-ude și ascuțite. Conklin m-a luat de mână și i-am strâns-o cu putere, privind hipnotizată la focul ce trosnea.

Am auzit vocea lui Jackie Kam în spatele meu, chemându-mă prin radioul din mașină:

– Sergent Boxer, unde vă aflați? Lindsay? Lindsay, răspunde-mi, te rog.

Rich îmi dădu drumul la mână, se aplecă deasupra stâncii, cu fața în vânt, și strigă către cadavrul proaspăt al lui Henry Wallis:

– Te-ai distrat, tâmpitule? Ai obținut ce voiai?

Am sunat la dispecerat de pe telefonul mobil, dar mașinile deja se opreau cu scrâșnete de jur împrejurul rezervației naturale Point Lobos.

Jacobi sări dintr-una dintre ele înainte să oprească. Alergă spre noi strigându-ne:

– Ați pățit ceva? Ați pățit ceva?

Eram atât de zguduită, că nu puteam să vorbesc.

– Liniștește-te, Boxer, zise Jacobi punându-și mâinile pe umerii mei. Prietena mea dragă. Încearcă să respiri.

În colțurile ochilor îmi apărură lacrimi, dar nu de tristețe. Era altceva – surpriză și ușurare că eram în viață.

Am inspirat aerul plin de fum și am zis:

– Nu înțeleg, Warren. Wallis a sărit din mașină! Încerca să fugă? Sau așa voia el să moară?

– Ce contează? zise Conklin de lângă mine.

Am încuviințat. Ce conta? Henry Wallis, omul cu șarpele și craniul tatuate pe umăr, era mort.

Capitolul 66

Jacobi ne duse pe mine și pe Conklin să luăm cina la restaurantul Lulu, locul ideal pentru bucătăria provensală ca acasă, porții bogate și pizza pe vatră. Sala de mese aflată la demisol era plină ochi, de jur împrejur se auzea murmurul conversațiilor, iar chelnerul nostru chiar știa lista de vinuri, de mult considerată una dintre cele mai bune din oraș.

Știam de ce sărbătorea Jacobi.

Șeful și primarul îl bătuseră pe umăr, cu clasicul „Bravo, domnule!"

Crainicii vorbeau numai despre dramă: filmări din elicopter și știrea că viața era din nou sigură pentru cei bogați și celebri.

Dar nu puteam să suport așa ceva și trebuia să zic:

– Warren, a înnebunit toată lumea? Tu te simți în largul tău să afirmi că Henry Wallis e tipul care i-a omorât pe milionari?

Jacobi răspunse cu o întrebare:

– Nu poți să accepți ceva bun în viața ta, Boxer? Și apoi cu încă una: Nu poți să fii fericită măcar o oră?

– Cred că nu, am zis eu uitându-mă urât la el. Ce e în neregulă cu mine? Sau sunt eu prea deșteaptă pentru gluma asta?

Conklin mi-a dat una pe sub masă cu genunchiul și n-am înțeles ce naiba avea și el.

Murise un om.

Aveam noroc că nu ne uitam în sus la Claire de pe masa ei de autopsie, sau că nu vedeam la televizor un reportaj

despre copii morți, cu părinți în lacrimi care să amenințe că dau municipalitatea în judecată pentru încă o urmărire fatală în mare viteză, iar crainicul să anunțe că „înmormântarea copiilor Beckwith va avea loc duminică, la biserica Surorile Inimii Sacre".

Chelnerul turnă vinul, Jacobi îl degustă, decretă că era excelent și, peste zarva mesenilor cu portofele grase care sporovăiau veseli în jurul nostru, ridică paharul în cinstea mea și a lui Conklin.

– Mersi, zise el, de la șefu', de la primar și mai ales de la mine. Vă iubesc, copii!

Jacobi zâmbi, ceea ce nu-l mai văzusem făcând decât, poate, de două ori în ultimii zece ani, apoi el și Conklin se înfipseră în midiile la tigaie și rața la rotisor.

Eu n-aveam poftă de mâncare.

Mușchii feței îmi deveniseră rigizi, dar rotițele continuau să se învârtă în capul meu.

Chiar era Henry Wallis ucigașul celor din înalta societate?

Sau era doar un fost condamnat ratat, care avea ceva de ascuns – așa că se speriase și-și pusese capăt zilelor?

Îi mai păsa cuiva în afară de mine?

Capitolul 67

În ciuda opiniei generale, am găsit o doamnă procuror în biroul ei la ora nouă în seara aceea, neobosita Kathy Valoy. A sunat un judecător și ne-a obținut un mandat de percheziție pentru apartamentul lui Henry Wallis, iar la miezul nopții, eu și Conklin eram acolo.

Wallis locuise într-o clădire cu trei niveluri, fără lift, pe Dolores Street, la câteva străzi de Torchlight Bar.

Am sunat până l-am trezit pe proprietarul clădirii, un bărbat îndesat, pe nume Maury Silver. Avea un început de chelie, proteza dentară desprinsă, respirație urât mirositoare și o cămașă de lucru murdară ce-i atârna peste boxeri.

Silver se uită pe mandatul nostru prin ușa întredeschisă, citi fiecare pagină față-verso, apoi ne lăsă să intrăm în clădire.

– Ce s-a întâmplat cu Henry? ne întrebă el. A, nu se poate! Vreți să spuneți că el e ăla care s-a aruncat de pe stâncă? Henry e un *criminal?*

Apartamentul lui Wallis era la parter, în partea din spate.

Am aprins lumina, am închis ușa în nasul domnului Silver și, pur și simplu, am răscolit locul. N-a durat mult.

Ca mulți alți foști condamnați, Henry Wallis avea doar strictul necesar de mobilă și puține obiecte, pe care le păstra în ordine.

Conklin se ocupă de dormitor și de baie, iar eu de sufrageria mică și de bucătărie. Din când în când, strigam unul la altul: când Conklin găsi iarba înfășurată în plastic în cutia cu

nisip a pisicii și când eu am găsit o carte despre tatuaje, cu colțurile îndoite la paginile cu șerpi.

Dar asta fu tot.

Nu tu decupaje din ziare vechi sau noi, nu tu altare închinate sieși, nu tu trofee de la bogați. Și, mai ales, niciun șarpe.

Nici figurine de șerpi, nici artefacte de șerpi, nici cărți despre șerpi.

– Nu sunt alte reptile în afară de astea, i-am zis lui Conklin arătându-i cartea de tatuaje.

– Ia vino să vezi ceva, zise el.

L-am urmat în dormitor și m-am uitat la ce găsise: un sertar plin de chiloți de damă mărimea XL.

– Doar dacă nu cumva avea o prietenă solidă, dar nu văd nicio poză, cosmetice, nimic să indice asta, zise Conklin, Henry Wallis era travestit.

– Un traficant de droguri travestit. Felicitări Sarei Needleman că i-a dat papucii. Hai să închidem văgăuna asta, am zis eu.

– Locuiesc la doar câteva străzi distanță, zise Rich când am închis și baricadat ușa. Vino să bem ceva, să vorbim pe îndelete despre toate astea.

– Mersi, dar nu, am spus eu. Asta a fost cea mai lungă zi din viața mea, Rich. Trebuie să mă duc acasă. Să mă dezbrac. Și în pat cu mine!

Conklin râse.

– Ăsta e un ordin, sergent?

Am râs și eu cu el mergând spre mașină, simțindu-mă un pic ciudat, gândindu-mă că poate doctorul Freud era cel care râdea cu-adevărat.

– Bine, am zis, cu o mână pe portieră, fiind foarte atentă unde puneam piciorul. Numai un pahar.

Capitolul 68

Diferența dintre apartamentul lui Conklin și cea a lui Henry Wallis era enormă. Conklin locuia într-un bloc similar, ambele străzi fiind încadrate de case de două și trei etaje din anii '50, cu nimic ieșite din comun, construite din materiale ieftine și banale, dar, odată înăuntru, casa lui Conklin părea locuită și călduroasă.

Sufrageria era primitoare: lumină bună, canapele confortabile grupate în jurul unui șemineu, și obiectul care nu trebuie să lipsească din casa unui burlac: televizorul cu plasmă cu diagonala de 132 de cm.

Rich se ghemui lângă combină, trecu în revistă un teanc de CD-uri și mă întrebă:

– Îți place Van Morrison?

– Sigur, am răspuns eu privind la fotografiile de pe pereți, imagini mărite alb-negru ale unor bărci cu pânze în golf, cu velele umflate de vântul verii, cu lumina sclipind printre valuri, trei cadre diferite și toate trei îți tăiau respirația.

– Tu ai făcut pozele astea, Rich?

– Da.

– Sunt minunate.

Van Morrison cânta *Brown Eyed Girl*, o melodie care mă făcea să vreau să cânt și eu. Am zâmbit când Rich mi-a dat un pahar cu vin și l-am privit așezându-se în capătul îndepărtat al canapelei și ridicându-și picioarele pe un capac de trapă lustruit, pe care îl transformase în măsuță de cafea.

Am sorbit din paharul înghețat de chardonnay, mi-am aruncat pantofii și m-am așezat în capătul *celălalt* al canapelei supradimensionate. Pe măsură ce vinul îmi aluneca pe gât, rece, sec și bun, tensiunea îmi părăsea corpul.

– Știi, mă gândesc că povestea asta n-are cum să se termine aici.

Conklin încuviință, încurajându-mă să continui.

– Un om *a murit*. Vor fi urmări pe care Tracchio și Jacobi, pur și simplu, nu vor să le vadă. Wallis trebuie să aibă o familie pe undeva. Vor fi întrebări și noi amândoi știm, Rich, că nu Wallis e vinovatul. Uite ce cred eu că s-a întâmplat: noi doar am contribuit la moartea unei *diversiuni*.

Conklin râse și spuse:

– Pictezi un tablou minunat în cuvinte.

– Iar tu ai un râs superb, Rich, i-am zis eu. Îmi place să te aud râzând.

Mi-a susținut privirea până când am cedat prima și am clipit.

Singurul ceas din cameră era pe aparatul video, iar eu stăteam prea departe de el ca să văd cifrele luminoase, dar știam că era târziu. Probabil se făcuse două dimineața și mă simțeam agitată, începeau să-mi vină idei, de exemplu să văd și restul apartamentului lui Rich. Și poate și restul de Rich.

Mintea și corpul îmi erau supraîncălzite și nu cred că Rich voia să mă răcorească atunci când s-a dus la bucătărie să aducă sticla de vin răcită. Cât timp a lipsit din cameră, mi-am desfăcut un nasture de la cămașă.

Și apoi încă unul.

În timpul ăsta, mi-am schimbat poziția pe canapea și am simțit ceva tare și ascuțit între perne. Am apucat obiectul cu degetele, l-am scos și am văzut o clamă de păr. Țineam între degete o agrafă cu strasuri.

Șocul produs de acea bijuterie de cinci centimetri a făcut să-mi înghețe sângele în vine. Agrafa lui Cindy nu putea

să cadă printre perne decât dacă Rich şi Cindy s-ar fi zbenguit pe canapea.

Am pus agrafa pe măsuţa de cafea şi mi-am ridicat privirea când s-a întors Rich cu sticla. A văzut agrafa, a văzut privirea din ochii mei. A deschis gura să zică ceva, dar n-a ieşit niciun sunet.

Mi-am întors privirea, să fiu sigură că nu-mi vede durerea.

Am mormăit că era târziu, că-i mulţumesc pentru vin şi că o să ne vedem dimineaţă.

Am plecat cu pantofii pe jumătate încheiaţi şi cu inima pe jumătate frântă. Mi-am găsit maşina pe strada unde o lăsasem şi am vorbit singură în drum spre casă.

– Ce, eşti geloasă? am ţipat. Pentru că e o prostie să fii geloasă! Atenţie, neuroni: Rich plus Lindsay? Asta e o mare, mare prostie!

Capitolul 69

Când Pet Girl ajunse la casa lui Molly Caldwell-Davis din Twin Peaks, cu panorama ei uimitoare asupra oraşului, petrecerea începuse de ore bune. Pet Girl apăsă pe sonerie, lovi ciocanul până când „Tyco" deschise uşa şi extravaganţa voit amuzantă a formaţiei Scissor Sisters din epoca post-disco năvăli afară în noapte.

Tyco purta hainele lui de petrecere: un boa din pene în jurul umerilor lui zvelţi, inele în sfârcuri şi o chingă neagră de satin. Îi înmână Pet Girl un pahar de şampanie, o sărută pe buze şi-i spuse „Bună, sexoaso!" pe un ton atât de haios, încât Pet Girl râse în loc să-i mulţumească.

Pet Girl trecu pe lângă Tyco şi intră în camera principală, cu decorul ei ameţitor: mese şi canapele având dimensiunile uriaşe din Alice în Ţara Minunilor, pereţi vopsiţi în negru, covoare cu imprimeuri imitaţie de leopard, trupuri împreunate pe pernele de pe duşumea, întregul loc arătând mai degrabă a bordel decât a casa unei fete care lucra la o ceainărie şi avea un fond fiduciar de opt cifre.

Pet Girl o găsi pe Molly, cu corpul ei bronzat şi tonifiat prin yoga, aşezată pe o canapea joasă, aplecată deasupra unei mese cu oglindă, trasând linii cu un pai de argint. Culcat într-o rână, lângă ea, se bălăngănea cu două bătăi în urma ritmului legendarul miliardar din domeniul software, în vârstă de cincizeci şi doi de ani, Brian Caine.

– Ia. Uite. Cine-i? Aici, zise Caine, aruncându-i lui Pet Girl o privire atât de libidinoasă încât acesteia îi veni să-i scoată ochii.

– Molly, zise Pet Girl, întinzând o sticlă de Moët & Chandon de şaizeci şi opt de dolari, asta e rece.

– Pune-o oriunde, spuse Molly întorcându-se cu spatele la Pet Girl când Tyco aduse un teanc de poze. Ţipă de plăcere când apucă instantaneele cu scene de sex pe care băiatul în casă le făcuse musafirilor care şi-o trăgeau în dormitorul ei.

Pe cât de brusc fusese distrasă atenţia lui Molly de la Pet Girl, pe atât de repede se întoarse, ca un bumerang.

– Nu simţi mirosul ăsta? o întrebă Molly. Arde ceva. De ce *stai?*

Pet Girl îşi înăspri expresia.

Se duse în bucătărie, luă din cuptor tigaia cu plăcinta de ciuperci cât o înghiţitură şi aruncă o tavă de friptura de vită Kobe pe pâine prăjită – în valoare de peste şase sute de dolari kilogramul – în vasul de mâncare al câinelui. Apoi se întoarse cu paşi apăsaţi la petrecere.

O strigă pe Molly, în sfârşit surprinzându-i privirea rătăcită de sub fruntea ei goală, plină de botox.

– I-am dat de mâncare lui Mischa, spuse Pet Girl. Nu uiţi să-l plimbi, nu?

– O să-l plimbe Tyco.

– Bine atunci. *Au revoir,* scumpilor.

– Dar abia ai ajuns, se îmbufnă Brian Caine. Pijamaua lui de mătase neagră se desfăcu şi lăsă la vedere sânii bărbăteşti păroşi, dezgustători. Rămâi, o imploră el pe Pet Girl. Vreau să te cunosc mai bine.

– Mda, imediat ce reuşesc să mă abţin să nu vomit, ripostă Pet Girl. Se întoarse pe balerinii aurii pe care-i cumpărase pentru ocazia asta şi-şi făcu drum prin mulţimea neatentă. Se opri să-şi ia înapoi sticla de şampanie pe care o adusese, apoi ieşi repede din casă.

Capitolul 70

Era aproape miezul nopții când Pet Girl coborî din taxi și merse pe jos patru străzi, inspirând aerul cald și umed dinspre ocean pe măsură ce se apropia de apartamentele prăpădite din capătul cel mai îndepărtat al parcului Presidio.

Deschise ușa de la apartamentul ei, își atârnă rucsacul într-un cui pe hol și se duse la bucătărie. Descuie cu cheia ușa mică, glisantă, împingând-o la locul ei în perete. Apoi intră în camera lungă, îngustă, care fusese cândva o cămară și care acum era lumea ei privată.

Pet Girl apăsă pe întrerupător, inundând cu lumină cele șase acvarii ținute pe niște stative pentru tăvi, aliniate de-a lungul peretelui din spate. Își simți frumusețile desfășurându-și corpurile lucioase chiar înainte de a le vedea târându-se silențios prin cutia de coajă de copac și frunze – alerte, flămânde, dornice să se hrănească.

Pet Girl deschise un dulap și-și scoase instrumentele: cleștele cu mânerul de apucat, cizmele cu bombeu de oțel și mănușile de sudor, confecționate din piele de căprioară, căptușite cu Kevlar, groase, dar flexibile, cu manșete lungi până la coate.

După ce se echipă, se apropie de cușca lui Vasuki, admiră corpul puternic, musculos al șarpelui, inteligența din ochii săi, simțind o comunicare aproape telepatică cu kraitul ei preferat.

Trase în sus capacul greu de pe cușca șarpelui și-l prinse cu cleștele, zicând:

– Poți să mănânci când ne întoarcem acasă, puiule.

Îl puse cu grijă într-o față de pernă și apoi într-o cutie pentru transportul animalelor de companie, pe care o încuie.

După aceea, luă unul dintre puii de șarpe-jartieră dintr-un bazin pepinieră și îl aruncă în cușca lui Vasuki, pentru ca animalul ei preferat să-și găsească recompensa la întoarcere.

Aruncând o ultimă privire în jur pentru a se asigura că totul era în regulă, Pet Girl ieși din ferma ei de șerpi și încuie ușa.

Băgă mâna sub bluză și scoase medalionul vechi pe care îl purta pe un lanț gros de aur. Era un cadou de la tatăl ei și înăuntru avea poza lui.

Pet Girl duse medalionul la buze, îl sărută și spuse: „Te iubesc, tati", apoi stinse lumina.

Capitolul 71

Atmosfera de acasă de la Molly se mai potolise față de când fusese Pet Girl acolo, în urmă cu două ore. Zeci de lumânări se scurgeau în suporturi, tăvile cu mâncare erau goale, iar invitații la petrecere care-și pierduseră cunoștința pe podea sforăiau și zvâcneau, dar erau cu siguranță *duși*.

Din bucătărie se auzea un sunet ca de metal târșâit pe dușumea. Pet Girl îngheță, se ascunse după o canapea, pregătită să pretindă că fusese acolo tot timpul. Dar când o siluetă o trânti pe întuneric, aproape că țipă.

– Mischa! Șșșșș! Mângâie capul mătăsos al câinelui de vânătoare, străduindu-se să-și potolească bătăile inimii. Te-a dus Tyco la plimbare? șopti ea desfăcând lesa câinelui de zgardă. Mischa dădu din coadă, se ghemui și făcu pipi pe covor, apoi își feri capul, așteptându-se să fie certat – dar nu fu.

Pet Girl îi spuse câinelui să stea, apoi urcă repede scara care se încolăcea strâns până la nivelul al doilea. Dormitorul lui Molly se afla la capătul holului, iar de sub ușa închisă nu răzbătea nicio lumină.

Pet Girl răsuci mânerul de alamă.

Dar dacă se trezește careva?

Ce se întâmplă atunci?

Intră în cameră și închise ușa în urma ei, rămase tăcută în semiîntuneric, cu pulsul zvâcnindu-i în urechi și simțurile ascuțite de pericol – cu fiorul acela incomparabil.

Patul se afla exact în fața ei, așezat între două ferestre, plin dintr-un capăt la celălalt de o amestecătură de corpuri goale.

Un cearşaf mototolit, cu un fel de imprimeu de animal, era răsucit aproape ca o sfoară şi lega uşor trupurile la un loc.

Pet Girl încercă să-şi dea seama cui îi aparţineau părţile de corp şi, când se simţi pregătită, îşi puse mănuşile şi-l scoase pe Vasuki din cutie.

Şarpele, atent la noul mediu, se tensionă în mâinile lui Pet Girl, iar aceasta simţi puterea letală pură a lui Vasuki. Ca toţi şerpii krait, Vasuki era nocturn, agresiv noaptea. Şi nu mâncase de trei zile.

Capul lui Vasuki se legănă când Pet Girl îl ţinu deasupra patului. Sâsâi şi, brusc, corpul lui subţire, ca de oţel, se zvârcoli în mâinile proprietarei. Fu nevoie numai de o fracţiune de secundă pentru ca şarpele să alunece din strânsoarea lui Pet Girl, să cadă pe cearşafuri şi să se strecoare printre falduriile lenjeriei.

Se camuflă instantaneu. Era complet invizibil.

Pet Girl icni, de parcă ar fi simţit cu adevărat durere.

Vasuki dispăruse. Planul ei scăpase de sub control.

Preţ de o secundă, Pet Girl îşi imagină că ar aprinde lumina să-l caute pe Vasuki şi ar inventa o poveste în caz că s-ar trezi cineva – dar Molly n-ar crede nimic din ce i-ar spune.

Pur şi simplu n-ar merge.

Dezgustată de sine, îngrozită de ce s-ar întâmpla cu Vasuki dacă ar fi găsit, Pet Girl aruncă o ultimă privire inutilă asupra patului luminat de lună. Nimic nu se mişcă.

Strânse cutia de transportat animale şi ieşi din dormitorul lui Molly, închizând uşa la loc, pentru ca măcar Mischa să fie la adăpost.

Afară din casă, începând să parcurgă pe jos lungul drum de pe Twin Peaks Boulevard, Pet Girl îşi dădu asigurări că totul avea să fie bine. Oricât de îngrozitor era să îl piardă pe Vasuki, şarpele nu avea acte de identitate.

Nimeni nu putea să stabilească o legătură între *ea* şi Vasuki.

Capitolul 72

În timp ce eu și Conklin vorbeam cu ea în salon, Molly Caldwell-Davis mă privea de parcă încerca să-și revină după o amnezie profundă. Avea ochii roșii și răspundea monosilabic, cu o voce guturală, între lungi momente de pauză în care se străduia să-și aducă aminte ce se întâmplase în noaptea precedentă.

– Molly, ia-o încet, spuse Conklin. Ia-o de la început și povestește-ne despre petrecerea de azi-noapte, bine?

– Vreau. Avocata.

Deasupra noastră se auzeau zgomote apăsate de pași.

Ambulanța venise și plecase, dar dormitorul lui Molly colcăia de polițiști care cercetau locul crimei. Tot sus, Claire și doi dintre asistenții ei așteptau să plece echipa de anchetatori ca să-și poată face și ei treaba.

Se auzi vocea lui Claire peste balustradă.

– Lindsay, poți să urci? Trebuie să vezi asta.

– Ai *nevoie* de un avocat, Molly? întrebă Conklin. Pentru că nu ești suspectă. Vrem doar să înțelegem ce s-a întâmplat aici, știi? Pentru că ceva s-a întâmplat.

Molly privea în gol peste umărul lui Conklin când m-am ridicat de la masă și m-am îndreptat spre scări. Charlie Clapper m-a întâmpinat în hol, spilcuit, binedispus, la fel de ironic ca întotdeauna.

– E o reluare, Lindsay. O grămadă de amprente, fără armă, fără sânge, fără bilet de sinucigaș, fără semne de luptă. Am prelevat șase sticle de medicamente prescrise și niște prostii luate

de pe stradă, dar nu cred că avem de-a face cu o supradoză. Cred că aici a fost ori Sodoma, ori Gomora și Dumnezeu și-a spus cuvântul.

– Sincer, nu știam că ești așa familiarizat cu Vechiul Testament, am zis eu uitându-mă pe după Clapper ca să văd mai bine pe patul din spatele lui.

– Da, mama se trage din Vechiul Testament, zise el.

Aș fi râs, dar ceea ce apucasem să zăresc din locul crimei făcuse brusc totul prea real. Am mormăit „ținem legătura" și am trecut pe lângă el în dormitorul lui Molly, unde doi bărbați goi zăceau morți.

Băiatul era întins pe jos, cu capul într-o parte, părea adolescent. Părul de un blond platinat era aranjat cu țepi, iar ochii săi verzi erau încă deschiși. Părea că se târâse spre ușă când sucombase.

Bărbatul mai în vârstă era pe pat, într-o poziție pe jumătate fetală, grăsimea de pe burtă atârnându-i ca un șorț peste organele genitale. Și el avea ochii deschiși. Nu murise în somn.

Așa arăta moartea provocată de krait. Sistemul nervos central este afectat și se ajunge la paralizie musculară. Victimele nu mai pot să respire.

– Când au murit?

– Încă sunt calzi, Lindsay. Mi-ar plăcea să-ți dau un interval mai exact, dar tre' să-ți zic că au murit între șase și douăsprezece ore în urmă. Molly a zis ceva util?

– Nu. Doar cele patru cuvinte urâte: „Vreau să vină avocata".

Claire oftă:

– Înainte să se oprească din vorbit, Molly mi-a zis că puștiul mort era băiatul ei în casă, îl chema Jordan Priestly. Ea-i zicea Tyco.

– Tyco, la fel ca firma de jucării? A, înțeleg, băiat de jucărie.

– Dar n-am avut nevoie să-l identifice pe tataie ăsta. E Brian Caine.

– O-o.

– Mda. *Acel* Brian Caine. Tony Tracchio ar face bine să se dea cu alifie, zise Claire, pentru că Caine Industries o să i-o tragă rău de tot.

Claire le spuse asistenților ei să apuce colțurile cearșafului și să înfășoare corpul lui Caine în el, pentru a păstra probele și abia apoi să-l bage în sacul de cadavre.

– Când terminați aici, îmi zise, tu și Conklin să veniți la morgă. N-o să mă grăbesc deloc cu domnii ăștia, o să le fac o examinare externă mai atentă decât le-a făcut mama lor la naștere.

Capitolul 73

Am coborât înapoi în bucătărie şi am văzut-o pe Christine Rogers alături de Molly şi Conklin.

Rogers era o celebritate şi pe bună dreptate, o avocată bună-la-toate pentru oamenii bogaţi. Era o blondă cu ochii gri, îngrijită şi drăguţă, arătând dezamăgitor de tânără pentru un partener principal la o mare firmă de avocatură, care avea un birou cu numele ei pe uşă. E doar o presupunere, dar probabil că doamna Rogers cerea o mie de dolari pe oră.

A trebuit să mă întreb de ce Molly Caldwell-Davis avea nevoie de un tun când şi o praştie ar fi fost prea mult.

Nu o consideraserăm suspectă pe Molly.

Ne înşelaserăm oare?

O mie de întrebări îmi veniră în minte. Molly îi cunoştea pe soţii Bailey? Dar pe Sara Needleman? Unde era Molly când fuseseră ucişi aceştia? Avea vreo legătură cu victimele muşcăturilor de şarpe de la începutul anilor '80?

Fata asta bogată, pe jumătate drogată, era destul de solidă, de deşteaptă, de motivată să fie un ucigaş în serie?

Şi dacă era aşa, ce-o apucase să omoare oameni în propriul pat?

Christine Rogers arăta obosită, dar părul îi strălucea, bluza ei era apretată, iar costumul Armani cu dungulițe costa cât salariul meu pe o lună. Avocata asta putea să aibă programul nebun al unui partener principal, dar avea o atitudine foarte profesională.

– Doamna Caldwell-Davis dorește să colaboreze, spuse ea. Când s-a dus la culcare, în jurul orei unu și jumătate dimineața, Brian Caine și Jordan Priestly erau în viață. Când s-a trezit, cândva după ora zece, erau morți.

Am privit-o pe Rogers în ochi și am zis:

– Poate dacă-și adună gândurile, unul sau două dintre ele ar putea să ne ofere un indiciu.

– Orice s-a întâmplat, clienta mea a dormit în timpul ăsta și a scăpat printr-o minune, spuse Rogers. Vreau ca poliția, superiorii, presa, toată lumea, inclusiv Dumnezeu să știe că Molly nu a avut nicio legătură cu decesele bunilor ei prieteni. Este devastată că au murit. Și nu are nimic de ascuns.

– Minunat, zise Conklin. Molly, începem cu începutul. Avem nevoie de o listă cu toți cei care au fost aici aseară, inclusiv furnizorul, curierii și persoana care-ți plimbă câinele.

Molly se uită la Conklin cu ochii ei mari, înroșiți. Avea salivă uscată în colțurile gurii.

– Tyco mi-a plimbat câinele. Eu am gătit pentru petrecere, iar Brian s-a ocupat de bar. Nu cunoșteam nici jumătate din lumea care a venit, ăsta e adevărul. Fiecare a adus pe cineva care a adus pe altcineva.

– Să începem cu cei pe care îi cunoști, zise Conklin.

Capitolul 74

Era după-amiază târziu când eu şi Conklin am intrat în sala de autopsie şi am văzut corpul lui Tyco întins pe masă. Avea ochii închişi, dar colecţia lui de piercinguri sclipea într-un borcan de oţel inoxidabil de sub lampă.

– Aproape că renunţasem, ne zise Claire. Dar ia uitaţi-vă aici.

Ridică braţul drept al băiatului şi îmi dădu lupa ca să văd ceea ce ea numea „două puncţii minuscule clare".

Lângă mine, Bunny Ellis, asistenta numărul unu a lui Claire, trase fermoarul celui de-al doilea sac de cadavre, cel în care se aflau rămăşiţele lui Brian Caine.

M-am întors şi, pentru o clipă înfricoşătoare, mi s-a părut că Brian Caine era în viaţă.

Cearşaful în care era înfăşurat Caine s-a mişcat, dar în timp ce priveam îngrozită, mi-am dat seama că nu Caine se mişca. Era ceva lung şi dungat, abia perceptibil pe modelul pestriţ al cearşafului.

– *Şarpe!* am ţipat. Ăsta e *şarpele!*

Animalul părea lichid aşa cum se prelungea el din sac şi aluneca pe unul dintre picioarele mesei spre duşumea, cu capul turtit, pregătit de atac, unduindu-se pe gresia gri către Claire.

– *Nu te mişca!* strigă Conklin.

Apucă pistolul şi trase către ţinta agilă o dată, de două ori, iar şi iar, arma smucindu-se, gloanţele ricoşând cu zgomot din gresie, împuşcăturile făcând ecou în sală.

Era zero la şase.

Eu aveam mâinile peste urechi şi ochii larg deschişi. Mă uitam fix la şarpele care continua să se apropie, acum la doar un metru de vârful cizmelor lui Claire.

Am văzut groaza de pe chipul ei. Mişcarea ar fi atras şarpele, dar Claire nu avea de ales. Sări pe scara pe care o folosea de obicei să facă poze de sus.

Eu am fugit pe hol.

Era un extinctor pe perete. Am spart geamul cu podul armei, am scos cioburile, am luat toporul de incendiu şi am fugit înapoi în cameră.

Conklin ţintea din nou. Claire stătea pe treapta de sus a scării, iar asistentele ei ţipau şi se urcau pe pereţi.

Am ridicat toporul, am lovit şarpele cu lama şi l-am tăiat în două de la mijloc.

Ambele jumătăţi ale şarpelui continuară să se zbată.

– A murit, nu-i aşa? am strigat eu cu vocea ascuţită şi transpiraţia curgându-mi pe sub cămaşă. Nu mai poate să facă nimic, nu?

Brusc, în minte îmi veniră imagini cu rechini care zăceau pe punţile bărcilor – presupus morţi – şi care „reveneau la viaţă" să înşface picioarele pescarilor între fălcile lor.

Şarpele *ăsta* încă se zvârcolea, cu gura deschisă, cu colţii lui letali expuşi.

Cu toţii ne uitam înmărmuriţi, absorbiţi de ucigaşul care nu mai murea. În cele din urmă, Conklin ieşi din transă, dispăru în biroul lui Claire şi reveni cu un coş de gunoi din metal, pe care îl răsturnă peste ambele părţi ale şarpelui.

Se aşeză pe coşul de gunoi.

Arăta de parcă stătea pe o bombă.

– Nu, asta e de bine, îmi zise el roşu la faţă, transpirat, cu ochii uşor ieşiţi din orbite. E un moment la fel de bun ca oricare să mă vindec de frica de şerpi.

Cei de la controlul animalelor sosiră la morgă după patruzeci de minute. Îl eliberară pe Conklin şi ridicară coşul de gunoi.

Ambele părţi ale kraitului se mişcau încă.

Partea din faţă scrâşni în aer.

Capitolul 75

Yuki făcea curat în frigider ascultând Faith Hill, gândindu-se la ponei tărcați și străini cu picioare lungi, când sună telefonul.

Stomacul i se strânse brusc: „O fi Doc?"

Aruncă buretele în chiuvetă, își șterse mâinile pe blugi și merse la telefonul care cânta pe măsuța de cafea a mamei ei.

Numărul afișat era de la Departamentul de Justiție SF. Yuki apăsă butonul de răspuns cu degetul mare și spuse:

– Castellano.

O oră mai târziu, stătea într-un fotoliu de piele din biroul judecătorului Brendan J. Duffy, așteptând să ajungă Phil Hoffman.

Duffy arăta tulburat, dar nu voia să facă niciun comentariu până nu ajungea și Hoffman. Așa că Yuki folosi timpul să studieze biblioteca judecătorului și să ia în calcul multiplele posibilități. Dar numai una părea probabilă, și anume că blestematul, nenorocitul de juriu care trebuia să delibereze în cazul lui Stacey Glenn nu ajunsese la un verdict.

Juriul se blocase – din nou.

Așa că urma ca Duffy să declare procesul nul și ca tupeista aia de regină a frumuseții care își stâlcise în bătaie părinții neajutorați și iubitori să iasă țanțoș din închisoare cu mersul ei unduios.

Duffy nu făcea conversație de dragul de-a vorbi. Lucra, deschidea dosare, lua notițe, arunca hârtii la coș, în timp ce

razele soarelui de după-amiază se întindeau peste covorul lui persan, iar inima lui Yuki continua să bată SOS în pieptul ei.

În cele din urmă, auzi vocea lui Hoffman în anticameră.

Se aplecă la intrarea în birou, își trecu o mână prin părul negru ciufulit și spuse:

– Scuze, domnule judecător. Yuki. Eram cu soția în Sausalito. N-am putut să grăbim feribotul.

– Ia loc, Phil, zise Duffy.

Hoffman se așeză în al doilea fotoliu și întrebă:

– Aveți vești de la juriu?

Yuki deja ajunsese la concluzia că, în momentul acela, Hoffman ar fi la fel de mulțumit și cu un proces nul, și cu o achitare. Petrecuse prea mult timp lucrând la cazul ăsta. Dacă se hotăra proces nul, clienta lui era eliberată, iar el putea să se întoarcă la cazurile plătite.

– Am vești proaste, zise Duffy. A avut loc o bătaie în închisoare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Hoffman.

– Clienta ta și-a făcut o prietenă în ultimele două săptămâni și, din câte înțeleg, prietena asta avea deja o prietenă. A avut loc o luptă la dușuri și Stacey Glenn a pierdut, zise Duffy. Prietena doamnei Glenn a apucat-o de gât, cealaltă fată a strâns-o pe Stacey de talie și au tras amândouă.

Duffy dădu din cap când își imaginară cu toții scena, dar Yuki tot nu vizualiza ce fusese așa oribil.

– Îmi pare rău, nu înțeleg, domnule judecător.

– E vina mea. Nu explic bine. Capul lui Stacey Glenn a fost separat de șira spinării. Își duse o mână la propriul gât și continuă: gâtul în sine, mușchii și așa mai departe erau la locul lor, dar coloana a fost ruptă. Din punct de vedere medical, doamna Glenn a suferit o decapitare internă.

– N-am auzit niciodată de o decapitare internă, zise Hoffman.

– Şi pentru mine e o premieră, dar asta mi-au zis de la Departamentul de Corecţii, pe baza constatărilor autopsiei şi citez, zise Duffy citind dintr-un carneţel: „Proastele alea au transformat-o pe Stacey Glenn într-o păpuşă care dă din cap".

Yuki se ridică, ieşi în trombă din biroul judecătorului Duffy şi continuă să meargă chiar dacă Phil Hoffman o strigă din urmă. Se îndreptă spre scări, strânse bine balustrada şi se împletici în jos pe scări, gândindu-se la ce final avusese cazul.

Când ajunse în hol, ştiu că trebuia să-l găsească pe Parisi. Trebuiau să se gândească bine ce aveau să declare publicului şi *el* trebuia să se descurce cu asta, pentru că n-ar fi fost bine ca publicul s-o vadă pe ea aproape incapabilă să-şi stăpânească bucuria.

Stacey Glenn primise pedeapsa cu moartea.

Fără condamnare, fără desesizarea instanţei, fără anularea procesului. Asta era sentinţa finală.

Se terminase.

Yuki nu pierduse procesul, iar sociopata Stacey Glenn era moartă.

Partea a patra

DOC

Capitolul 76

Eram cu Cindy la Susie's, la începutul serii, și chiar și la șase după-amiaza birtul în stil caraibean era plin.

O nebunie generală.

Formația de percuție cânta; Susie acompania la tobe un concurs de limbo, scandalagiii beți de tequila cădeau pe masa de biliard, iar Lorraine, care de obicei știe să anticipeze momentul, își pierduse îndemânarea.

Aceasta ne luă comanda de băuturi, se întoarse să ne citească ofertele speciale din seara aceea, apoi încă o dată să ne arate inelul de logodnă și mai veni o dată să ne întrebe dacă aveam tot ce ne trebuia.

Asta în primele cinci minute.

Am fixat-o cu privirea până s-a retras și a plecat fugind. Claire și Yuki aveau să apară din clipă în clipă și eu încă n-o lămurisem cu Cindy.

– Nu te mai învârti atâta în jurul degetului și zi odată, îmi spuse Cindy, draga mea prietenă.

Ba chiar forță lucrurile un pic, așa încât să sune a provocare.

– Bine. Te vezi cu Conklin?

– Ți-a *zis?* Uite, nu a început așa, dar...

– Te *culci* cu el?

– Scuză-mă, dar cine te crezi? Sora Mary Margaret de la Micile Surori ale Centurii de Castitate?

– Da, la naiba, exact asta sunt.

– De ce? Care e problema ta?

Am ridicat halba goală pentru ca Lorraine să-mi mai aducă una.

– O Corona!

– Lorraine, am zis, ia ascultă fază aici. Cindy se culcă cu *partenerul* meu și mie nu mi-a zis.

– A-ha.

– Păi, nu crezi că, fiind *prietena* mea, ar fi trebuit să-mi zică?

– Nu, nu, Lindsay, spuse Lorraine. Nu mă băga pe mine în asta. Sunt foarte fericită acum și nu vreau să mă cert cu niciuna din voi.

– Bine, am zis eu. Mai adu-mi una.

– Vin imediat.

– Glumești, nu-i așa, Lindsay? Crezi că ar fi trebuit să-ți spun că mă văd cu Rich când știam că aveai să ne faci pe amândoi să ne simțim prost din cauza asta – și nici măcar nu știu de ce! Cindy se lăsă pe spătarul scaunului și chiar arătă nedumerită.

– Nu știi de ce? am zis eu. Am avut senzația că mă prăbușesc, că eu mă înșelam și ea avea dreptate, că nu fusese frumos din partea mea. Și că orice făceau Cindy și Rich împreună era treaba lor.

Cindy nu știa multe despre povestea mea cu Rich și eu n-aveam de gând să-i spun, dar poate avea să-i spună el.

Poate îi spusese deja.

Probabil că pe chipul meu trecu o urmă de îndoială, pentru că Cindy simți miros de sânge. Se aplecă în față, își scoase bărbia în față și spuse:

– *Înțeleg.* O faceți voi doi, Lindsay? Asta e? Zi-mi acum, pentru că dacă te culci cu el, îi trag una de nu se vede.

– Nu. Nu. Nu facem nimic. Nu vrem și n-am vrut niciodată.

– Bine, zise Cindy. Asta e minunat. Atunci mai zi-mi o dată care e problema?

– E vorba de ierarhie, Cindy...

– Ai înnebunit? Nu ești șefa mea.

– Dar sunt şefa lui Conklin. Şi noi doi vorbim despre chestii pe care tu n-ar trebui să le ştii, pentru binele tuturor. Şi aş fi vrut să am ocazia să-i amintesc asta.

– Chiar dacă asta ar avea vreo logică – şi nu are, noi doi nu vorbim despre tine. Nu vorbim despre cazurile voastre. Doar facem sex mişto şi ne uităm la filme în pat.

M-am înroşit toată şi am coborât privirea. Cindy tocmai îmi dăduse prea multe informaţii şi mi-o cerusem singură.

Berea îmi stătea în gât când am auzit:

– Hei, fetelor!

Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe Claire măturând culoarele spre masa noastră. Avea bebeluşul în braţe, pe fina mea, Ruby Rose. Iar în spatele ei veneau Yuki şi Doc.

– N-am terminat de discutat, am mârâit eu la Cindy.

– Foarte bine, spuse ea. Nu aştepta prea mult să-mi ceri scuze.

Capitolul 77

Yuki era aproape euforică de încântare.

Erau toți împreună, îngrămădiți în separeul de la Susie's, și prietenele ei îl plăceau pe Doc. Corecție. Își dădea seama din expresiile lor că îl *iubeau* toate. Doc tocmai le povestea cum fusese ziua lui la Urgențe.

– Vine o pacientă, zice că de când a început să ia somnifere face tot felul de chestii ciudate în timpul nopții. Se pare că, fără să-și dea seama, s-a dus la dulăpiorul cu medicamente și a înghițit o cutie întreagă de pastile. Și-mi arată cutia goală, zise Doc.

Claire se aplecă în față și Yuki avu impresia plăcută că Claire era bucuroasă că mai avea un doctor cu care să vorbească. Îl întrebă pe Doc ce pastile erau acelea.

– Dramamine.

– Pentru rău de mișcare? zise Claire. Alea nu-i fac rău.

Doc zâmbi și spuse:

– Voia să-i facem spălături la stomac, dar i-am explicat că nu e nevoie. I-am zis: „Helen, ești pregătită acum, poți să pleci în croazieră!"

Claire începu să râdă, iar copilașul se întinse, dădu peste o sticlă de bere, care căzu în poala lui Cindy, iar Lindsay izbucni în râs și râse până îi dădură lacrimile.

– Scuză-mă că râd, îi zise Lindsay lui Cindy. Nu, vorbesc serios, nu e de râs.

Claire îi dădu copilul lui Doc ca să o șteargă pe Cindy de bere, iar copilul îl trase pe Doc de nas și îi spuse „Buuu!". El râse, iar fetița chicoti făcând bule de salivă.

Și seara continuă așa, cu un râset ducând la altul, și mai mare, iar Yuki se simțea de parcă era ziua ei, poate cea mai frumoasă zi de naștere pe care o avusese vreodată.

Le spuse prietenelor ei că se terminase cazul Stacey Glenn, iar Lindsay povesti despre „șarpele care nu voia să moară" și Claire își întinse brațele ca să arate cât era de lung animalul, fiind cât pe-aci să răstoarne *iar* o bere în poala lui Cindy.

– Serios, e bine să știți ce fel de șarpe era, spuse Doc. Există un antivenin, știți?

– Antivenin? întrebă Cindy.

– Da, dar nu e așa ușor de găsit. Oricum, pacienții *mei* nu mai au nevoie de el, Doc. Bine că sergentul Boxer poate să mânuiască un *topor*.

Toată lumea continua să comande bere, mai puțin Doc, care bineînțeles că trebuia să se întoarcă la spital. Apoi veni partea cea mai frumoasă. Când Yuki se ridică să-și ia la revedere, el o luă în brațe și o sărută, dând-o pe spate până când aceasta începu să râdă și toată lumea strigă și aplaudă, *toată lumea*, chiar și oamenii de la alte mese.

– Ne vedem în weekend? întrebă el.

Ea încuviință, gândindu-se ce lenjerie să poarte.

Și apoi Doc plecă.

Imediat după aceea, Cindy spuse că avea întâlnire și trebuia să meargă acasă să se schimbe, și plecă și Claire:

– Trebuie s-o bag p-asta mică la culcare.

– Yuki, nu ești doar șoferița desemnată, ești *singura* șoferiță, zise Lindsay.

Yuki nu voia să se încheie seara.

– Ce-ar fi să mergem la mine acasă? Vrei să rămâi la mine în noaptea asta?

– S-a făcut, zise Lindsay dând berea pe gât.

Yuki zâmbi. S-o aibă pe Lindsay numai pentru ea, să aibă şansa de a retrăi seara şi de a vorbi despre Doc – ei bine, asta era cireaşa de pe tort.

Capitolul 78

Am început să trâncănesc de îndată ce am urcat în mașină cu Yuki.

– Doc e fantastic.

– Chiar crezi? Adică, *mersi* și *da*, nu-i așa că e *minunat?*

– E mai mult decât minunat. Și chiar îi place de tine.

– Cum îți dai seama?

– Pur și simplu, se vede. Și apoi sărutul ăla ca la Hollywood în fața lui Dumnezeu și a tuturor.

Yuki râse. Ăsta este unul dintre lucrurile cele mai frumoase cu care a fost Yuki înzestrată, un râs care poate să facă soarele să răsară noaptea. Între timp, mintea mea o lua înainte și nu mai aveam răbdare să aștept. Oare Yuki știuse? Toată lumea știuse în afară de mine?

De îndată ce a pornit motorul și mașina a început să se miște, am izbucnit:

– Yuki, tu știai că Rich și Cindy sunt împreună?

– Nuuuuuuu. Serios? Nu pot să cred că nu mi-a zis!

– Exact, am spus eu. Cum mă simt eu știind că partenerul meu se culcă cu una dintre cele mai bune prietene ale mele?

– Se potrivesc totuși, zise Yuki făcând stânga, și mașina coborî dealul cu viteză, agitând conținutul stomacului meu. Mereu i-a plăcut de el, zise ea, dar cui nu-i place? Stai puțin, Linds. Mi-a scăpat ceva evident?

Am dat geamul în jos și vântul mă lovi în față.

– Vrei să opresc? Ți-e rău? mă întrebă Yuki.

– Nu, am râgâit eu.

– Bun, deci care-i faza? Partenerul tău se întâlnește cu prietena ta? De ce e asta o problemă?

Am ridicat geamul, lăsându-l doar crăpat un pic.

– Eu și Rich... am avut niște *momente*, m-am auzit spunând.

Yuki rămase cu gura căscată cât traversă o porțiune dreaptă a drumului și se opri la un semafor, apoi se întoarse ca să mă privească.

– Ce înseamnă „momente"?

Deodată, am început să-i povestesc lui Yuki tot: cât de aproape ajunseserăm când cazul la care lucram eu și Conklin ne dusese la Los Angeles; că ne opriserăm înainte ca lucrurile să meargă prea departe și cum atracția dintre noi continua să existe; că fuseseră scântei chiar și când îmi arsese apartamentul și mă mutasem cu Joe, ba chiar și în urmă cu o săptămână, când Conklin mă sărutase pe buze, lângă mașină.

Încă vorbeam când Yuki parcă în garajul subteran al blocului ei. Opri motorul și se întoarse spre mine.

– Ești îndrăgostită de el?

– Îndrăgostită? Nu știu cum să-i spun, dar avem *ceva* special...

– Deci nu e vorba despre Cindy, ci despre Conklin.

Am ridicat din umeri.

– Ai ceva destul de special cu Conklin, pe care l-ai refuzat de mai multe ori și nu ai nicio intenție să acționezi în sensul ăsta, corect?

Eram beată și eram interogată de prietena mea, procuroarea. Nu aveam nicio apărare.

– Am vorbit despre asta cu el, am zis eu. A fost alegerea mea și mă bucur că n-am făcut niciodată nimic care l-ar distruge pe Joe.

– Și ce simți față de Joe? Zi-mi adevărul.

– Îl iubesc.

– Dovedește-mi, pentru că în momentul de față nu înțeleg.

M-am scuzat, am ieşit din maşină, m-am dus la tomberonul imens de lângă lift şi mi-am vărsat mațele. Yuki stătea acolo cu un pachet de şervețele umede, cu un braț petrecut pe după mijlocul meu şi un pachet de gumă.

Dar nu m-a lăsat să scap aşa uşor.

Ne-am întors la maşină şi ne-am reluat locurile, iar ea mi-a zis:

– Spune-mi tot adevărul şi doar adevărul.

I-am povestit că atunci când l-am cunoscut pe Joe simțisem un fulger între ochi şi că fusese reciproc. Şi că din ziua aceea, Joe nu mă dezamăgise niciodată. Că îşi schimbase toată viața ca să fie cu mine. Că era nu numai iubitul meu, ci şi cel mai bun prieten al meu, persoana cu care puteam să fiu în largul meu. Că singura mea teamă legată de dragostea mea pentru Joe era să fac pasul următor cu el, pentru că era pentru totdeauna.

– Dacă ne căsătorim, nu pot să-l părăsesc niciodată, am zis eu.

– Şi ăsta e un lucru rău? mă întrebă Yuki.

– E ceva care mă sperie.

– Nu sunt expertă, dar te sperie ceva atunci când ai fost traumatizat, nu? Când cineva pe care-l iubeai a murit?

Am încuviințat. Vorbea despre Chris, fostul meu partener şi iubit, care fusese ucis la datorie.

Yuki se întinse şi mă luă de mână.

– Lindsay, nu-i nimic dacă există atracție între tine şi Rich. N-ai ce face. E amuzant, poate, şi plăcut să ai tot timpul pe cineva care e îndrăgostit de tine. Ai hotărât deja că nu e pentru tine, dar e portița ta, evadarea ta, pentru că ți-e teamă să te măriți. Am înțeles corect?

Începură să-mi curgă lacrimile. Yuki mă strânse şi mai tare de mână.

– Lasă-l să plece, zise ea. Şi pleacă şi tu de lângă el.

Yuki își deschise brațele și mă îmbrățișă. Ea e micuță, iar eu sunt cât Amazonul, dar cumva, îmbrățișarea aia ciudată fu tot ce aveam nevoie. Plângeam în voie, iar Yuki mă mângâia pe păr.

– Știi ce vreau eu cu Doc? Exact ce ai tu cu Joe.

Capitolul 79

În dimineața următoare, Cindy era la biroul ei, uitându-se prin notițe să verifice că n-a uitat nimic. Apoi găsi: își notase interviul neprevăzut pe care i-l luase fetei ce-și spunea Sammy, adolescenta dependentă de droguri care afirmase că Rodney Booker fusese omorât de niște „oameni", nu de o persoană, ci de cel puțin două.

Cindy se simțise bântuită de cuvântul acela – „oameni" – și-i părea rău că Sammy fugise înainte ca ea să afle mai multe despre ceea ce ar fi putut fi un indiciu important pentru descoperirea ucigașului lui Rodney Booker.

Cindy o sună din nou pe Lindsay, de data aceasta lăsându-i un mesaj de mulțumire pentru trandafiri. Apoi își luă poșeta și plecă din clădirea *Chronicle*, mergând pe jos la Din Inimă.

Un vagabond cam de vârsta ei, pe nume Angel, își flutură zâmbetul placat cu aur și îi deschise lui Cindy ușa cantinei, cu o reverență până la pământ.

– Săru'mâna, domnișoara Cindy Thomas. V-am numit „drăguța de la Din Inimă". Am votat cu toții.

Cindy zâmbi și îl întrebă pe Angel dacă știa o fată pe care o chema Sammy. Angel zise:

– Sigur, o știu pe Sammy. E înăuntru acum.

Cindy căută cu privirea prin camera mare și, în cele din urmă, o văzu pe Sammy la linia de servire, oferind prânzul unui șir lung de oameni ai străzii. Sammy purta niște pantaloni

drăguți, o bluză scumpă în culori aprinse, iar părul ei blond-deschis era împletit frumos pe spate.

Și, deși pupilele lui Sammy erau destul de mari să vadă până în partea cealaltă a camerei, adolescenta era clar voluntară, nu clientă acolo.

Cindy traversă camera spre linia de servire și îi spuse:

– Bună, Sammy. Ai un pic de timp pentru mine?

Sammy păru nu numai agitată, ci și speriată.

– Nu, zise ea. Pur și simplu, nu pot.

– Te rog.

– Nu pot să vorbesc aici cu tine, bolborosi ea. Ne vedem la Moe's peste o jumătate de oră dacă pleci acum.

Cindy o așteptă pe Sammy la Moe și, după o oră, își comandă brânză la grătar pe pâine de secară. Cum îi veni comanda, se aruncă și Sammy pe locul din fața ei.

– Ești prea de tot, Cindy, zise fata dând din cap. Te-am avertizat să ai grijă, dar, pur și simplu, nu poți să stai deoparte.

– Pot să păstrez un secret, zise Cindy, dar nu pot să renunț la articolul ăsta.

– Nu? Ei bine, tatăl meu m-a pus în arest la domiciliu. Nu vrea să vorbesc cu nimeni, în special cu tine. Fata crănțănea bomboane de mentă și-și comandă o Cola. Clasică, îi spuse ea chelneriței.

– De ce nu cu mine?

– Pentru că îți cauți moartea cu lumânarea.

Cindy amestecă în cafea și spuse:

– Vezi, asta nu înțeleg eu, Sammy. De ce sunt în pericol? Ce e așa de special la Rodney Booker, încât este periculos să scrii despre el?

– Pentru că cei care l-au omorât nu sunt oameni ai străzii, Cindy. Ucigașii lui nu vor să fie expuși, arestați, acuzați de *crimă*.

– Am nevoie de ajutorul tău, spuse Cindy.

Sammy se lăsă pe spate, cu ochii măriți de frică.

– Și eu am nevoie de ajutorul tău, zise. Vreau să scap de aici. Să mă mut din oraș. Dar nu am bani. Facem o înțelegere. Poți să-mi dau un avans din recompensa aia? Vreo zece mii?

– Nici vorbă, zise Cindy. Banii ăia stau acolo până când ucigașii Curierului sunt condamnați. Pot să-ți fac rost de vreo două sute de dolari, dacă te ajută.

– Lasă. Mersi, dar nu e cazul. Am zis că am nevoie de ajutor și, apropo, du-te naibii, zise Sammy.

De îndată ce Sammy plecă din restaurant, Cindy plăti nota și se întoarse la birou. Sammy ajunsese să o îngrijoreze în cele din urmă. Teama adolescentei putea să fie paranoia drogaților dusă la maximum, dar Cindy avea altă senzație – că uciderea lui Rodney Booker era legată de ceva mai mare, ceva *organizat*.

Ceea ce însemna că era depășită de situație.

Sună la un număr pe care îl știa pe de rost.

– Rich, zise, trebuie să vorbim.

Capitolul 80

Conklin îl găsi pe Skip Wilkinson la MacBain's, cu o mână într-un castron cu alune și cu cealaltă ținând o halbă de bere proaspăt trasă. Wilkinson era un puști slăbănog, tuns periuță, care fusese coleg de academie cu Conklin. Acum lucra la Narcotice și Moravuri sau cum zicea el: „Droguri și Curve".

– Deci vrei să vorbim despre Curier, zise Wilkinson.

– Orice poți să-mi spui. E un caz de omucidere care se învechește.

– Da, păi, nu pot să-ți spun prea multe. Ne-am ciocnit de câteva ori. Era un traficant de droguri mărunt.

– Ce fel de droguri?

– Cocaină. Ți-am adus dosarul ăsta.

Wilkinson scoase un dosar cu colțurile protejate din servieta lui ponosită și i-l dădu lui Conklin.

– N-am avut niciodată destule suspiciuni rezonabile ca să-l arestăm. Era scârbos ce făcea.

– Ce făcea? întrebă Conklin.

Nu exista mandat de arestare, nici fotografie judiciară, numai niște notițe scrise de mână și prinse pe spatele dosarului marcat CURIERUL ISUS. Nu-i aflaseră numele.

– Transforma adolescente în traficanți. Avea o întreagă rețea. Le trimitea pe stradă să vândă. Nu sunt sigur dacă făcea sex cu ele. Toate astea sunt zvonuri de pe stradă, nu am avut surse de încredere. Așa că am trimis câteva polițiste pe stradă, am așteptat să muște momeala, dar n-a făcut-o.

– Şi ai renunţat? Uite, nu vreau să vă critic. Noi n-am avut timp să lucrăm la cazul ăsta decât vreo câteva ore...

– N-am renunţat, zise Wilkinson. Dar, după cum am spus, Conklin era un traficant mărunt. Cocaina e rea, dar suntem copleşiţi de metamfetamină, care e mult mai rea. Copiii o făceau în subsoluri. Era uşor şi ieftin, dar de când cu crizele violente din cauza efedrinei, metamfetamina a luat amploare. Reţeaua de consumatori e imensă, scapă de sub control. Se implică şi crima organizată. Marfa e adusă din Mexic. Nu vreau să te plictisesc cu detalii, dar ne scapă printre degete. Şi omoară copii buni. Iau o dată şi pe urmă nu mai au scăpare.

– Deci Rodney Booker era traficant de cocaină, spuse Conklin. Noi nu ştiam asta.

– L-am fi prins pe Curier în cele din urmă, dar aveam peşti mai mari de prins. Şi apoi, altcineva a ajuns în subsolul ăla înaintea noastră. Şi mă bucur. Îmi pare bine că l-au pus la pământ pe nenorocitul ăla şi că s-au asigurat că nu se mai ridică de acolo.

Capitolul 81

La doar ora opt într-o dimineață cenușie, Cindy stătea între mine și Conklin și arăta cu degetul spre o femeie tânără care mergea cu pași repezi pe Fifth Street.

– Ea e! Cămașă roșie, coadă împletită blondă. Ea e Sammy!

Sammy își auzi numele, întoarse capul, îl văzu pe Conklin alergând spre ea și o luă la goană de parcă ar fi avut motoare la picioare. Zbură de pe trotuar pe stradă și se aruncă în fața unui camion de pește care acceleră când semaforul se făcu verde.

Am crezut că a agățat-o camionul, dar acesta băgă într-a treia și prinse viteză când Conklin îl ocoli prin spate. Alergam și eu, strecurându-mă prin spațiile goale de pe strada aglomerată și de pe trotuare, strigând în timpul ăsta:

– Poliția! La o parte!

Îl auzeam pe Conklin pufnind nervos, așa de aproape eram, când mi s-a prins tocul pantofului într-o crăpătură de pe trotuar și am căzut. Am rămas fără suflare.

M-am ridicat împleticindu-mă și un cetățean mi-a indicat direcția. Până când i-am prins eu din urmă, Conklin o înghesuise pe Sammy într-un gang dintre două clădiri și țipa la puștoaica cu ochii mari care gâfâia:

– Nu mai fugi și *ascultă!*

Un grup de vagabonzi se ridicară de pe trotuarul din fața cantinei, unii plecând pe furiș, alții făcând un cerc în jurul lui Conklin și al lui Sammy. Era o gașcă amenințătoare și erau

mulți. Le-am arătat insigna și mulțimea s-a retras boscorodind, făcându-ne loc.

– Vrem să vorbim cu tine la secție, îi zise Conklin fetei. Vii cu noi, fii un cetățean bun. Ai înțeles? Cooperează și nu te luăm în evidență.

– Nu. Nu înțeleg. N-am făcut nimic.

– Vezi tu, eu vreau să te cred, zise inspectorul Conklin cu ochii săi căprui înduioșători. Dar *nu* te cred.

Capitolul 82

Douăzeci de minute mai târziu, Sammy, nume de familie încă necunoscut, stătea în fața noastră în camera de interogatoriu numărul unu, cu camera video spionându-ne din colțul tavanului.

Sammy nu avea acte la ea, dar admise că avea optsprezece ani. Avea vârsta legală, așa că puteam să o interogăm. Făcusem tot ce putusem să mă împrietenesc cu ea, să-i spun că înțelegeam de ce era speriată și să îi dau asigurări, dar puștoaica nu avea încredere în mine.

Răspunsurile ei erau evazive și atitudinea ei de rahat îmi spunea că ascundea ceva important. Și oricât de nervoasă eram, aveam o senzație din ce în ce mai clară că orice știa Sammy putea să ne ajute să rezolvăm cazul Curierul Isus – poate chiar în ziua aceea.

Adolescenta îmbufnată avea cercuri negre sub ochi și obrajii supți ai unei dependente de metamfetamină care trece prin faza de sevraj. Rupse un tub de bomboane și rontăi una între molari. Am simțit miros de vișine sălbatice și, pentru prima dată, aș putea să jur că am simțit mirosul fricii la ea.

Oare Sammy se temea că ucigașul Curierului avea să vină după ea dacă vorbea? Sau era chiar ea implicată în moartea lui?

Am încercat din nou, cu blândețe.

– Sammy, ce te deranjează?

– Faptul că sunt aici.

– Uite, nu încercăm să te speriem. Încercăm să aflăm cine l-a omorât pe Curier. Ajută-ne și o să ne asigurăm că nu ți se întâmplă nimic.

– A, de parcă asta era problema.

– Ajută-mă să înțeleg. Care este problema atunci?

Masca de dură îi căzu. Sammy țipă:

– Sunt doar un copil! Sunt doar un copil!

Asta m-a impresionat și am vrut să mă retrag. În schimb, am forțat. Mi-am dat jos haina, ca Sammy să-mi vadă arma.

– Lasă prostiile, am zis. Spune-mi ce știi sau o să-ți petreci cei mai buni ani din viață în închisoare în calitate de complice la uciderea lui Rodney Booker.

Conklin intră în joc. Îmi vorbi ca unui superior, îmi spuse „Sergent", își înăspri privirea de câte ori Sammy se uită spre el pentru ajutor.

Nu i-am dat copilului din ea nici cea mai mică șansă.

Capitolul 83

Conklin îmi spusese că Curierul avea o rețea de fete care făceau trafic de cocaină, dar nu mă gândisem la o fată ca Sammy: încă drăguță, bine îmbrăcată, o fată albă care vorbea de parcă ar fi fost crescută cu valori familiale și ar fi primit o educație bună.

Cum reușise Curierul să o prindă în gheare?

Când am presat-o pe Sammy, a început să plângă, așa că Rich a făcut vânt unui pachet de șervetele de-a lungul mesei. Sammy s-a șters la ochi, și-a suflat nasul și a inspirat adânc.

Apoi a început să vorbească:

– Vindeam cocaină, bine? Curierul ne plătea cu cristale și le foloseam împreună cu el. Am petrecut zile în șir trăgând pe nas, fără să mâncăm sau să dormim, doar făcând sex în draci! îmi țipă ea în față. Orgasmele alea excesive, de zece, douăzeci de ori, unul peste altul...

– Sună *minunat*, i-am zis.

– Mda, răspunse Sammy nesesizând sarcasmul. *Ireal.* Apoi ne ducea cu mașina la muncă și, când făceam norma, ne întorceam acasă la Curierul Isus.

– Când fete erați?

Sammy ridică din umeri.

– Trei sau patru. Nu locuiam mai mult de cinci în casă în același timp.

– Scrie aici numele lor, zise Conklin aducându-i fetei un carnet și un pix. Sammy reveni cu picioarele pe pământ și îi aruncă lui Conklin o privire care voia să zică: „Ai înnebunit?".

– Cum adică vă ducea cu mașina la muncă? am întrebat-o. Avea mașină?

– Curierul avea o camionetă, bineînțeles.

Vocea lui Sammy începea să cedeze. Conklin ieși din cameră și se întoarse cu o cola energizantă, pe care i-o dădu fetei, iar ea goli doza cu o sorbitură lungă.

M-am gândit la Rodney Booker, bărbatul arătos care fusese la Stanford, făcuse parte din Corpul Păcii, apoi decăzuse și se apucase de afaceri cu droguri, cărora le dăduse o întorsătură originală și deosebit de crudă.

Sammy descrisese oroarea, aparent fără să înțeleagă ce-mi provoca mie greață. Booker ținuse un harem voluntar de adolescente care făceau trafic de droguri și le făcuse dependente de un drog care le aducea partide uluitoare de sex – până când se consumau și *mureau.*

Booker fusese un diavol al timpurilor moderne.

Sigur că îl omorâse cineva.

Am întrebat-o pe Sammy unde era camioneta lui Booker și ea ridică din umeri încă o dată.

– Habar n-am. Mi-am făcut datoria civică? Acum îmi dați voie să plec, vă rog?

Conklin insistă:

– Stai să văd dacă am înțeles bine. Booker prepara met în casa lui?

– O vreme, da, dar era periculos.

Sammy oftă din greu, rămase tăcută câteva secunde, apoi continuă:

– Toată viața mea și-a pierdut sensul când a murit Curierul. Acum, bulangiii ăia de părinți mă „curăță". Știți cum e să cazi într-o prăpastie? Așa e viața mea. Îmi pierd mințile.

– A-ha, zise Conklin.

Îi admiram tenacitatea.

– I-ai zis lui Cindy Thomas că știi cine l-a omorât pe Curier...

– N-am zis niciodată așa ceva.

– Sergent? spuse Conklin.

– Avem destul, am zis eu ridicându-mă și îmbrăcându-mi jacheta.

– Ai dreptul să nu spui nimic, îi zise Conklin lui Sammy. Orice spui poate și va fi folosit împotriva ta...

– Mă arestați?

Sammy înțepeni când Conklin o ridică în picioare și îi prinse cătușele în jurul încheieturilor.

– Vreau să dau un telefon, zise ea. Vreau să vină *tata*.

Capitolul 84

Numele complet al lui Sammy era Samantha Pincus, după cum am aflat când tatăl ei se năpusti în secția de poliție ca un uragan.

Neil Pincus era un avocat care lucra pro bono pentru obișnuiții săraci ai districtului Mission, unde el și fratele lui aveau împreună o firmă de avocatură în aceeași clădire care găzduia Din Inimă.

L-am măsurat din priviri pe Pincus când veni la biroul meu, privindu-mă de sus, și ceru să-și vadă fiica. Avea un metru șaptezeci și șapte, șaptezeci și două de kilograme, cu indulgență, aproape cincizeci de ani, un început de chelie, iar scalpul îi transpira din cauza aburului care-i ieșea din urechi.

– Îmi rețineți fiica pentru ceva ce a spus fără să fie prezent un avocat? O să vă dau în judecată pe fiecare, individual, și o să dau în judecată poliția, ați înțeles? Nu i-ați citit drepturile decât când s-a incriminat singură.

– E adevărat, am zis. Dar nu a fost un interogatoriu în custodie, domnule Pincus. Nu i-au fost încălcate drepturile.

– Sam nu știa asta. Ați îngrozit-o. Ce i-ați făcut a fost echivalent cu o tortură. Sunt un avocat al naibii de bun specializat în drepturile omului și o să vă trimit pe amândoi în *iad!*

Jacobi ne urmărea din spatele geamurilor de sticlă ale biroului său și alte douăsprezece perechi de ochi din secție erau aplecate în jos, aruncând doar priviri furișe.

M-am ridicat cât sunt de lungă, un metru șaptezeci și șapte, plus vreo cinci centimetri tocurile, și am zis:

– Calmați-vă, domnule Pincus. Deocamdată, asta e doar între noi patru. Ajutați-vă fiica. Convingeți-o să coopereze și n-o să-i facem cazier.

Pincus mârâi dezgustat, încuviință și apoi ne urmă în camera de interogatoriu unde aștepta fiica lui, cu mâinile încătușate în față. Tatăl ei o strânse ușor de umăr, apoi smuci un scaun de la masă și se așeză.

– Ascult.

– Domnule Pincus, așa cum a recunoscut singură, fiica dumneavoastră este o drogată și o traficantă, am zis eu. A fost implicată cu Rodney Booker, cunoscut și drept Curierul Isus, decedat în mod violent. Samantha nu numai că vindea cocaină pentru Booker, dar a și spus unei surse foarte credibile că știe cine l-a omorât. Este un martor important, de aceea o reținem, și avem nevoie să ne spună cine l-a omorât pe Booker.

– Nu recunosc că făcea trafic, ne-a zis Pincus, dar dacă făcea, acum nu mai face și nici nu folosește.

– Păi, atunci, totul e bine, am ripostat eu.

– Ascultați, și eu, și mama ei ne ținem de ea. Trebuie să vină devreme acasă. Nu are voie cu telefon mobil, nici cu computer. Face voluntariat la o cantină, ca să vadă cât de rea poate să fie viața – și lucrează sub biroul meu.

Pincus ridică încheieturile încătușate ale fiicei lui astfel încât să-i văd ceasul.

– E un GPS. Nu poate să se ducă nicăieri fără ca eu să nu știu. Sam a devenit un model de abstinență. Vă dau cuvântul meu.

– Asta e tot, domnule Pincus?

Samantha se tângui.

– Nu mai ai pic de decență? se burzului Pincus. Booker era un gunoi. Vindea droguri copiilor, care, la rândul lor, vindeau

altor copii. Nu numai fiicei mele, ci şi altor fete. Multe fete bune. L-am reclamat.

– Cine? am întrebat.

– Noi, Asociaţia Fifth Street. Căutaţi-o. Am depus o reclamaţie în numele asociaţiei în februarie, şi apoi încă una în martie. Apoi în aprilie. Poliţiştii n-au făcut nimic. Ni s-a zis: „Dacă nu aveţi dovezi, completaţi un formular".

– Deţineţi o armă, domnule Pincus?

– Nu. Şi vă rog să luaţi o pauză. Eliberaţi-o pe Samantha în custodia mea. Închisoarea, chiar şi pentru o noapte, ar putea să distrugă copilul ăsta.

Am fost de acord să o eliberăm pe fată şi l-am avertizat pe Pincus să nu o lase să plece din oraş.

De îndată ce au părăsit secţia, eu şi Conklin ne-am întors la birourile noastre şi l-am căutat pe Pincus în baza de date. Nu figura cu niciun mandat, dar Conklin a găsit altceva.

– Neil Pincus are permis de portarmă şi deţine un Rohm 22 înregistrat, zise Conklin peste monitorul său. Un pistolaş murdar şi ieftin pentru un avocăţel murdar şi ieftin. Nenorocitul ăla ne-a mințit.

Capitolul 85

Înainte de prânz, eu și Conklin eram deja în fața firmei de avocatură Pincus and Pincus, însoțiți de alți patru polițiști. Când s-a deschis ușa, am intrat forțat pe lângă recepție și i-am înmânat un mandat lui Neil Pincus.

– Mâinile la vedere, i-am zis.

Pincus clipi năuc.

– Ce?

– Credeați că n-o să aflăm de pistol?

– *Chestia* aia a fost furată, zise Pincus. Am reclamat furtul. Avocatul își împinse scaunul în spate și spuse: îl țineam aici.

Am deschis sertarul din dreapta, jos, al biroului și am văzut o cutie metalică pentru pistol. Am ridicat capacul și am văzut cutia din carton a unui Rohm 22. Cutia era goală.

– Țineați cutia pistolului încuiată?

– Nu.

– Unde țineați muniția?

– În același sertar. Uitați-vă. Știu că asta e o încălcare, dar dacă era să am nevoie de pistol, atunci aveam nevoie de el *repede*. Sergent, abia dacă am deschis cutia, zise Pincus. Putea să fie furat oricând în ultimele șase luni. Aici, dacă te întorci cu spatele o clipă, să răspunzi la telefon sau să faci un pipi...

Am trecut în fața lui Pincus și am tras restul sertarelor de la biroul lui, în timp ce Conklin făcea același lucru cu biroul identic al fratelui Al, din camera alăturată.

Apoi toți șase am forțat fișetele, am răscolit arhiva, ne-am uitat sub pernele de pe canapeaua crăpată de piele. După scurt timp, frații Pincus s-au liniștit, au discutat cu clienții lor făcând abstracție de noi, s-au comportat normal de parcă nici n-am fi fost acolo.

Negăsind nimic, eu și Conklin ne-am dus la casele fraților Pincus, una situată în Forrest Hill, cealaltă pe Monterey Boulevard. Vecini buni, locuri în care nu erau copii cu probleme. Le-am cunoscut pe cele două soții cumsecade, Claudia și Reva, ambele rugate de soții lor să coopereze.

Ne-am familiarizat cu interiorul șifonierelor, dulapurilor, cuferelor și cutiilor de unelte ale familiilor, iar soțiile Pincus ne-au lăsat de bunăvoie să le inspectăm mașinile.

Casele lor străluceau de curățenie, la fel ca niște cearșafuri albe atârnate la uscat într-o zi însorită.

Executarea acelor mandate fusese epuizantă fizic și psihic. Eram extenuată și deprimată și după atâta muncă nu găsiserăm nimic.

Oare pistolul lui Neil Pincus fusese folosit pentru a-l omorî pe Curier?

Tot nu știam, dar dacă era să ghicesc unde se afla pistolul ăla acum, aș fi zis că ucigașul îl aruncase de pe pod după executarea lui Rodney Booker. Iar acum era îngropat de nisipurile mișcătoare de pe fundul golfului San Francisco.

Capitolul 86

Eu și Conklin ne-am urcat în mașina poliției, pe care o parcaserăm în fața casei lui Alan Pincus.

Îi datoram o explicație lui Jacobi și știam că o s-o ia razna când aveam să-i spun că ne petrecuserăm ziua vânându-l pe ucigașul Curierului în timp ce un psihopat îi omora pe prietenii primarului cu o reptilă veninoasă.

Tocmai voiam să-i spun asta lui Conklin, dar acum, că eram singuri în mașină, nu mai puteam evita ceea ce era atât de evident.

Conklin opri radioul, se jucă cu cheile de la mașină o clipă, apoi spuse:

– Cindy ți-a zis despre... ă... noi.

– Mda. A fost chiar o surpriză, am zis eu, susținându-i privirea până când cedă el.

– A zis că te-ai supărat.

Am ridicat din umeri.

– Îmi pare rău că nu ți-am zis, Linds...

– Hei. Sunt OK. Serios, am mințit eu. Odată ce am stat și m-am gândit la asta, mi-am dat seama că vă potriviți.

– E numai de vreo săptămână.

– Nu contează. Cum zice Jacobi: „Vă iubesc, copii!"

Conklin râse și râsul ăla spuse tot. Se simțea minunat cu prietena mea îndrăzneață, obraznică, cu suflet mare și nu voia să se termine.

Tipul care mă sărutase cu o săptămână în urmă dispăruse. Sigur, îl respinsesem și, sigur, nu era proprietatea mea. Dar, chiar și așa, durea. Mi-era dor de Richie care visa la mine.

M-am întrebat dacă se culca cu Cindy ca un mod indirect de a se culca cu mine. Era un gând mizerabil, deloc demn de mine, dar – *ha!* – am gândit asta oricum.

Și mi-am adus aminte de sfatul lui Cindy:

– Lasă-l să plece. Și pleacă și tu de lângă el.

Conklin îmi urmărea fața să detecteze vreun semn, poate o binecuvântare din partea mea, așa că m-am bucurat când a ciocănit cineva în geam. Era Alan Pincus, întors devreme de la serviciu.

Era mai solid decât fratele lui mai mare și avea mai mult păr. Altfel, semănau ca două picături de apă.

Am coborât geamul.

– Sergent Boxer? Ați terminat aici? Pentru că vreau ca familia mea să-și reia viața normală.

– Am terminat deocamdată, dar nu plecăm.

– Înțeleg.

– Dacă apare ceva ce-ar trebui să știm, sunați-ne.

– Pe cuvânt de cercetaș.

Pincus ridică trei degete, apoi se întoarse și mărșălui până la ușa din față. Făcea mișto de noi? Nu-mi dădeam seama. După ce-a intrat, i-am zis lui Conklin:

– Hai s-o sunăm pe Cindy.

Capitolul 87

Mai târziu în ziua aceea, eu, Cindy şi Conklin eram aproape singuri în barul MacBain's Beers O' the World. Aveam o masă în spate, un castron cu alune uscate şi cola dietetice.

Cindy era roşie la faţă şi asta n-avea nicio legătură cu faptul că stătea aproape de partenerul meu.

– I-aţi lăsat să plece? Nu i-aţi ţinut, strâns...

– Sună ca un cântec pop, râse Conklin şi era aşa de captivat de Cindy încât chiar cântă câteva versuri: „Ţine-mă, strânge-mă, nu mă lăsa niciodată să plec..." Dar Cindy n-avea dispoziţia necesară.

– Cum poţi să râzi de mine?

Lui Conklin i se şterse zâmbetul de pe faţă.

– Cin, am fi făcut asta dacă am fi putut, dar nu putem să-l punem sub urmărire. Deocamdată.

– Dar lucraţi la cazul ăsta? Juraţi pe ce aveţi voi mai sfânt?

Şi eu, şi Conklin am încuviinţat, iar Conklin a adăugat:

– Lucrăm serios la caz.

Cindy îşi luă capul în mâini şi mârâi:

– L-am pus pe tipul ăsta pe prima pagină din *San Francisco Chronicle* „Curierul Isus, sfântul străzii". Şi el ce făcea, de fapt? Transforma adolescente în traficanţi de droguri? Şi credeţi că de asta l-a omorât cineva? Doamne Dumnezeule! Ce mă fac acum?

– Fă ce faci mereu, i-am zis prietenei mele. Spune adevărul. Oricum, Cindy, asta e o poveste mai bună, nu?

Ochii ei se măriră când văzură ditamai titlul în mintea ei.

– Pot să citez surse de încredere apropiate de Departamentul de Poliție din San Francisco?

– Da, sigur.

Conklin plăti nota și toți trei am ieșit din bar împreună. Cindy s-a întors la *Chronicle*, unde avea o ședință de urgență cu șefa ei, iar eu și Conklin ne-am dus la secție.

Înapoi în atmosfera sumbră a biroului, Conklin și-a deschis laptopul. Eu am sortat mesajele care veniseră în lipsa noastră și am găsit unul de la St. Jude pe care Brenda îl marcase URGENT. Formasem jumătate din numărul lui McCorkle, când Conklin a exclamat:

– Incredibil!

M-am oprit.

– Ce-ai aflat?

– Camioneta lui Rodney Booker este confiscată, Lindsay. În ziua de după uciderea lui, a fost ridicată dintr-o zonă cu parcarea interzisă.

Am sunat la garaj, am localizat mașina și am făcut o cerere urgentă să ne fie adusă la laboratorul de criminalistică.

Fundătura noastră tocmai se deschisese larg.

Și asta i-am strigat peste umăr lui Jacobi, care venea spre noi suflând foc pe nări, când am fugit cu Conklin din biroul poliției.

Capitolul 88

Pe la şapte în seara aceea, anchetatorii de la locul crimei profitau cât puteau de mandatul nostru pentru a percheziţiona camioneta lui Booker. Cerebralul Brett Feller şi însoţitorul lui musculos, Ray Bates, dezmembraseră camioneta albastră în mormane de părţi asortate şi găsiseră geanta Curierului prinsă sub un scaun din spate cu o coardă elastică.

Cei doi tineri încă nu terminaseră. Au deşurubat bucşe şi bolţuri şi au scos jante, sperând să găsească o doză secretă ascunsă pe acolo sau o armă, dar când eu şi Conklin am deschis geanta din piele maro, în stilul celor purtate de poştaşi, şi ne-am uitat înăuntru, am zis:

– Faceţi loc, băieţi! Asta e!

Am scos obiectele din geantă. Conklin le înşiră pe masă, iar Feller, un tip ciudat de douăzeci şi patru de ani cu un pic de tulburare obsesiv-compulsivă şi intenţia de a deveni următorul Gil Crissom[1] aranjă totul în pătrate şi făcu fotografii.

În tot timpul ăsta, inima-mi bătea cu putere şi, sincer, am fost şi eu surprinsă de propriul meu entuziasm.

În ultimele săptămâni, tot alternasem stările în care ba îmi păsa, ba nu-mi mai păsa de Curierul Isus. La început, renunţasem la el, considerându-l doar unul dintre zecile de oameni ai străzii care erau ucişi în fiecare an în vreo dispută pe un loc de dormit sau un deget de băutură.

[1] Personaj principal din serialul CSI (n. tr.)

Când Cindy a zis „Nimănui nu-i pasă", mie deja îmi păsa.

Când s-a dovedit că Curierul Isus fusese traficant de droguri, iar mi-am pierdut interesul. Acum se metamorfozase într-un prădător fără conștiință, iar pe mine mă treceau fiorii gândindu-mă la Curierul Isus.

Cine îi făcuse de hac tipului ăstuia?

Ce vom afla din lucrurile lui?

Când i-am deschis geanta, m-am simțit ca și cum tocmai mă trezisem în dimineața de Crăciun și găsisem tot sacul lui Moș Crăciun răsturnat sub bradul meu.

Mi-am scos carnețelul și mi-am notat tot.

De la unu la paisprezece, erau numai diverse obiecte mărunte: un sandvici mucegăit într-o pungă sigilată, câteva teancuri de bancnote legate cu cauciuc în funcție de denominație – nu păreau să fie mai mult de două mii de dolari.

Era o Biblie uzată, pe care era scris numele Rodney Booker pe foaia de gardă, și ceea ce părea să fie prada cea mai importantă: șase pliculețe cu o pudră albă, strălucitoare – poate o sută optzeci de grame de cristale de metamfetamină.

Dar adevăratul interes îl prezenta obiectul cu numărul cincisprezece: un dosar de piele, cam de treisprezece pe douăzeci de centimetri, cum folosesc turiștii pentru a-și păstra biletele de avion și pașapoartele.

Conklin deschise dosarul, scoase conținutul și desfăcu hârtiile, ținându-le de parcă erau *Manuscrisele de la Marea Moartă*. Când partenerul meu puse hârtiile pe masă, Feller făcu poze, iar eu am numit documentele cu voce tare.

– Fișă de revizie pentru camionetă. Schimbare ulei și lubrifianți, două sute șaptezeci și șapte de mii, trei sute patruzeci și patru de kilometri. Arată a bilet de loterie câștigător, cinci numere din opt, datat cu o zi înainte să fie găsit cadavrul Curierului.

Am notat câteva chitanțe de depunere, puțin peste trei mii în numerar în decurs de trei zile, și chitanțe de la restaurante fast-food.

Dar când Bates de la CSI găsi portofelul Curierului ascuns în căptuşeala portierei, conţinutul lui aproape că aruncă în aer pereţii laboratorului de criminalistică.

Capitolul 89

Portofelul era subțire, din piele de capră de bună calitate, cu inițialele RB marcate cu aur într-un colț. Am scos carnetul de șofer al lui Booker și am găsit o bucată de hârtie galbenă în compartimentul de bancnote.

Am desfăcut-o, ochii mei înregistrau datele, creierul meu, un pic defazat, încerca să le înțeleagă.

– Ăsta este un contract de vânzare-cumpărare, am zis. Rodney Booker a cumpărat un autobuz de la un magazin de mașini uzate din Tijuana, pe 2 mai, cu câteva zile înainte să moară. Zice aici că era un autobuz școlar vechi, din o mie nouă sute optzeci și trei.

M-am holbat la hârtia galbenă, dar în mintea mea vedeam intersecția dintre Market și Fourth imediat după ce explodase un autobuz școlar vechi, ce umpluse aerul cu o ceață sângeroasă, iar strada cu bucăți de cadavre.

Zece oameni nevinovați muriseră atunci.

Alții fuseseră răniți și rămăseseră cu cicatrice pe viață.

Mi-am amintit cum stătusem pe vine printre cioburi, vorbind cu anchetatorul de incendieri premeditate, Chuck Hanni, care îmi arătase părțile sparte și bucățile topite din ce mai rămăsese din spatele autobuzului și-mi spusese că vehiculul fusese un laborator mobil de metamfetamină.

Proprietarul autobuzului nu fusese niciodată identificat.

– Ce a zis Sammy? l-am întrebat pe partenerul meu. Curierul pregătise met în casă, dar devenise prea periculos?

– Da.

Am mai scos o hârtie din portofel. Era albă, simplă, de cincisprezece pe zece centimetri, cu o margine lipicioasă, evident ruptă dintr-un carnețel, împăturită în două. Pe hârtie era scris de mână un borderou, cu pesos convertiți în dolari. Un cuvânt mâzgălit mi-a sărit în ochi: efedrină, principalul ingredient din metamfetamină.

Conklin îmi respira peste umăr.

– Aia e o semnătură, nu? J ceva Gomez.

– Juan.

Numele Juan Gomez era la fel de comun ca John Smith. Poate nu însemna cine știe ce, dar ăsta era numele din actul de identitate al celui care pregătea metamfetamina și fusese azvârlit peste intersecția dintre Fourth și Market, ucis de explozie înainte să se lovească cu capul de un stâlp de iluminat.

Nici nu-mi venea să cred ce comoară țineam în mâini.

Rodney Booker se extinsese de la vânzările mărunte de cocaină la ditamai producția de met. Cumpărase ingredientele, angajase pe cineva s-o prepare, cumpărase un autobuz și îl transformase în laborator de met.

Și în prima lui cursă cu droguri, laboratorul lui Booker trimisese zece oameni la Dumnezeu. Mottoul Curierului nu mi se păruse niciodată așa ironic ca acum: Iisus salvează.

Capitolul 90

Yuki făcea gimnastică cu antrenorul ei de pe video când sună intercomul și din cutia de pe perete răsună vocea portarului:

– A venit doctorul Chesney.

Yuki jubilă.

Doc ajunsese mai devreme! Se auzi soneria și Yuki deschise ușa larg, iar Doc o sărută. Yuki profită de asta cât putu, trecându-și mâinile prin părul lui blond à la Ricky Schroder, șerpuindu-se și gemând în prag.

El îi zâmbi și o întrebă:

– Te bucuri să mă vezi?

Ea încuviință, zâmbi și răspunse:

– Îhî, apoi se sărutară din nou, iar Doc închise ușa în spatele lui cu o lovitură de picior.

Asta era de neprețuit: cum săruturile astea erau numai ale lor.

Numai ea și Doc se sărutau așa.

– Bună, iubitule. Cum a fost azi? zise Yuki, când avu iar gura liberă, râzând la ideea că face o glumă de „cuplu".

Când făcuse așa ceva ultima dată?

Făcuse vreodată așa ceva?

– Nu prea rău, iubito, zise Doc luând-o pe sus și purtând-o în brațe până la canapea, unde o lăsă ușor jos, printre pernele prea umflate, dar ea spuse „oof" oricum și el se așeză lângă ea.

– O înțepătură de albină, o claviculă ruptă și un copil pe care aproape că l-am adus pe lume în sala de așteptare, zise Doc,

atingându-i părul, mângâindu-i tunsoarea periuță pe care el o începuse cu foarfeca în urmă cu câteva săptămâni și care îi plăcea așa de mult.

Și ei începea să-i placă.

– Orice zi în care nu sunt înțepat cu o seringă de un pacient pozitiv HIV este o zi bună pentru mine, spuse el.

– Sunt de acord, răspunse Yuki. Deci ești entuziasmat, împachetat, gata de plecare?

Pentru că ea era. De îndată ce-și închidea fermoarul de la geantă, aveau să plece în weekendul lor prelungit de Ziua Eroilor către Napa, plimbarea romantică, hotelul acela frumos și patul imens cu priveliște.

– Sunt. Dar mai întâi trebuie să-ți spun ceva.

Yuki îi căută privirea. Recapitulând în gând ultimele minute, își aminti că Doc arăta cam nervos când deschisese ea ușa, dar cum și ea se simțea cam emoționată, pusese asta pe seama marelui weekend ce îi aștepta. A faptului că în curând aveau să facă dragoste pentru prima dată.

Acum, zâmbetul lui era nesigur și asta o alarmă.

Weekendul lor avea să fie întrerupt?

Sau era ceva mai grav?

– John, ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva?

– Depinde cum privești lucrurile, răspunse el. O să fie dur ce urmează să-ți spun, Yuki. O ținea de mână, dar continua să privească în jos. Problema este că dacă spui cuiva prea devreme, ești încrezut. Dacă-i spui prea târziu, îl dai peste cap. În cazul nostru, e și prea devreme, și prea târziu...

– Mă sperii, John. Spune odată!

– Acum câteva zile, când ai spus că nu ai mai făcut sex de vreo doi ani...

– A fost o prostie din partea mea. E *adevărat*, dar aveam emoții. Pur și simplu, m-a luat gura pe dinainte.

Doc o fixă cu ochii lui albaștri-cenușii:

– Nici eu n-am mai făcut sex de vreo doi ani.

– Tu? Fugi de aici. Nu te cred.

Yuki revedea totul cu ochii minții: se gândea cum *ea* se dusese la spital să-l vadă pe Doc după accident; cum *ea* fusese de acord să-i arate orașul; cum, după primul lor sărut, *ea* se aruncase într-unul mai lung și mai sexy, exact așa cum făcuse și acum.

Ea conducea toată fantezia.

El doar se lua după ea.

Yuki era îngrozită. De ce nu o ascultase pe mama ei?

„Fii ca lebădă, Yuki-e. Ține cap sus. Înoată puternic și tăcut." Nu avea răbdare. În schimb, semăna cu tatăl ei. Tanchistul.

– Te rog, spune odată.

Și atunci îi spuse, cu o voce ezitantă, iar povestea ieși fragmentată ca un joc de puzzle. Și deși Yuki abia reușea să înțeleagă ce îi spunea el, vederea i se îngustă și capul îi vui.

Apoi, totul deveni negru.

Capitolul 91

Stăteam într-un scaun șubred, față în față cu Yuki și Cindy la Casa Loco, un birt mexican de lângă apartamentul lui Cindy, specializat în fajitas cu pui de două stele. Afară se întunecase, iar ferestrele ne reflectau imaginile lipsite de culoare, făcându-ne să arătăm ca niște stafii.

Mai ales Yuki.

Cindy o și sprijinea pe Yuki, dar o și presa să ne dea mai multe informații când sosi Claire și se aruncă pe scaunul de lângă mine.

– Ai procedat corect că nu te-ai dus cu el, îi spuse Cindy lui Yuki. Nu poți să iei decizii când ai creierul varză.

Chelnerița adolescentă ne luă farfuriile și Claire comandă cafea pentru toate patru.

– Mă tot gândesc că poate era mai bine să fi fost mai puternică, spuse Yuki. Pur și simplu să urc în mașină și...

– Și dacă nu te-ai fi simțit mai bine? o întrebă Cindy. Îți dai seama ce îngrozitor ar fi fost weekendul ăsta dacă ai fi fost blocată în Napa cu cineva care putea să-ți provoace repulsie?

– Nu-mi place când îndulcești lucrurile, Cindy.

– Păi, am dreptate, nu-i așa?

– Ia stați să înțeleg și eu, zise Claire punându-se la curent cu cele povestite de când vorbise ea cu Yuki la telefon. Doc s-a născut cu organe genitale ambigue? Doctorii nu știau sigur dacă e băiat sau fată?

Yuki încuviință, ștergându-și lacrimile cu un arătător.

– I-au spus părinților lui că dacă îl obligau să fie fată n-avea să afle niciodată.

– Aici au greșit, am spus eu.

– E tragedia naibii, Yuki, zise Claire. Sunt sigură că părinții erau presați să spună cunoscuților ce sex are copilul. Oricum, a fost o teorie bazată pe aspecte practice. Chiar dacă cromozomii erau XY, dacă organele erau încurcate, au făcut operația. „E mai ușor să faci o gaură decât un stâlp", se zicea. Și apoi sfătuiau părinții să se poarte cu copilul ca și cum ar fi fată. Să-i dea estrogen în adolescență și, ce Dumnezeu, avea să fie fată.

– I-au pus numele Flora Jean, izbucni Yuki. Cum ai zis, Claire, au luat un băiețel și l-au transformat în fată! Dar el nu s-a simțit niciodată fată, niciodată – pentru că nu era fată. O, Doamne! E scârbos!

– Și el a inversat procesul la ce vârstă? întrebă Claire.

– A început când avea douăzeci și șase de ani. Apoi, totul a fost un iad vreo patru sau cinci ani.

– O, Doamne! Săracul! am zis eu.

Yuki își ridică privirea spre mine.

– Sunt nebună după Doc, Lindsay. E un dulce. E amuzant. M-a văzut și ca o nebună isterică, și ca o bleagă absolută. Mă înțelege – dar cum să nu mă gândesc că e un tip care a fost fată?

– Of, Yuki. Cum a rămas cu el?

– A zis că o să mă sune în weekend. Să ieșim la cină săptămâna viitoare ca să stăm de vorbă.

– Doc ține la tine, am zis eu. Îți arată cât de mult ține la tine spunându-ți ce s-a întâmplat. Dându-ți timp.

– Nu știu ce să fac, spuse Yuki cu vocea gâtuită.

Cindy o ținu în brațe și o lăsă să plângă până când Claire se întinse peste masă și luă mâna lui Yuki într-a sa.

– Dulceață, nu te mai chinui așa. Pare complicat, dar poate că nu e. Și nu trebuie să hotărăști nimic acum.

Yuki dădu din cap da și începu iar să plângă.

Capitolul 92

Am ajuns la secție înainte de opt luni dimineața și am găsit un plic gros pe biroul meu. Avizul de însoțire arăta că Sf. Jude îl trimisese de la Divizia de Cazuri Nerezolvate și ștampilase plicul URGENT, URGENT, URGENT.

Mi-am amintit atunci – McCorkle mă sunase și eu nu-l mai căutasem pe urmă. Am rupt plicul, am scos un carnet zdrențăros de detectiv și pe copertă am găsit lipit un bilet de la McCorkle.

„Boxer, uită-te aici. Persoana asta le-a cunoscut pe ultimele victime ale șerpilor din 1982 și pe câteva dintre celelalte. Așteaptă să o suni."

Am sperat că „persoana" era un indiciu fierbinte care nu se răcise peste weekend, pentru că deocamdată tot ce aveam despre ucigașul cu șerpii erau știri negative în presă și cinci cadavre care se răsuceau în mormânt.

Conklin nu venise încă, așa că am omorât câteva minute în camera de cafea, punând lapte și zahăr în ultimele picături de zaț rămas de la schimbul de noapte.

Când m-am întors la birou, partenerul meu tot nu ajunsese, iar eu nu mai puteam să-l aștept.

Am deschis carnetul unde un post-it verde fosforescent marca un interviu vechi de douăzeci și trei de ani, luat unei figuri sociale importante, Ginny Howsam Friedman.

Știam câte ceva despre Ginny Friedman.

La un moment dat, prin anii '80, fusese măritată cu un viceprimar, decedat între timp, iar acum era măritată cu un

cardiolog foarte cunoscut. Era o protectoare a artelor şi o pictoriţă talentată, la rândul ei.

Am trecut rapid cu privirea peste notiţele mâzgălite şi am văzut unde-şi subliniase McCorkle numărul ei de telefon, pe care l-am format.

Friedman răspunse la al treilea ţârâit şi, spre surprinderea mea, spuse:

– Sunt liberă dacă veniţi acum.

Am lăsat un bilet pe scaunul lui Conklin şi mi-am luat Explorerul la plimbare către adresa lui Friedman din Pacific Heights.

Casa înzorzonată cu alb şi albastru a lui Ginny Friedman se afla pe Franklin Street, una dintre străzile cu case victoriene complet renovate, care fac din San Francisco o minune vizuală.

Am urcat treptele şi am apăsat pe sonerie, şi o femeie încântătoare, cu părul cărunt, de vreo şaptezeci şi ceva de ani, mi-a deschis uşa.

– Intraţi, doamnă sergent, spuse ea. Mă bucur să vă cunosc. Cu ce să vă servesc? Cafea sau ceai?

Capitolul 93

Eu și doamna Friedman ne-am instalat în câte un fotoliu de răchită pe veranda din spate și dumneaei a început să-mi povestească despre crimele cu șerpi care terorizaseră înalta societate din San Francisco în 1982.

Friedman amestecă în cafea și spuse:

– Trebuie să fie o legătură între crimele acelea vechi și cele recente.

– Și noi credem la fel.

– Sper că vă pot ajuta, zise Friedman. I-am spus locotenentului McCorkle că a fost absolut oribil când oamenii ăia de vază au început să moară în '82. Ne-am speriat de moarte. Și noi n-am știut știam de ce muriseră până când Christopher Ross a fost găsit cu un șarpe încolăcit la subraț.

– Îl cunoșteați pe Christopher Ross?

– Foarte bine. Eu și primul meu soț ieșeam adesea cu el și soția lui. Era un tip arătos. Îi plăceau senzațiile tari, avea o personalitate exuberantă și era bogat, bineînțeles. Grămezile lui de bani făceau grămezi de bani, la rândul lor. Chris Ross avea totul. Și apoi a murit. Unii au spus că a fost dreptate divină, îmi spuse Friedman. Că un șarpe a fost ucis de un alt șarpe – dar mi-o ia gura pe dinainte.

– Nu vă grăbiți, am răspuns eu. Vreau să aud toată povestea.

Friedman încuviință și povesti:

– În 1982, predam la clasa a cincea de fete din școala Katherine Delmar Burke, în Sea Cliff. Sunt sigură că ați auzit de ea.

Auzisem. Sea Cliff era o comunitate de elită de pe țărmul oceanului, extraordinar de frumoasă, populată de cei extraordinar de bogați.

– Fetele purtau uniforme verzi cadrilate și dansau în jurul unui stâlp simbolic în fiecare an, cu panglici și tot tacâmul. Sara Needleman și Isa Booth au fost elevele mele în '82. Tot nu-mi vine să cred că au murit! Aveau niște vieți ca în povești. Iar când le-am cunoscut eu, erau amândouă niște copile încântătoare. Ia uitați-vă aici!

Friedman îmi dădu un album mic din piele, cu pagini transparente, plin de poze. Dădu la ultima pagină și îmi arătă o fotografie de grup cu fete de zece ani aranjate pe rânduri decalate.

– Asta e Isa. Asta e Sara. Iar copila asta, sărăcuța, cea cu ochii triști, era mereu exclusă, spuse Friedman despre o fată cu păr închis la culoare, până la umeri.

Copilul îmi părea cunoscut, dar, deși m-am străduit, n-am putut să-mi aduc aminte de unde.

– Era fiica nelegitimă a lui Christopher Ross, explică Friedman. Mama ei era menajera lui Ross, iar Ross plătea pentru educația fiicei lui la Burke. Eu am ajutat-o să fie primită acolo. Celelalte fete îi cunoșteau situația, desigur, iar unele dintre ele erau răutăcioase. Odată i-am spus: „Dragă, ce nu te omoară te face mai puternică" și asta a părut să o încurajeze atunci. Apoi Chris a murit, iar soția lui, Becky, care înainte se făcuse că nu observase nimic, a concediat-o pe mama Normei și a lăsat-o, pe ea și pe copilul ei, fără niciun ban. Chris probabil a crezut că o să trăiască veșnic și nu le-a trecut în testament. Oricum, biata Norma a fost retrasă de la școală. Și să știți că am avut dreptate. Asta n-a omorât-o, cred că a făcut-o mai puternică.

M-am holbat la fotografia fetiței cu ochii triști și, deodată, piesele puzzle-ului s-au aranjat cu atâta forță, încât aproape că le-am auzit îmbinându-se. Când am cunoscut-o pe Norma Johnson, avea părul blond-caramel și avea treizeci și trei de ani.

– Ultima dată, continuă Friedman, am vorbit cu Norma în urmă cu vreo zece ani. Își făcuse o afacere de prestări servicii, se folosise de vechile contacte pentru a găsi de lucru. Mi s-a confesat odată când am luat prânzul la Fort Mason și, vă zic, domnișoară sergent, deși nu-mi face nicio plăcere, Norma era foarte supărată. Știți cum o numeau fetele alea bogate pe fosta lor prietenă din școală? O numeau „Pet Girl".

Capitolul 94

Conklin se așeză pe un scaun în biroul lui Jacobi, dar eu eram atât de agitată că nu puteam să stau jos. Începeam și să mă panichez. O interogaserăm pe Norma Johnson de două ori, și tot de două ori o eliminaserăm ca suspectă și îi făcuserăm vânt.

– Îmi scapă mie ce e evident aici? mă întrebă Jacobi. Sau ție îți scapă?

Mâinile lui dolofane erau împreunate pe biroul lui aglomerat.

– Poate mie. Ce e evident?

– Te-ai gândit că Ginny Friedman ar putea fi vinovata? Nu numai că recunoaște că o știa pe una dintre victimele de atunci, dar le știe și pe jumătate din victimele actuale.

– Are un alibi serios, Jacobi. Nu am zis?

– Ai zis că are alibi, Boxer. Vreau detalii.

Uneori, să-i raportezi lui Jacobi era ca și cum te înțepa cineva cu ace de bambus pe sub unghii. Uitase oare că lucraserăm împreună mai bine de zece ani? Uitase că înainte el îmi raporta mie?

– Când au avut loc crimele, Ginny Friedman era într-o croazieră pe Mediterana, pe o barcă cu pânze, i-am zis. A aflat despre crime când barca a ancorat săptămâna trecută în Cannes. Franța.

– Știu unde e Cannes, spuse Jacobi, pronunțând s-ul.

– Am biletul ei de avion dus-întors și documentele de călătorie de la *Royal Clipper* pe biroul meu. Ambarcațiunea a plecat

din port înainte de uciderea soților Bailey și s-a întors abia după moartea lui Brian Caine și a lui Jordan Priestly.

– Ești sigură?

– I-am verificat pașaportul, am răspuns eu. Fotografia era recentă și ștampilele erau corespunzătoare. Nu a fost în San Francisco în ultima lună, Jacobi, nicio șansă. Dar McCorkle o verifică, oricum.

Jacobi ridică receptorul, apăsă pe toate cele cinci butoane corespunzătoare liniilor, ca să nu primească nici un apel. Apoi, își fixă privirea asupra mea.

– Zi-mi mai multe despre această Pet Girl.

I-am povestit lui Jacobi că tatăl lui Johnson, Christopher Ross, nu fusese căsătorit cu mama Normei, că aceasta doar schimba așternuturile și dădea cu aspiratorul în conacul acestuia.

– Ross era atât de bogat, încât nu-l atingea niciun scandal, am zis eu, cel puțin cât a fost în viață. După ce a murit, mama Normei a fost dată afară și mica Norma a devenit oficial o paria. Tăticul ei nu i-a lăsat nimic. Prietenele ei au început s-o trateze ca pe un gunoi. Apoi a început să lucreze pentru ele.

– Avea chei de la casele lor, adăugă Conklin, și parolele de la sistemele lor de securitate. A mai avut și o grămadă de ocazii. Ce a zis, Lindsay? Că nimeni nici măcar nu știa că fusese acolo. Că așa le plăcea clienților.

– Avea numai zece ani când a fost omorât tatăl ei? întrebă Jacobi.

– Da. Nu putea să-i fi omorât ea pe bogătașii ăia din anii '80. Dar faptul că tatăl ei a fost o victimă putea să o inspire.

– Copiatoare, zise Jacobi.

– Așa credem și noi, am spus eu.

Jacobi bătu cu palma în birou, stârnind praful.

– Arestați-o, zise el. Duceți-vă după ea.

Capitolul 95

Stăteam lângă Conklin la masă în camera de interogatoriu, gata să intervin dacă era nevoie, dar el avea totul sub control. Normei Johnson îi plăcea de el, iar Conklin îi arăta ce persoană de treabă era el, un tip în care puteai să ai încredere – chiar dacă erai o nenorocită de psihopată.

– Nu înțeleg de ce nu ne-ai spus că tatăl tău a fost ucis de un șarpe, Norma, zise Conklin.

– Mda. Păi, v-aș fi spus dacă m-ați fi întrebat, dar știți, n-am făcut legătura între moartea tatălui meu și povestea asta decât când ați spus că soții Bailey și Sara au fost omorâți de un șarpe.

– Brian Caine și Jordan Priestly? Pe ei îi cunoșteai?

– Nu prea bine. Lucrez pentru Molly Caldwell-Davis ocazional și l-am întâlnit pe Brian acasă la ea o dată sau de două ori. Jordan era acolo tot timpul, dar nu eram prieteni.

– Ai lucrat pentru Molly în seara de douăzeci și patru?

– Trebuie să verific în agendă, a, ba nu, stai. N-a avut petrecerea pe douăzeci și patru? Pentru că am fost invitată. Am trecut pe acolo, nu cunoșteam pe nimeni, am salutat-o pe Molly și am plecat după vreo zece minute. Nu avea nevoie de mine să-l plimb pe Mischa.

– Ce fel de relație aveai cu Molly? Cum ai descrie-o?

– Păi, de afaceri, dar relaxată. Am cunoscut-o printr-un fost prieten de-al meu. Poate ați auzit de el. McKenzie Oliver?

– Vedeta rock care a murit de supradoză?

Norma Johnson se juca cu o șuviță de păr.

– Mda, el. Nu eram împreună în perioada aia.

Conklin își notă ceva în carnețel și întrebă:

– Ce părere ai despre toate astea, Norma? Știi pe cineva care ar fi putut să-l omoare pe tatăl tău și apoi, după douăzeci și trei de ani, să omoare o grămadă de oameni pe care-i cunoști?

– Nu, spuse Johnson, dar orașul ăsta e foarte mic, domnule inspector. Toată lumea cunoaște pe toată lumea. Râcile pot ține și câteva generații. Dar chiar și așa, nu cunosc niciun criminal. De asta sunt sigură.

Atitudinea lui Johnson era rezervată, aproape arogantă – și asta era o nebunie. Pentru a treia oară se afla într-o cămăruță împreună cu polițiști. Trebuia să știe că e suspectă. Avea motive să aibă emoții, chiar dacă era nevinovată.

Ar fi trebuit să întrebe dacă avea nevoie de avocat. În loc de asta, se juca cu șuvițele de păr și flirta cu Conklin.

Mi-am făcut o notiță mentală: „Să-i spun lui Claire să verifice raportul autopsiei lui McKenzie Oliver".

Și încă una: „Să aflu dacă Norma Johnson avea acces la un șarpe veninos sau dacă deține unul".

M-am scuzat, am ieșit din camera de interogatoriu și m-am dus lângă Jacobi, în spatele geamului-oglindă. Împreună, am privit-o și am ascultat-o pe Norma Johnson povestindu-i lui Conklin despre pedigriul ei.

– Nu știu dacă știți, dar tatăl meu era stră-stră-strănepotul lui John C. Frémont.

– Pionierul? Exploratorul care a făcut harta drumului spre California chiar înainte de goana după aur?

– Chiar el. Am sânge albastru în vine, domnule inspector. N-am nimic împotriva parveniților pentru care lucrez, în caz că la asta vă gândiți. John C. Frémont a rămas în istorie și a început de jos, la fel ca mine. A fost un copil din flori.

– Sunt foarte impresionat, Norma. Așa că te rog să mă ajuți. Tu cunoști San Francisco mai bine decât oricine. Sus, jos,

în toate direcțiile. Eu sunt pe dinafară. Nici măcar nu m-am născut aici.

– Vreți să știți cine i-a omorât pe toți oamenii ăia? V-am spus deja. Habar n-am.

Conklin zâmbi, arătându-și gropițele.

– De fapt, voiam să te întreb cine crezi că ar putea să fie următoarea victimă a ucigașului cu șarpele.

Johnson se lăsă pe spătarul scaunului, apoi își înclină capul într-o parte și îi zâmbi lui Conklin.

– Cine o să moară data viitoare? Știți, cercul meu devine din ce în ce mai strâns. Mă gândesc că următoarea victimă aș putea fi chiar eu.

– Rahat! i-am zis lui Jacobi. N-mi place cum sună asta. Ce are de gând să facă?

– Puneți-o sub urmărire, răspunse Jacobi. N-o scăpați din ochi.

Capitolul 96

Am pierdut-o pe Pet Girl de îndată ce a ieşit din clădire. Dacă se făcuse nevăzută în traficul pietonal de pe Bryant sau sărise într-un taxi, nu ştiam, dar stăteam cu Conklin ca proştii pe stradă, cu ochii în soare, căutând din priviri o blondă îmbrăcată în negru şi văzând orice, numai asta nu.

– Încearcă s-o suni, i-am zis lui Conklin. Zi-i că mai ai o întrebare. Stabileşte să vă vedeţi.

– Am înţeles, spuse Conklin. Să aflu unde e.

Am mormăit un „scuze" pentru comportamentul meu à la Jacobi şi l-am privit pe Conklin formând numărul lui Johnson şi ascultând robotul telefonic.

– Bună, Norma. Sunt inspectorul Conklin. Sună-mă, da? Am o întrebare scurtă pentru tine.

Îşi lăsă numărul şi închise.

– Hai să...

– ... Să-i verificăm locuinţa, zise el.

Am bombănit un „Deşteptule", el a râs, apoi ne-am îndreptat spre maşină. După treizeci de minute de trafic, am parcat aproape de poarta parcului Presidio, care dădea pe Twenty-fifth Avenue.

Presidio datează de mult timp. Mai întâi a fost o fortăreaţă spaniolă chiar în Golful San Francisco, apoi a găzduit armata când a fost confiscat de armata SUA în 1846. După aproape o sută cincizeci de ani, a devenit privat, un ansamblu combinat de clădiri rezidenţiale şi de afaceri.

Renovarea a dat naştere unor clădiri frumoase din cărămidă roşie, cu verande albe, ce readuceau în atenţie stilul colonialist. Alte clădiri au fost lăsate în paragină şi se prăbuşeau treptat în golf.

Adresa lui Pet Girl arăta că apartamentul ei era în partea pitorească şi mai ieftină a fostelor barăci, departe de unde ne aflam noi. Ce m-a frapat pe loc a fost că locuinţa Normei Johnson era la o distanţă de unde se putea vedea Sea Cliff, locul unde fusese la şcoala Burke şi unde căzuse în dizgraţie.

Crezusem că statutul era important pentru ea. Atunci de ce se pusese singură în bătaia puştii şi mai cumpărase şi muniţie?

Am mers repede cu Conklin prin împrejurimile împădurite, aglomerate în acea zi de lucru cu surferi care se schimbau în parcare, bucurându-se de briza ce bătea dinspre plaja Baker.

Apoi am zărit apartamentul Normei, una din două locuinţe cu câte o curte mică în faţă. Gardul avea nevoie de nişte vopsea, iar pe iarba înaltă din faţa uşii ei zăcea o bicicletă, de parcă ar fi fost aruncată acolo în grabă.

Am ciocănit, am strigat-o pe Norma, am ciocănit din nou mai tare, tot fără răspuns. Mi-am amintit cum Pet Girl îi spusese lui Conklin: „Următoarea victimă aş putea fi chiar eu".

– Condiţii de urgenţă, Rich. Poate s-a rănit singură. Poate e pe moarte.

I-am zis să spargă uşa, dar Conklin puse mâna pe clanţă şi-o răsuci, iar uşa se deschise. Aveam arma în mână când am intrat în apartamentul lui Pet Girl. Era mic şi curat, cu mobilă ce părea luată la mâna a doua, cu excepţia unui tablou al lui Christopher Ross cu o ramă elaborată, aflat pe măsuţa din hol.

Am auzit paşi înăbuşiţi şi un zăngănit, dar nu am putut să identific nici zgomotul, nici direcţia din care venea.

Cu Conklin în urma mea, m-am dus în spatele micului duplex, strigând:

– Norma, sunt sergentul Boxer. Era uşa deschisă. Poţi să vii, te rog? Trebuie să discutăm.

Era liniște peste tot.

I-am făcut semn lui Conklin să rămână la parter, iar eu am urcat scările. Camerele de sus erau atât de mici, încât puteam să văd fiecare colț, dar tot am răscolit paturile, dulapurile, am căutat panouri desfăcute în perete, am verificat zidăria.

Unde naiba era Îngrijitoarea?

Am căutat în ambele camere, în baie și în dulapuri încă o dată, dar Norma Johnson nu era acolo.

Pet Girl invizibilă devenise încă o dată invizibilă.

Capitolul 97

M-am speriat de bubuitul unor obiecte grele care căzeau pe podea la parter, apoi am auzit iar zăngănitul acela, ca un fulger surd, poate o ușă glisantă grea, și voci.

„Conklin vorbește cu Norma Johnson."

Când m-a strigat el, eu eram deja la jumătatea scărilor.

Partenerul meu era în bucătărie, privind fix într-o despărțitură care mi se părea prea îngustă să dea în altceva decât într-un dulap de mături. Se pare că într-o spărtură din perete fusese instalată o ușă glisantă, iar în spatele ei, o încăpere care arăta ca o cămară.

– Lindsay, spuse Conklin pe un ton măsurat, Norma are o armă.

M-am apropiat încet de bucătăria de doi jumătate pe trei până am văzut-o pe Johnson. Era cu spatele la cămară. Conklin stătea la doar un metru și ceva de ea, barându-i ieșirea.

Mi-am întors rapid privirea spre Norma Johnson și atunci mi-am dat seama că arma ei era un șarpe, pe care îl ținea strâns în mâna dreaptă. Șarpele era subțire, cu gri și alb, un krait mortal care plesnea din coadă și-și unduia capul la numai câțiva centimetri de gâtul lui Johnson.

– Dă-te din calea mea, inspectore Conklin, șuieră Johnson. Ies pe ușa din față și o să mă lăsați să plec. O să încui ușa în urma mea. Șerpii nu vă vor deranja atât timp cât nu faceți gălăgie și vă mișcați foarte încet.

Când Johnson se aplecă un pic spre Conklin, am văzut interiorul cămării. Pe rafurile metalice înșirate pe perete se aflau câteva acvarii de șaptezeci și cinci de litri, iar podeaua încăperii era acoperită cu cioburi.

Mi-au înghețat mâinile când am înțeles de unde venise zăngănitul. Pet Girl răsturnase câteva acvarii, care se spărseseră pe jos. Șerpii erau liberi prin apartament, căutând găuri în care să se ascundă, probabil unduindu-se pe după colțuri în bucătărioara în care stăteam eu și Conklin.

– Deschide cuptorul și pune șarpele ăla înăuntru! i-am strigat lui Pet Girl. Acum sau încep să trag.

Pet Girl râse.

– Nu, nu, n-o să fac așa ceva, zise ea arătându-mi un zâmbet drăguț pe care nu i-l mai văzusem până atunci. Deci, cum facem, sergent? Mă lăsați să plec? Pentru că dacă nu, pentru mine nu mai contează dacă mă mușcă șarpele sau mă împușcați voi. Pentru mine nu e nicio diferență.

Pe peretele de deasupra aragazului ticăia un ceas. Am auzit-o pe Norma Johnson respirând precipitată și l-am văzut pe Conklin albindu-se la față. Îi era frică de șerpi, murea de frică, dar stătea acolo ca o stâncă la o distanță infimă de ceea ce nebuna de Pet Girl considera un animal de casă. Nu aveam poziție bună să trag.

– Dă-te la o parte, inspectore, îi spuse Johnson lui Conklin. Salvează-te și lasă-mă să plec.

– Nu pot să fac asta, răspunse Conklin.

Apoi își lansă mâna în aer de parcă voia să prindă o muscă în zbor. Voia să o apuce de încheietură, dar înainte s-o poată înșfăca, Pet Girl aruncă șarpele spre Conklin.

Conklin sări înapoi, dar șarpele zbura prin aer. Partenerul meu își ridică mâna în timp ce acesta venea spre el, zbătându-se sinuos, și se opri în palma lui. I se agăță de mână timp de o clipă, atârnă deasupra încheieturii, până când Conklin îl scutură și șarpele căzu pe podea.

Conklin făcu un pas înapoi, ținându-se de încheietură, apoi își întoarse fața pământie către mine:

– M-a mușcat, spuse el, încremenit. Nenorocitul m-a mușcat!

Capitolul 98

Norma Johnson a luat-o la fugă.

A încercat să treacă cu forța pe lângă mine, dar mi-am revenit din transa provocată de groază, am prins-o de braț și i l-am sucit la spate.

Umărul i-a pocnit și Norma a țipat, dar durerea n-a oprit-o. A apucat o cană de cafea cu mâna liberă și, ținând-o strâns de parcă era o piatră, și-a luat avânt și mi-a țintit maxilarul.

Eu m-am ferit și i-am dat una în genunchi cât am putut de tare. Ea a țipat din nou și a căzut la pământ. Urla. Am răsucit-o pe stomac, i-am îndoit brațele la spate și am încătușat-o, în timp ce strigam la Conklin:

– Rich! Întinde-te pe canapea. Coboară-ți brațul spre podea ca să fie sub nivelul inimii. *Acum!*

Conklin merse în camera următoare clătinându-se, de parcă era deja pe moarte. M-am uitat la ceas, am pus mâna pe telefon și am sunat la dispecerat s-o anunț pe Kam că Rich Conklin fusese rănit.

– Avem nevoie de o ambulanță imediat, am zis eu dând adresa. Sună la spital, spune-le că victima a fost mușcată de un șarpe. E un krait. K-R-A-I-T. Avem nevoie de antivenin *acum.*

– Și trimite agenții să ia captura în custodie.

M-am dus la Johnson, care se zbătea, scoțând niște țipete ascuțite, ca niște chelălăieli. M-am aplecat și am întrebat-o:

– Ai antivenin aici?

– Dacă aș avea, nu ți-aș spune ție, scânci ea.

I-am dat una cu piciorul în coaste, iar ea a urlat. Am întrebat-o din nou.

– Nu. Nu am.

N-am crezut-o. Am deschis frigiderul și am făcut inventarul. Trei borcane de iaurt, un carton cu ouă. Un pachet de șase beri Coors. Ridichi pălite. Nicio sticluță care să arate a ceva ce i-ar putea salva viața lui Conklin.

Nu pot să mint. Mă simțeam de parcă eram țintuită de zeci de ochi. Îmi ieșeam din minți de frică și, deși îmi făceam griji pentru partenerul meu, tot mai rămăsese un pic de groază și pentru mine.

M-am uitat la dușumea în timp ce mă duceam în sufragerie, unde Conklin stătea întins pe o canapea bleu cadrilat, cu brațul în jos ca otrava să nu ajungă la inimă.

Nu trecuse decât un minut sau două de când fusese mușcat, dar habar n-aveam în cât timp mușcătura aia avea să-i paralizeze întregul sistem nervos. În cât timp Conklin n-avea să mai fie în stare să respire.

Era deja prea târziu?

I-am smuls cureaua lui Conklin și i-am prins-o chiar sub cot, ca un garou.

– Am eu grijă de tine, prietene. Ambulanța e pe drum.

Panica creștea în mine ca un tsunami, iar lacrimile lucrau din greu să dărâme barajul. Dar nu puteam să-mi las partenerul să vadă asta. Voiam să am măcar zece la sută din curajul lui.

M-am forțat să nu mă mai gândesc care erau șansele să scape.

M-am concentrat pe distanța dintre noi și cel mai apropiat spital. M-am gândit la cursa ca în *Amazing Race* pe care aveau să fie nevoiți să o facă paramedicii ca să care targa de la poarta de pe Twenty-fifth Avenue până la destinație.

Și apoi mai era și antiveninul.

Cum avea spitalul să găsească antivenin la timp?

Pe când îi țineam mâna lui Richie și eram atentă să aud sirenele, m-au vizitat sufletele tuturor celor pe care îi iubisem și muriseră: Jill, și Chris, și mama – dacă murea Conklin, nu puteam să fac față.

Am auzit sirenele urlând și oprindu-se.

O senzație de ușurare m-a cuprins când, douăsprezece minute după ce Conklin fusese mușcat, paramedicii s-au năpustit pe ușă cu o targă.

Capitolul 99

Am strigat la paramedici și polițiști:

– Mișună șerpi veninoși pe toată nenorocita asta de podea! Sunt *letali!*

– Ai zis că a fost rănit un polițist? întrebă un agent.

Îl cunoșteam. Tim Hettrich. De douăzeci de ani în poliție și unul dintre cei mai buni. Dar între el și Conklin era o râcă ce se declanșase când Conklin se mutase la Omucideri. Am crezut că poate se urăsc.

– Un șarpe veninos l-a mușcat pe Conklin.

– Un polițist e rănit, sergent. Intrăm.

În timp ce Conklin era pus pe targă, m-am îndreptat spre locul unde Norma Johnson zăcea încătușată pe podea. Avea fața umflată și din nas îi curgea sânge, dar am avut senzația că, dacă un șarpe se târa din cămară și o mușca, ar fi fost în extaz.

Poate voia să moară la fel cum murise tatăl ei.

Aproape că voiam să i se îndeplinească dorința, dar partea mai rațională din mine voia să-i audă povestea.

Voiam să știu ce făcuse Norma Johnson, cui și de ce. Apoi, voiam ca statul să o judece, să o condamne și să o omoare.

Am stat în picioare lângă ea și i-am citit drepturile.

– Ai dreptul să nu spui nimic, lașă dezgustătoare ce ești, am zis eu. Orice spui poate și, să fii sigură, va fi folosit împotriva ta în fața unei instanțe de drept. Ai dreptul la un avocat, dacă găsești unul destul de perfid să te apere. Dacă nu-ți permiți un avocat, statul California îți va asigura unul.

Facem asta chiar și pentru gunoaie ca tine. Îți înțelegi drepturile, Pet Girl?

Îmi zâmbi.

Am tras-o de brațe prinzând-o de cătușe și am scuturat-o, apăsând-o pe umărul dislocat, făcând-o să urle.

– Te-am întrebat dacă-ți înțelegi drepturile.

– Da, da!

– O iau eu, sergent, spuse Hettrich.

O ridică în picioare și o împinse afară pe ușă. Voiam să plec și eu. Dar trebuia să văd ce se afla în cămara aia.

Trebuia să știu.

M-am dus la ușă și m-am holbat la rafturile metalice din camera îngustă. Am văzut șerpii târându-se printre rămășițele majorității acvariilor, fiecare dintre ei extrem de veninos.

Era șocant să te gândești ce intenții avusese Norma Johnson crescând atâția șerpi. Câți oameni spera să mai omoare până avea să fie prinsă?

Ce era în mintea femeii acesteia bolnave?

I-am zis unui agent să încuie și să sigileze locul, apoi am plecat din casa Pet Girl. Am alergat către ambulanță și am urcat chiar când paramedicii îl băgau pe partenerul meu înăuntru.

M-am așezat lângă Richie, l-am ținut de mâna sănătoasă și i-am strâns-o.

– Stau lângă tine până faci flotări. Până arunci cu mingea la coș, i-am zis partenerului meu și vocea mi se sparse, în sfârșit, într-o mie de cioburi. O să fii bine, Richie. O să fii perfect.

– Bine, zise el aproape în șoaptă. Dar fă-mi o favoare, Linds. Roagă-te oricum pentru mine.

Capitolul 100

Când şoferul ambulanţei viră la stânga, am ştiut că mergeam într-un loc pe care nu voiam să-l mai văd niciodată.

Mama lui Yuki murise la Spitalul Municipal din San Francisco.

Am bătut holurile alea zile în şir, sperând să prind un „înger al morţii", aflând pe parcurs că Municipalul urmărea să facă profit mare, nu să îngrijească pacienţii.

Am strigat şoferului în faţă:

– Spitalul General este mai aproape decât Municipalul.

– Transportăm victima muşcată de şarpe, nu-i aşa, sergent? Antiveninul e pe drum către Municipal.

Am tăcut şi am făcut ce mă rugase Conklin. M-am rugat la Dumnezeu în timp ce îl ţineam de mână şi m-am gândit ce om bun era Richard Conklin, prin câte trecuserăm împreună, ce norocoasă fusesem să-l am ca prieten şi partener.

Maşinile se dădeau la o parte din faţa noastră în timp ce ambulanţa gonea cu sirenele pornite pe Pine, apoi intră brusc în parcare şi se opri cu o zdruncinătură în faţa intrării de la camera de urgenţă.

Uşile se deschiseră şi medicii se căţărară în ambulanţă.

Am alergat pe lângă targa lui Conklin în timp ce era dus prin uşile automate. Lovită în faţă de mirosul îngrozitor de dezinfectant de spital, am simţit un val de panică.

De ce aici?

Dintre toate locurile, de ce a trebuit să-l aducem pe Richie aici?

Apoi l-am văzut pe Doc venind spre noi.

– Elicopterul e pe drum, ne spuse el mie și lui Conklin. Rich, cum te simți?

– Speriat ca naiba! zise partenerul meu.

Mi s-a părut că vorbește nedeslușit. Mi-am acoperit gura cu mâna. Mi-era teamă că o să-mi pierd controlul. Ca o să-l pierd pe el.

– Simți vreo amorțeală? îl întrebă Doc pe Conklin.

– Îhî. La mână.

– Încearcă să te relaxezi, zise Doc. Durează ceva până își face efectul veninul. Dacă ai fi în junglă, ar fi o problemă. Dar aici avem noi grijă de tine, Rich. O să te faci bine.

Voiam să-l cred pe Doc, dar nu puteam să mă liniștesc până când Rich nu avea să fie din nou pe picioare. Când partenerul meu fu dus de acolo într-un scaun cu rotile, i-am zis că o să fiu în sala de așteptare și l-am prins pe Doc de mânecă.

– John, ești sigur că antiveninul pe care îl aveți e ce trebuie?

– Am anunțat Acvariul Pacificului de când mi-a zis Claire despre oamenii care au murit de la mușcăturile de krait. M-am gândit că s-ar putea să avem nevoie de antivenin.

– Mersi, Doc, am zis eu plină de recunoștință. Mersi că ești al naibii de deștept.

– N-ai pentru ce, spuse el și adăugă: mă duc să văd ce face Rich.

Am găsit un colț mai întunecat al sălii de așteptare și am sunat-o pe Cindy. I-am repetat ce îmi spusese Doc. Apoi am sunat la un hotel în Amman.

Acolo era unu dimineața, dar după o confruntare verbală, recepția îmi făcu legătura. Vocea lui era somnoroasă, dar se însenină când mă auzi. Fu un miracol că l-am găsit când aveam mai multă nevoie de el.

– Tocmai te visam, îmi zise el.

– Un vis frumos?

– Cred că eram la circ.

– Și?

– Mergeam pe sârmă. Purtam un costum din ăla elastic. Cu ceva strălucitor.

– Tu?

– Și îmi ieșea părul de pe piept din el.

– Joe! am râs eu.

– Eram tocmai sus pe platforma aia cât un dinar.

– Ce-i aia?

– O monedă iordaniană. Și tu erai pe sârmă, veneai spre mine.

– Ce purtam?

– Erai goală.

– Nu!

– Ba da. Aveai multe chestii în brațe și îți țineai echilibrul pe sârmă. Iar eu trebuia să te prind când ajungeai la dinarul meu.

– Și ce s-a întâmplat?

– A sunat telefonul.

– Joe, iubitule, mi-e dor de tine. Când vii acasă?

Capitolul 101

Umărul Normei Johnson fusese pus la loc și i se administraseră câteva sute de miligrame de Motrin. Stătea în fața mea în camera de interogatoriu, jucându-se cu o carte de vizită, cu aceeași expresie indiferentă pe chip.

Dacă ar fi fost Conklin acolo, ar fi luat-o cu binișorul. Mie îmi venea să-i trag una ca să-i șterg rânjetul ăla de pe bot.

Pet Girl trânti cartea de vizită pe masă și o împinse spre mine ca să pot citi ce scria pe ea: FENN ȘI TARBOX, AVOCAȚI.

George Fenn și Bill Tarbox erau doi avocați care primiseră ratingul triplu A și apărau primii doi la sută din crema societății în cazuri penale. Fenn era calm și meticulos. Tarbox era volatil și fermecător. Împreună răsturnaseră verdicte de vinovat, considerate inițial succese aproape sigure, în mai multe cazuri decât voiam eu să-mi amintesc.

– Plătește doamna Friedman, spuse Pet Girl.

Se juca cu mine, făcându-mă să mă întreb dacă refuza să răspundă la întrebări în absența avocatului sau, ceea ce era mai probabil, se credea mai deșteaptă decât mine.

– Sună-ți avocații, am zis scoțându-mi celularul de la centură și trântindu-l pe masă. Folosește telefonul meu. Dar fiindcă toate astea sunt noi pentru tine, lasă-mă să-ți explic cum funcționează sistemul.

– A-ha. Iar eu o să cred tot ce spui tu.

– Taci, proasto! Ascultă doar! Odată ce ceri un avocat, nu mai pot să fac o înțelegere cu tine. Așa vedem noi lucrurile din partea asta a mesei: ai atacat un polițist cu o armă mortală. Dacă moare Conklin, ai încurcat-o. În afară de asta, te-am prins la cinci capete de acuzare. Aveai acces la fiecare dintre victime și au fost omorâte de un șarpe rar, importat ilegal, de care tu crești cu zecile în apartamentul tău. Și un stagiar la drept ar putea să te condamne. Dar noi nu vom folosi un stagiar. Vei avea de-a face cu Leonard Parisi, cel mai bun procuror al nostru, pentru că ai omorât persoane foarte importante și pentru că ăsta e un caz care se bucură de foarte multă atenție. Nu putem să pierdem și nu vom pierde.

– Ce tare e globul ăla de cristal, sergent!

– Ai face bine să crezi. Pentru că uite ce mai văd eu în globul meu: în timp ce avocații tăi sunt lăudați în presă pe banii doamnei Friedman, fostele tale amice din școală o să depună mărturie în favoarea acuzării. O să te facă praf în instanță, Norma. Și apoi o să spună presei totul despre tine, ce silă le e de tine, cât ești de patetică. Și după ce te dau de gol ca o psihopată fără Dumnezeu și fără inimă ce ești, juriul o să te condamne de cinci ori. Înțelegi? O să cazi în dizgrație și apoi o să *mori*.

Am văzut o sclipire de panică în ochii femeii. O atinsesem? Chiar îi era frică Normei Johnson?

– Păi, dacă e ceva așa de sigur, de ce mai stai de vorbă cu mine?

– Pentru că procurorul este de acord să cadă la învoială cu tine.

– A, asta ar trebui să fie bună. De parcă n-am văzut tactica asta de o sută de ori în *Lege și ordine*.

– E o șmecherie, Norma. Un pic de loc de manevră în condamnarea aia la moarte. Așa că ascultă bine. Legistul-șef a verificat raportul autopsiei în cazul fostului tău iubit și zice că nu-i miroase a bine.

– McKenzie Oliver? A murit de o supradoză de droguri.

– Testul sângelui a fost la limită pentru supradoză. Dar avea cam treizeci de ani, altfel era sănătos. Așa că legistul care a făcut autopsia nu a căutat mai departe. Dar noi vedem lucrurile altfel, Norma. Noi credem că tu l-ai omorât pentru că te-a părăsit. Coșciugul lui este dezgropat chiar acum. Și, de data asta, legistul o să caute urme de colți.

Johnson se uită la cartea de vizită pe care i-o dăduse Ginny Friedman, apoi la telefonul meu și, în cele din urmă, la mine.

– Care-i înțelegerea?

– Îmi spui despre crime, despre toate, inclusiv ce i-ai făcut lui McKenzie Oliver, te scutim de umilința unui proces și renunțăm la pedeapsa cu moartea. Oferta asta expiră când mă ridic de pe scaun.

Urmă o pauză lungă. Două minute întregi.

Apoi Norma Johnson spuse:

– Nu e destul.

– Asta e tot ce oferim.

Mi-am strâns hârtiile, mi-am încheiat haina și m-am ridicat de la masă.

Pet Girl se repezi:

– Ce-mi scoateți din sentință dacă vă zic cine i-a omorât pe bogătanii ăia în '82?

M-am abținut să-mi arăt surpriza... și entuziasmul.

M-am întors spre oglinda semitransparentă și, după o secundă, Jacobi deschise ușa și-și băgă capul în camera de interogatoriu.

– Stai așa, îmi zise el. Îl sun pe Parisi.

Capitolul 102

Camera de interogatoriu se micșoră când intrară cele două sute de kilograme combinate ale Câinelui Roșu și ale lui Jacobi.

Parisi are un metru optzeci și opt, păr roșcat și aspru, tenul cu urme de vărsat de vânt, mărimea 50 la haine și vocea de bariton a unui fumător. Poate să fie amuzant, dar, dacă vrea, poate să-i provoace un atac de cord și propriei mame.

Jacobi este o altă arătare, dacă nu-l cunoști și iubești ca mine. Ochii lui cenușii, indescifrabili, sunt ca niște sfredele, iar mâinile lui mari sunt mereu agitate, de parcă ar căuta un motiv să strângă pumnul și să lovească.

Cei doi bărbați mătăhăloși își traseră scaune și atitudinea arogantă a Normei Johnson se mai înmuie.

– Acum cred că ar trebui să-mi chemați un avocat, zise ea.

– E dreptul tău, mormăi Parisi, apoi mi se adresă mie: Boxer, du-o înapoi în celulă.

Când m-am ridicat în picioare, Norma Johnson strigă:

– Așteptați!

– N-am venit aici să mă distrez, o avertiză Parisi. Așa că nu-mi irosi timpul. Deschise un dosar, etală pozele de la morgă pe masă și o întrebă pe Pet Girl: I-ai omorât pe oamenii ăștia?

În timp ce Johnson trecea încet în revistă fotografiile de la stânga la dreapta și înapoi, mi-am dat seama că nu-și văzuse niciodată victimele moarte.

Oare avea mustrări de conștiință?

Sau, la naiba, era impresionată de ea însăși?

Cu ochii tot la fotografii, Johnson îl puse pe Parisi să promită că avea să fie scutită de pedeapsa cu moartea dacă îi povestea ce rol avusese ea în moartea lui McKenzie Oliver, iar când acesta fu de acord, oftă prelung.

– I-am omorât pe toți, spuse ea și vocea îi tremură de milă față de propria persoană, iar pe obraji i se rostogoliră câteva lacrimi. Dar le-am provocat mai puțină suferință în moarte decât mi-au provocat ei mie într-o singură zi din viața mea.

Pet Girl nu știa că lacrimile nu erau necesare? Că nu ne păsa decât de mărturia ei? Că tot ce voiam erau cuvintele?

Își șterse lacrimile cu podul palmei și întrebă dacă era înregistrată pe video. I-am zis că da, iar ea se bucură.

– Vreau ca declarația mea să fie înregistrată, spuse ea. Vreau ca oamenii să-mi înțeleagă *motivele*.

Trecu mai mult de oră în care Norma Johnson își expuse motivele, detaliind viețile victimelor așa cum numai un voyeur obsedat putea, descriind „comportamentul lor incredibil de insultător" față de ea, pe care ea nu-l merita, și ne povesti cât de ușor își ucisese victimele.

După ce Johnson descrise cum îl urmărise pe McKenzie Oliver, îl atrăsese în pat pentru o partidă de rămas-bun și apoi îl înțepase cu colții unui krait, Parisi avu tot ce voia. Nu era nevoie de înfloriturі.

O întrerupse din peroratia narcisistă în mijlocul frazei și îi spuse:

– Trebuie să fiu în instanță, domnișoară Johnson. Spune-mi despre crimele din 1982 dacă vrei să luăm în calcul o reducere a sentinței.

– Ce-mi oferiți?

– În momentul ăsta, te așteaptă șase sentințe consecutive la închisoare pe viață fără posibilitatea de a fi eliberată condiționat, îi zise el. Dă-ne ucigașul din 1982 și, după ce faci închisoare un

timp, o să poți să spui unui comitet de eliberare condiționată cât de rău îți pare.

– Asta-i tot?

– Asta e *speranță*. E o șansă să fii liberă poate, înainte să mori.

Johnson își acoperi gura cu mâna. Se gândi îndelung, cu concentrare maximă și, în tăcerea care se lăsă peste cameră, nici măcar n-am putut să-mi dau seama ce va face.

Parisi se uită la ceas și se ridică de la masă, făcând picioarele scaunului să scârțâie ca frânele unui camion cu optsprezece roți.

– Mi-a ajuns, locotenente, îi spuse Parisi lui Jacobi. Hai să terminăm cu asta.

– Tatăl meu, zise Norma încet.

– Cristopher Ross a fost una dintre victime, am spus eu. Îl cunoștea pe ucigaș?

– El *era* ucigașul, spuse Pet Girl. Mi-a zis tati. El i-a omorât pe toți.

Capitolul 103

Pet Girl tocmai își pârâse tatăl mort ca fiind ucigașul victimelor din înalta societate din 1982. Dacă povestea era adevărată, atunci tatăl ei fusese un ucigaș în serie.

Ea îi urmase exemplul, devenind, la rândul ei, unul.

Chiar era adevărat?

Sau totul era o ficțiune disperată pentru a se salva?

Am vrut s-o aud spunând-o din nou și ea repetă.

– Mi-a zis pe cine a omorât și de ce. Tati îi ura pe snobii ăia care se dădeau bine pe lângă el pentru că era bogat. O iubea pe mama mea pentru că era *reală*.

Pet Girl băgă mâna sub bluză și scoase un medalion, îl deschise cu mâini tremurânde și îl ținu pentru a-i arăta lui Parisi fotografia lui Christopher Ross.

Parisi nici nu-și mișcă ochii. Pur și simplu, o sfredelea pe Johnson cu privirea lui fixă de Câinele-Roșu-o-să-ți-sfâșie-beregata și spuse:

– O alegație nu valorează nimic. Vrei să cădem la învoială? Am nevoie de dovezi.

Pet Girl își întoarse capul spre mine pentru prima dată de când intraseră în cameră Jacobi și Parisi.

– Am cheile în poșetă, îmi spuse ea. E una din piele de struț, roșie, cred că am lăsat-o pe consola din hol.

Am confirmat din cap:

– Poșetă roșie. O găsesc eu.

– Caută o cheie de alamă cu capătul rotund, deschide lacătul de la boxa mea, spuse ea. Bay Storage, boxa numărul douăzeci şi doi. Am depozitat acolo toate hârtiile tatălui meu. Într-una dintre cutii este un dosar pe care scrie „Natajara".

– Cutia este numerotată? Are vreo etichetă?

– Ar trebui să fie chiar în faţă. Cred că al doilea sau al treilea rând pe dreapta...

Tocmai mă gândeam cum o să fug sus să iau un mandat de percheziţie pentru apartamentul lui Johnson, când îmi sună celularul – Brenda, asistenta echipei noastre, striga în telefon:

– Lindsay, doi tipi în vârstă...

Uşa camerei de interogatoriu se deschise cu putere şi înăuntru dădură buzna doi domni distinşi.

Bill Tarbox purta un costum reiat albastru şi un papion cu bulinuţe în alb şi roşu, arătând de parcă îşi lăsase pălăria panama în Rolls. Tunsoarea lui Fenn era aşa de ascuţită că te puteai tăia în perciunii lui.

Fenn se uită prin cameră, îşi identifică imediat clienta şi zise:

– Norma, nu mai spune nimic. Suntem avocaţii tăi şi interogatoriul ăsta se încheie aici.

Capitolul 104

Eram cu Conklin în salonul privat de spital, cu vedere spre parcare. Era palid, părul îi cădea umed pe frunte, dar avea un zâmbet puternic și făcea glume, iar astea erau semne foarte bune.

Am îndreptat scaunul rabatabil spre patul lui.

– Nu ești supărat, nu-i așa, Rich?

– De ce? Pentru că ai făcut-o pe Pet Girl să cedeze în timp ce eu zăceam aici ca un sac de nisip? De ce aș fi supărat? Adică hai să fim serioși, Lindsay, spuse el întorcându-și ochii căprui spre mine. Ce e *important* e că am prins-o pe psihopata aia, chiar dacă eu n-am fost *acolo* în momentul *triumfal*. Soră! Am nevoie de o picătură de cianură, *imediat!*

Am râs. Rich ținuse piept atacului nenorocitului ăla de șarpe și asta era suficient să-l facă erou. *Era în viață* – iar eu și McCorkle ne lustruiserăm insignele ca s-o predăm pe Norma Johnson procurorului.

Asta era „o zi minunată să fii polițist", cum ne plăcea nouă să zicem.

O soră medicală îi aduse lui Conklin meniul special al zilei pentru primii pacienți și, în timp ce el muta fiertura prin farfurie, i-am povestit despre întoarcerea mea în apartamentul Pet Girl.

– Cei de la Protecția Animalelor au spus că locul era curat, dar, serios acum, de unde știau ei că prinseseră și ultimul șarpe? Am mers pe *vârfurile picioarelor,* Rich, și nici nu-s sigură că vârfurile au atins pământul.

Conklin zâmbi și spuse cu accent irlandez:

– Ești o fetișcană curajoasă, Lindsay!

– Am înșfăcat poșeta aia, am trântit ușa în urma mea, am găsit cheile. Cincizeci din cele șaizeci și două erau din alamă cu capătul rotund.

– S-a potrivit vreuna cu lacătul?

– Te grăbești undeva? l-am întrebat eu.

– Nu, nu. Nu te grăbi.

Am râs din nou, bucuroasă că Rich avea să scape din casa groazei de îndată ce Doc îi dădea voie.

– M-am întâlnit cu McCorkle la boxa Pet Girl, am zis. A adus cu el un puști gras de la laborator. Deci, deschidem ușa și dăm de vreo nouă metri de cutii din carton. Puștiu' gras începe să coboare cutiile, iar eu și McCorkle căutăm „Natajara" timp de cinci ore, am zis eu. Cică Natajara este numele unui zeu indian, care poartă o cobră pe umeri. Natajara Exports vinde reptile otrăvitoare.

– Lindsay, ești tare.

– Da, sunt. Am găsit corespondența dintre un domn Radhakrishnan de la Natajara Exports și Christopher Ross, director executiv al Pacific Cargo Lines. Și am găsit o factură pentru un coș cu șerpi krait. Din ianuarie 1982.

– Nemernicul ăla ținea evidența achiziției șerpilor? Dar cum îți explici faptul că el a fost și ucigaș, și victimă?

– McCorkle crede că moartea lui a fost un accident, posibil o sinucidere. Nu vom ști niciodată, dar un lucru e sigur: Norma Johnson o să execute șase condamnări consecutive la închisoare pe viață, iar McCorkle a pus ștampila *închis* pe cazul lui nerezolvat.

Tocmai băteam palma cu partenerul meu când în camera lui Conklin intră ca o tornadă o blondă creață cu un cadou împachetat și un buchet de baloane cu heliu.

– Bună, zise Conklin, clar încântat.

– Bună și ție.

Zâmbind, Cindy mă salută, îl sărută pe Conklin, îl îmbrățișă, puse cutia de cadou pe stomacul lui și îi ceru să o desfacă.

– E un halat de baie, spuse ea. Nu vreau să-ți mai vadă nimeni popoul în afară de mine.

Conklin râse și se înroși.

În timp ce se chinuia să desfacă funda, am zis:

– Cred că e momentul să plec. Sper să te văd mâine la secție, prietene.

L-am pupat pe Conklin pe obraz și am îmbrățișat-o pe prietena mea zvăpăiată, Cindy, gândindu-mă în timp ce ieșeam din cameră:

„Cindy și Rich se înțeleg bine. Chiar le stă bine împreună."

Capitolul 105

În seara aceea, chiar când eu, Claire şi Yuki intram la Susie's, se produse o pană de curent care aruncă instantaneu locul într-un întuneric ameţitor. Clienţii se loveau unii de alţii, comandau bere cât mai era încă rece, iar bateristul continua fără microfon, forţându-şi vocea caldă şi cântând tare: „Sare, ceai, orez, peşte afumat sunt bune, iar romul merge în orice perioadă a anului..."

Noi trei ne-am croit drum până în salonul din spate, ne-am aşezat la masa noastră obişnuită, păstrând locul lui Cindy până când îl ducea pe Conklin acasă cu noul lui halat.

– Dar vine totuşi, nu? întrebă Yuki.

Eu şi Claire am ridicat din umeri dramatic, la unison. Yuki râse, iar Lorraine puse lumânări pe masă. Ne aduse bere la draft, un coş mare cu chipsuri şi un castronaş cu salsa, spunând:

– Asta e cina până revine curentul.

M-am folosit de timpul rămas până la sosirea lui Cindy ca să le povestesc lui Claire şi lui Yuki despre mărturia lui Pet Girl şi despre închiderea vechiului caz al lui McCorkle.

Claire interveni să ne spună despre noua autopsie asupra cadavrului lui McKenzie Oliver şi murmură:

– Urma de muşcătură era chiar deasupra omoplatului. Nimeni n-ar fi găsit înţepăturile alea decât dacă le căuta în mod special.

Chiar atunci, Cindy îşi făcu apariţia şi ne văzu la masă. Răsufla greu, dar radia când se aşeză lângă Yuki.

Lorraine mai aduse o halbă mare de bere rece şi ne zise:

– Închidem, doamnelor. Asta e ultima şi e din partea casei.

I-am umplut paharul lui Cindy şi ea-l ridică în cinstea noastră.

– Pentru voi, fetelor, că i-aţi salvat viaţa lui Richie.

– Ce? spuse Claire împroşcând.

– Ţie, Claire, pentru că i-ai spus lui Doc despre şerpii ăia. Altfel n-ar fi anunţat din timp acvariul. Şi ţie, Linds, că i-ai pus cureaua în jurul braţului şi i-ai spus ce să facă.

– Ai de gând să mulţumeşti Academiei acum? Ce am făcut eu pentru Conklin ar face şi el pentru mine. Asta înseamnă să fim *parteneri*.

– E adevărat, dar ai făcut-o.

– N-o băga în seamă. Amor, amor...

– Ah, mor!

– Şi ţie, îi zise Cindy lui Yuki.

– Eu sunt nevinovată. N-am făcut nimic să-i salvez viaţa lui Conklin.

– L-ai găsit pe Doc.

– Păi, zise Claire, cred că toate ar trebui să-ţi mulţumim ţie, Cindy.

– Ei, na.

– Conklin suspina după Cindy de aşa de mult timp şi, din moment ce ea nu i-a căzut în plasă, cred că e bine că i-ai dat băiatului ăla un motiv pentru care să trăiască.

Cindy îşi coborî genele şi o întoarse voioasă:

– Plăcerea e a mea.

Am râs toate, chiar şi eu, chiar şi Cindy. Când ne-am şters lacrimile, Yuki ne-a zis că are de făcut un anunţ.

– O să plec pentru câteva săptămâni. M-a invitat unchiul meu Jack şi urmează să am vacanţă.

– Te duci la Kyoto? am întrebat eu.

– O să-mi facă bine să plec undeva, departe.

– Te mai vezi cu Doc?

– Păi, o să vedem cum merge pe parcurs. Dar nu prea mă trage inima, Lindsay. Sau, mai degrabă, capul.

– Nu poți să te prefaci, draga mea, spuse Claire.

– Nu pot, n-aș putea și n-o voi face, zise Yuki.

Capitolul 106

Dimineață, Conklin era deja la birou când am ajuns eu. Era curat și bărbierit și arăta de parcă tocmai câștigase un milion de dolari. Polițiștii din tura de zi se adunară în jurul birourilor noastre, vrând să dea mâna cu Conklin și să-i spună cât se bucură că s-a întors.

Brenda făcuse o prăjitură și tocmai zicea:

– Nu există cineva căruia să nu-i placă prăjitura cu ciocolată și unt de arahide.

Avea dreptate, numai că nu mușcaserăm mai mult de două ori din ea când Conklin fu sunat de Skip Wilkinson, unul dintre amicii lui de la Narcotice și Moravuri.

După ce Conklin își spuse numele, nu mai rosti decât:

– Îhî. Îhî. *Serios?* Mda. Mda. Venim imediat.

Închise telefonul și îmi zise:

– Cei de la Narcotice au arestat o curvă drogată aseară. Avea la ea un douăzeci și doi înregistrat pe numele lui Neil Pincus. O țin acolo până ajungem noi.

Am condus până la secția de poliție indescriptibilă, o fostă fabrică Roto Rooter care ocupa un sfert din stradă, situată la numărul optsprezece pe Potrero. Am urcat scările în fugă până la etajul trei.

Skip Wilkinson ne ieși în cale.

Ne conduse în camera de observație, unde o puteam vedea pe suspectă prin geamul-oglindă. Era o negresă tânără, osoasă, îmbrăcată cu niște jeanși jerpeliți și cu un maiou roz murdar.

Extensiile blonde i se desfăceau și, judecând după starea ei agitată și după tremurat, avusese o noapte grea în închisoare și avea nevoie de o doză.

– Asta e Lawanda Lewis, șaptesprezece ani, spuse Wilkinson. Uite cazierul ei.

Am citit:

– Două arestări pentru prostituție. Asta e prima dată când e arestată pentru droguri. O considerați suspectă de crimă?

Orice era posibil, dar eu nu prea o vedeam făcând așa ceva.

– I-ai văzut adresa? mă întrebă Wilkinson împungând cazierul cu degetul. E pe Cole Street. Acolo e casa Curierului.

– Acolo locuia. Poate încă locuiește. Oricum, era una dintre fetele lui. Poate ea a făcut-o. Încercați și voi, zise Wilkinson.

Era unul dintre momentele alea în care nu-ți vine să crezi ce se întâmplă.

Neil Pincus, avocatul binefăcător, mințise când spusese că nu are armă. Apoi susținuse că îi fusese furată. Crezusem că și asta fusese o minciună, dar nu mă așteptasem ca pistolul să apară.

Mă înșelasem.

Capitolul 107

Am intrat în sala de interogatoriu şi Conklin îmi trase un scaun, arătând ce domn era. M-am aşezat, el la fel, iar fata încercă să se facă mică în scaunul ei când Conklin îi spuse cine suntem.

– Lawanda, rosti el cu blândeţe, este adevărat? Vindeai droguri pentru Curier?

Fata se uită în jos, spre masă, îşi curăţă oja de pe unghii, nu-şi ridică deloc privirea.

– Uite ce e, pe noi nu ne interesează drogurile, continuă Conklin. Ştim ce fel de viaţă duceai cu el. Ştim cum te-a folosit.

– Curierul m-a tratat bine.

– Da? Deci, nu aveai motiv să-l omori.

– Să-l omor? Eu? Nu l-am omorât eu. Nu, nu, nu. Nu eu.

Nu aveam nicio dovadă că Lawanda Lewis folosise pistolul sau măcar că Rodney Booker fusese omorât cu arma lui Neil Pincus.

Gloanţele din capul Curierului erau atât de moi şi de fragmentate că nu puteau fi atribuite niciunei arme. Dar eram sigură că Lawanda Lewis nu avea de unde să ştie asta.

– Fii atentă, Lawanda, ai dat de mare necaz. Curierul a fost omorât cu pistolul tău. Dacă nu ne zici ceva ca să ne convingi că nu-i aşa, te înfundăm pentru crimă.

Lawanda Lewis sări de pe scaun, se ghemui lângă perete, într-un colţ al camerei, şi-şi acoperi capul cu mâinile. Era în sevraj maxim. Peste un minut, avea să ţipe şi să facă spume la gură.

– N-am fost eu! N-am omorât pe nimeni!

– Pistolul ăla spune altceva, zise Conklin.

– Dați-mi ceva. *Mor aici.*

– Mai întâi vorbește, apoi îți dăm ce ai nevoie.

În timp ce Lawanda se ghemuia în colț, legănându-se și tânguindu-se, derulam crima în capul meu, încercând să descifrez puzzle-ul.

Să zicem că fata avusese nevoie de o doză. Booker îi spusese să iasă să muncească. Ea avea pistolul lui Pincus. Așa că îl urmărise și-l amenințase pe stradă, iar când el refuzase să-i dea drogurile, ea-l împușcase și-l jefuise. Dar cum ar fi putut să-l și bată? Era mică. Cu siguranță nu era pe potriva lui Booker.

– Îmi aduceți o doză? îl întrebă ea pe Conklin.

– O să te ajutăm, promise Conklin.

Lawanda se scărpina și se trăgea de păr. Eram sigură că o pierduserăm, că alunecase în gaura neagră a suferinței și nu știam dacă mintea ei mai era prezentă.

Dar ea rezistă. Încă legănându-se, încă privind fix la podea, strigă de parcă era posedată:

– Sammy Pincus mi-a dat pistolul ca să mă apăr pe stradă!

M-am ridicat de pe scaun, m-am dus la Lawanda, m-am aplecat ca să o pot privi în ochi și am întrebat-o:

– De unde avea Sammy Pincus pistolul ăla?

Fata se holbă la mine de parcă eram proastă grămadă.

– L-a luat de la tatăl ei, domnul Neil? *El* l-a omorât pe Curierul Isus.

Capitolul 108

Inima-mi bătea cu putere în piept, ca un ciocan într-o tobă de oțel. Urmată de Conklin, tropăiam pe scările înguste ce duceau la biroul de avocatură de deasupra cantinei Din Inimă.

Un cârd de fete de la salonul de unghii încercară să treacă pe lângă noi, dar văzură hotărârea de pe fețele noastre și se dădură înapoi, lipindu-se de peretele de pe palier, iar una dintre ele le spuse celorlalte:

– Ăștia sunt polițiști!

Am bătut tare în ușa de la Pincus & Pincus.

– Cine e acolo? întrebă o voce.

– Domnule Pincus, e poliția! am răspuns.

Al Pincus, fratele mai solid și mai tânăr, veni la ușă:

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el punându-se în calea noastră.

– Pentru început, puteți să ne lăsați să intrăm, am zis eu.

Oftă, deschise ușa larg și strigă peste umăr:

– Neil, poliția.

Neil Pincus ieși din biroul său. Era îmbrăcat la fel ca ultima dată când îl văzusem: pantaloni gri, cămașă albă cu mânecile suflecate, fără cravată.

Am luat mandatul din buzunarul interior al hainei și i l-am arătat „domnului Neil".

– Sunteți arestat.

Îmi smulse mandatul din mână, îl desfăcu, își aruncă o privire rapidă asupra lui și spuse:

– Ați înnebunit? N-am omorât pe nimeni.

– Avem arma dumneavoastră, domnule Pincus. A apărut în mâinile unui martor care va depune mărturie că ați tras în Rodney Booker și l-ați ucis.

– Asta e o nebunie, spuse Neil Pincus retrăgându-se spre birul lui. Îmi sun avocatul.

– Opriți-vă unde sunteți! țipă Conklin. Mâinile sus, la vedere. *Acum!*

Nu mă așteptam să opună rezistență, dar eram pregătită. În timp ce Conklin își ațintea Glock-ul spre Neil Pincus, eu l-am împins spre perete și i-am pus cătușele la spate.

– Aveți dreptul să nu spuneți nimic, i-am zis în timp ce-l săltam.

– Hei! strigă Al Pincus. Dați-i drumul fratelui meu. Ați înțeles greșit. Eu l-am omorât pe Rodney Booker.

– Al, nu! Ascultați, spuse Neil Pincus. Al n-a avut nicio legătură cu asta. Eu am făcut-o. L-am omorât pe ticălos pentru ce i-a făcut fiicei mele.

– Eu am făcut-o și nu-mi pare rău, insistă Alan Pincus. Booker era un nenorocit malefic. Ce i-a făcut lui Sammy – puștoaica aia promitea odată să facă multe cu viața ei. Neil voia să-l înfundăm pe cale juridică, dar Booker era prea viclean. Așa că am luat pistolul fratelui meu. L-am găsit pe rahatul ăla în colțul străzii și l-am împușcat în cap de mai multe ori.

– Mersi, am zis. Erau destule gloanțe în Booker și a mâncat destulă bătaie, încât ați fi putut să-l omorâți amândoi. De fapt, asta e teoria mea. Voi doi l-ați omorât împreună.

I-am citit drepturile lui Alan Pincus, iar Conklin i-a pus cătușele, dar undeva, în mintea mea, începeam să mă îngrijorez.

Neil Pincus spusese că el era vinovatul.

Al Pincus spusese că *el* era.

Cum putea fi pledat cazul pe baza mărturiei indirecte a Lawandei Lewis, o prostituată drogată care putea să moară înainte să se ajungă la proces?

Mi-am răspuns singură la întrebare. Dacă fiecare dintre fraţii Pincus îşi asuma uciderea Curierului, dacă fiecare spunea că o comisese singur, un jurat putea să aibă o îndoială rezonabilă. Era suficient un jurat pentru ca procesul să fie declarat nul şi mă îndoiam că procuratura avea stomac pentru mai mult de un proces pentru un monstru nelegiuit ca Rodney Booker.

Şi atunci am înţeles.

Fraţii Pincus plănuiseră totul.

În timp ce eu şi Conklin îi duceam jos pe cei doi, mintea mea căuta cu frenezie o modalitate de a-i separa, a-i interoga, pentru a încerca să-i asmuţim unul împotriva celuilalt. Dar când am ajuns la baza scărilor, şirul gândurilor mele fu deraiat.

În pragul uşii, se adunase o mulţime de oameni – şi atunci lucrurile au luat-o razna cu adevărat.

Capitolul 109

O gloată de oameni ieşise de la Din Inimă pe stradă. Erau şi vagabonzi, şi voluntari, şi, în mulţimea care se tot mărea, am văzut persoane care nu păreau să-şi aibă locul acolo: oameni de afaceri din zona înconjurătoare.

– Faceţi loc! Lăsaţi-ne să trecem! am strigat.

Dar în loc de asta, mulţimea s-a strâns în jurul nostru, împingându-ne, ameninţându-ne că lucrurile vor lua o întorsătură urâtă. Am scotocit după telefon, am apăsat numerele fără să mă uit şi cumva am reuşit să-l prind pe sergentul de serviciu.

I-am zis numărul insignei şi locul unde mă aflam şi că aveam nevoie să fie controlată mulţimea. *Imediat.*

Un bărbat îmbrăcat într-un costum bun îşi croia drum spre noi, strigând:

– Sergent, sergent, sunt Franklin Morris, membru al Asociaţiei Fifth Street. Nu vă pot lăsa să-i arestaţi pe oamenii ăştia pentru că eu l-am omorât pe Rodney Booker şi pot s-o dovedesc. Neil a încercat să mă oprească, dar trebuia să fac ce era corect. Spune-i, Neil.

Fu începutul unei reacţii în lanţ, cum nu mai văzusem niciodată şi nici nu mi-aş fi putut imagina.

– Sunt Luvie Jump, spuse o negresă cu ochelari cu rame mov şi o cămaşă africană peste colanţi, răsucindu-şi corpul zvelt lateral, îndreptându-se spre mine în timp ce vorbea. Nu-l asculta pe domnul Morris, sergent. E prietenul cel mai bun al lui Neil Pincus. Ascultă-mă pe mine. Am chemat poliţia de nu

știu câte ori și poliția nu a făcut nimic. Rodney Booker era o ciumă de om. Vindea droguri. Transforma fete cuminți în drogate și curve. L-am împușcat pentru că era diavolul. Întrebați pe oricine. *Eu* am făcut-o, cu pistolașul ăla murdar al lui Neil Pincus și sunt gata să mă predau.

Începea să mă ia amețeala și să mi se facă rău.

Mașina se afla la numai optsprezece metri, dar mulțimea era atât de compactă, încât nu o vedeam. Am ascultat cu atenție, să aud sirenele, dar nu auzeam decât vacarmul din jurul meu.

Încă un om mărturisi, apucându-mă de mânecă, spunând că îl cheamă Harry Bainbridge. Era negru, avea părul *rasta* și dinți de aur, arăta ca unul fără adăpost și spunea că îl bătuse pe Booker cu o bâtă după ce-i zburase creierii cu pistolul ieftin al lui Pincus.

– Articolele alea de ziar care zic ce om bun era Curierul Isus? Era un rahat. Unde erați voi când v-am chemat? De ce tre' să am eu sânge pe mâini? Dar am făcut-o, doamnă polițist. Am furat pistolul lu' domnu' Pincus și l-am împușcat pe fututu' ăla. Mă implora să-l las să trăiască, da' mie nu mi-a păsat din cauza la ce i-a făcut lu' iubita mea, Flora.

O femeie făcu un pas înainte, sau poate era un bărbat îmbrăcat în femeie, nu-mi dădeam seama. Zise că numele ei era Mercy.

– Ticălosul ăla mi-a transformat surioara într-o curvă. A umplut-o de met și uite așa mi-a murit pe stradă. Chiar acolo. Trebuia să-l omor pe futangiu' ăla, înțelegeți? Am deja certificat de nebună, așa că nu mi-am făcut io griji pentru niciun juriu.

– Mercy! Taci din gură! Nu recunoaște nimic, eu am făcut-o, spuse un bărbat tânăr care arăta ca un luptător profesionist.

Avea nasul spart lateral și arăta ca unul căruia îi sunase apa-n cap de prea multe ori.

– L-am împușcat pe Curier de șase ori cu pistolul avocatului. Pac-pac, pac-pac, pac-pac, iar când a căzut, l-am lovit.

L-am lovit cu ăştia, zise el dând din pumni. L-am terminat pe gunoiul ăla pentru ce a făcut din cartierul nostru.

O fată care-mi părea cunoscută, blondă, cu faţa suptă, drăguţă ca o majoretă care ia metamfetamină, înainta.

– Tata, unchiul Al, ei nu sunt vinovaţi de nimic, doar au încercat să mă salveze, spuse Sammy. Am zis că l-am iubit pe Curier, dar am mințit. După ce l-am omorât, toţi am mințit ca poliţia să nu ne suspecteze pe niciunul. Dar era un tiran. M-a transformat într-o sclavă. De asta am luat pistolul tatălui meu...

Totul îmi era clar acum. Clar ca cristalul. Haosul ăsta fusese organizat. Oare fraţii Pincus planificaseră asta din ziua în care ei – sau altcineva – îl omorâseră pe Curierul Isus?

Maşini şi dube de poliţie, toate cu sirenele urlând, zburară pe Fifth Street şi frânară lângă trotuar, răspândind mulţimea. Din ele săriră poliţişti care-şi roteau bastoanele, împingând mulţimea înapoi.

– Luaţi-i pe ăştia doi, le-am zis poliţiştilor care se aflau cel mai aproape de mine. I-am predat pe fraţii Pincus şi, în timp ce erau escortaţi la dubă, gloata se năpusti din nou înainte.

Neil Pincus îşi întoarse capul când ofiţerul îl împingea în spatele dubei şi spuse:

– O secundă, domnule ofiţer. Sergent Boxer? ţipă el. Nu vedeţi? Ori l-am omorât toţi, ori niciunul. Şi chiar dacă ajungem vreunul la proces, nu veţi obţine niciodată o condamnare. Ucigaşul lui Rodney Booker e un erou, ce naiba!

Capitolul 110

Cu ajutorul echipei de control al mulțimii, eu și Conklin am pus la zid șase oameni și i-am săltat. Ne-am asigurat că aveam numele lor, apoi i-am urcat în mașini și dube, ca să meargă la secție pentru interogatoriu.

Voiam să-i aud pe toți opt povestindu-ne cum îl omorâseră pe Curier și de ce.

Ne întorceam la sediul poliției, cu mine la volan, încă transpirând. Scena cu mulțimea îmi aruncase ritmul cardiac în stratosferă și încă era mult deasupra nivelului meu normal de șaizeci de bătăi pe minut. Dar eram fericită. Ba, mai mult, în al nouălea cer.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare și i-am văzut pe Franklin Morris și Mercy în spatele grilajului sporovăind de parcă îi conduceam să ia prânzul în oraș.

De ce să se îngrijoreze?

Frații Pincus puteau fi dați afară din barou în urma mărturisirii unei crime, dar altcineva avea să intervină pentru a apăra acest grup de conspiratori, care, individual sau împreună, erau vinovați de uciderea lui Rodney Booker. Dar m-am gândit că previziunea lui Neil Pincus era corectă.

Dacă oamenii ăștia se încăpățânau să-și susțină afirmațiile, niciun juriu din lume n-avea să-i condamne. Opt mărturii erau de opt ori mai rele decât una singură, și fiecare le contrazicea

pe celelalte, așa că îndoiala rezonabilă avea să fie regula de bază. Mă întrebam chiar dacă avea să se ajungă la proces.

– Cindy, i-am zis lui Conklin, o să se-aleagă cu un contract de film din toată povestea asta. „De la erou popular la ucigaș în masă, un traficant de droguri este doborât de un grup de vigilenți ai străzi". Ar trebui s-o suni.

– Sun-o tu. Nu trec peste șefi.

Am zâmbit și am spus:

– Bine. După ce ne ocupăm de asta, îi acord exclusivitate.

După aceea, am tăcut.

În timp ce viram pe Bryant Street, mă gândeam la Curierul Isus, un nemernic fermecător și arătos care vânduse cocaină puștilor, transformase fete în dependente de metamfetamină, un bărbat care pusese în funcțiune un laborator mobil de metamfetamină care explodase, omorând zece cetățeni obișnuiți în drum spre serviciu.

Nu tolerez dreptatea străzii.

Dacă puteam să-l prindem pe ucigașul lui Booker, aveam s-o facem. Dar poate de data asta aplicarea legii se putea înclina în fața unei altfel de legi. Curierul Isus, sfântul străzii care nu era deloc un sfânt, fusese eliminat mai repede și mai inteligent decât am fi putut noi s-o facem și fără a-i da posibilitatea unei eliberări condiționate.

Orașul nostru era mai sigur acum, fără el, ăsta era un lucru de netăgăduit.

– La ce te gândești, Lindsay? mă întrebă Conklin.

M-am întors spre el și am văzut că și el se simțea bine.

– Mă gândeam că, într-un fel ciudat, asta e o zi bună pentru polițiști.

Epilog

FERICIȚI, ÎN SFÂRȘIT

Capitolul 111

În timp ce Joe conducea Mercedesul lui negru, S-Class, m-am relaxat în locul de lângă el. Era minunat să privesc în stânga mea și să-i văd chipul frumos și mâinile puternice pe volan. De fiecare dată când mă surprindea uitându-mă la el, se întorcea să mă privească și el.

Ne zâmbeam unul altuia ca niște liceeni îndrăgostiți pentru prima dată.

– Uită-te la drum, fraiere! i-am zis eu.

– Vreau să-ți dau jos rochia aia, spuse el.

– Abia am pus-o pe mine.

– Îmi aduc aminte, răspunse el aruncându-mi o ocheadă. Așa... despre ce vorbeai?

– Despre Yuki.

– A, da. Yuki pleacă din oraș câteva săptămâni.

– Voia să plece din oraș câteva săptămâni, dar Parisi a chemat-o la el în birou și i-a zis: „Am un caz pentru tine, domnișoară Castellano. Cred că ți-ar putea aduce o promovare. Și o mărire de salariu".

Joe roti volanul și intrarăm pe o alee ce ducea la Mănăstirea Inimii Sfinte din Pacific Heights, un conac vechi și frumos, cam înspăimântător, unde prietenul lui Joe, primarul, organiza o strângere de fonduri pentru copiii din zonele sărace ale orașului.

Era un eveniment la care participau numai celebrități, iar Joe era sus pe lista invitaților deoarece era un subcontractant

al guvernului, fostul director adjunct al Departamentului pentru Securitate Internă și specialist în Orientul Mijlociu.

Din umbră ieșiră valeți care parcau mașinile, îmbrăcați în costume de olandezi zburători, iar reflectoarele din fața școlii o făceau să pară un local de noapte elegant. Invitații, care purtau orice de la Prada, ieșiră din mașinile lor scumpe, iar Joe coborî dintr-a noastră.

Dădu cheile unui valet, apoi veni pe partea cealaltă a mașinii și îmi deschise portiera. L-am luat de braț.

– Vreau să aud și restul poveștii, îmi zise el.

Ne-am îndreptat spre intrarea arcuită din piatră. Știam că, de data asta, eram foarte elegantă: purtam pantofi cu toc înalt, îmi strânsesem părul într-un coc, mă strecurasem într-o rochie roșie, lungă, mulată și mă simțeam bine știind că, dacă vreodată o rochie fusese făcută pentru o blondă de un metru și șaptezeci și șapte de centimetri, atunci rochia aceea o purtam eu. Iar dacă exista un bărbat arătos într-un smoching, eu eram la brațul lui.

– A! Păi, Parisi i-a zis lui Yuki: „Îți dau cazul Rodney Booker. Felicitări". I-a dat o bombă, Joe. Opt acuzați, niciun martor, o posibilă armă a crimei a cărei legătură cu crima nu poate fi dovedită și o victimă pentru care nu poți să simți compasiune. O să lucreze la cazul ăsta un an și apoi o să fie executată în instanță.

– Săraca de Yuki!

– Într-o zi o să se liniștească și ea. Poate. Sper.

Am trecut pragul unei petreceri în plină desfășurare. Oameni frumoși erau antrenați în conversații dinamice, râzând, iar ecoul vocilor acestora se ridica în magnifica sală de recepție cu tavanul său înalt, casetat, proiectat să arate ca Vaticanul – în stilul perioadei de apogeu al Renașterii italiene din secolul al XVI-lea.

Ne întâmpină un chelner cu o tavă de pahare cu șampanie, iar eu și Joe am luat câte unul.

După ce bău o înghițitură, Joe puse paharul pe o masă din apropiere, băgă o mână în buzunar și scoase o cutiuță de catifea

neagră pe care o mai văzusem și altă dată. Mi-o mai arătase de două ori și, deși nu acceptasem niciodată pe de-a întregul, o păstrasem bine și la incendiu, și când mă mutasem la Joe. Din când în când, deschideam cutiuța doar ca să-mi verific sentimentele.

Iar acum, Joe deschidea din nou acea cochilie neagră și o ținea astfel încât cele cinci diamante incrustate în platină să strălucească asemenea unui candelabru de cristal.

Mi-am ridicat privirea către el gândindu-mă că nu avea nevoie de momeală. L-aș fi iubit și într-un costum elastic strălucitor. Am zâmbit.

– Am senzația aia de déjà-vu, zise el.

Fluturii din stomacul meu se dădeau în carusel, dar am stat liniștită, susținând privirea bărbatului meu frumos cu ochi albaștri.

– Trebuie să mă întorc în Queens să locuiesc cu maică-mea? Sau te măriți cu mine, Lindsay? Vrei să fii soția mea?

Oamenii se învârteau în jurul nostru, iar formația începu să cânte o melodie faimoasă din anii '40, cam siropoasă, dar foarte sensibilă. Totul era perfect.

Am pus jos paharul și am întins mâna.

– Asta înseamnă da? întrebă Joe. Sau mă inviți la dans?

– Și una, și alta. E cu siguranță un dublu da.

Pe fața lui Joe se putea citi emoția.

– Te iubesc, blondino! spuse.

Îmi strecură inelul pe deget și mă sărută. Am simțit puterea acestui sărut, felul în care a pecetluit acel moment perfect și a binecuvântat viitorul nostru împreună.

Mi-am pus brațele în jurul gâtului lui Joe și el m-a strâns aproape de el. În timp ce pluteam pe *Serenada lunii* lui Glenn Miller, Joe îmi șopti la ureche:

– Nu te răzgândești. Ne căsătorim.

– Da, Joe, ne căsătorim. Te iubesc tare de tot. Te iubesc cu adevărat.

Capitolul 112

Norma Johnson se odihnea în celula ei de maximă siguranță de la Închisoarea pentru femei Central California. Celula era din metal vopsit în bej, avea doi metri jumătate pe doi metri jumătate, două paturi înguste de scânduri, așezate unul deasupra celuilalt, o chiuvetă, o toaletă din oțel inoxidabil și, dacă nu o puneai la socoteală pe vecina de celulă care sforăia, asta era tot.

Colega ei de celula era Bernadette Radke, destul de în vârstă să-i fie mamă, o ucigașă ca și ea, dar nici pe departe la fel de deșteaptă sau de calculată. Bernie își omorâse soțul călcându-l cu o camionetă, apoi, în timp ce „își lua tălpășița" de acolo, trecuse pe roșu la un semafor și mai omorâse trei oameni. Unul dintre ei era un puști de opt ani.

În ciuda numărului de victime la activ, Bernadette era la categoria ușoară.

Nu planificase nimic, nu avea finețe. Era doar o ciudată furioasă la limita retardului mintal, dar pe Pet Girl asta nu o deranja, pentru că Bernie era, practic, sclava ei.

Toate erau.

Norma Johnson nu mai era Pet Girl.

Nu avea sarcini sau responsabilități și orice gardian din închisoare, orice administrator trebuia să aibă grijă de ea. I se dădea să mănânce. I se spăla uniforma albastră. I se împătureau așternuturile. I se livra corespondența și, culmea!, primea o grămadă de scrisori. De la fani. De la reviste. De la Hollywood.

Era vedetă acum.

Toată lumea voia să o cunoască, să vorbească cu ea. Erau speriați de ea, dar, în același timp, o respectau.

Iar ea se simțea ca regina balului în locul ăsta. Pentru prima dată în viață, se simțea la locul ei.

Norma stătea întinsă pe pat, privind în sus la patul de deasupra, și-și proiectă toată viața pe ecranul acela gol. Revăzu numeroasele momente care o transformaseră în ceea ce era, le analiză pe cele mai grozave și-și spuse propria poveste.

Revăzu, în special, singura poveste pe care nu o spusese nimănui: atunci când tăticul ei o dusese la casa lui din Nob Hill când nu era nimeni acolo. Îi arătase șerpii pe care îi creștea în camera lui privată, îi arătase cum îi ținea și îi spusese cum pot fi folosiți pentru a ucide.

Își aminti cât de mult îl iubise atunci. Cum îl venerase. Dar mai era ceva. Întrebarea aceea care nu-i dădea pace. *De ce nu putea s-o recunoască pe deplin?*

De obicei, mama ei era chiar la parter, dând cu aspiratorul în sufragerie. De ce nu putea tăticul să-și alunge nevasta? De ce nu putea să le facă pe Norma și pe mama ei adevărata lui familie din moment ce le iubea atât de mult?

Și atunci se întâmplase ceva.

Soția lui intrase în cameră, îi văzuse pe Norma și pe tatăl ei împreună și se înfuriase.

– Nu, Chris. Nu *aici*. Ți-am zis să n-o aduci niciodată pe fata asta în casa mea!

Iar tăticul ei spusese:

– Da, dragă. Îmi pare rău, dragă.

Iar Norma avea șarpele în mână, ținându-l cu degetul mare și arătătorul de articulații ca să-i păstreze fălcile căscate, exact așa cum o învățase tăticul ei.

Dar în acel moment, pe fața lui se citise panica.

– Trebuie să te scot de aici, îi spusese el.

Ca şi cum ar fi fost un gunoi. Nu făcută din carne şi sânge. Nu fiica lui. Nu descendenta fiicei unui senator şi a primului cetăţean al Californiei.

Se strecură pe sub braţul lui, fugise pe lângă „vrăjitoare", apoi pe hol până în dormitorul principal. Acolo, unde dormeau ei împreună, băgase şarpele sub aşternuturi, unde era întuneric şi confortabil, exact cum le place şerpilor. Şi crezuse că lasă kraitul acolo ca să moară *nevasta* lui, dar ştia că şi tăticul ei dormea în acelaşi pat.

El o găsise în dormitorul cel mare. Bătu în uşă.

– Hai mai repede, ţipase el.

Acela fusese ultimul lucru pe care i-l spusese. Ea ieşise din dormitor, fugise din casă şi stătuse ore în şir pe bordură.

Plânsese la moartea lui.

Şi totul se schimbase după aceea. Dar nu-i părea rău. Se apărase singură şi acum viaţa era bună din nou. Toate nevoile ei erau îndeplinite. Şi era cea mai rea, cea mai importantă ocupantă a acestui loc. Era respectată aici.

– Te simţi bine acolo, Norma? o întrebă gardiana care venea să le scoată pe Norma şi Bernie la plimbarea de o oră prin curte, cu cheile zdrăngănind şi scoţând sunetul acela liniştitor.

– Foarte bine, răspunse Norma Johnson arătându-i gardienei un zâmbet rar. Niciodată nu m-am simţit mai bine.

Mulțumiri

Mulțumirile noastre acestor profesioniști desăvârșiți care ne-au dăruit din timpul și expertiza lor pe parcursul scrierii acestei cărți: căpitanul Richard Conklin, dr. Humphrey Germaniuk, Chuck Hanni, Mickey Sherman, Philip R. Hoffman, dr. Michelle Koo, dr. Maria Paige, Tim Hettrich și Rebecca DiLiberto.

Mulțumirile noastre speciale lui Maryellen Dankenbrink pentru versurile rap, lui Chris Cooper, lui Narayan Radhakrishnan, precum și lui Lynn Colomello și Mary Jordan, două membre de elită ale echipei.

La o petrecere, cuplul cel mai strălucitor din San Francisco este luat în vizor de un criminal și apoi ucis în propria locuință.

În lipsa oricăror probe, pare crima perfectă. În timp ce detectivul Lindsay Boxer investighează moartea celor două celebrități, un predicator itinerant este executat cu brutalitate. Reportera Cindy Thomas cercetează acest caz neglijat de poliție și descoperă că victima ascundea niște secrete întunecate.

În același stil concis și dinamic, cu răsturnări spectaculoase de situație, *A 8-a mărturisire* este o lectură care nu dezminte așteptările fanilor genului thriller.

ISBN 978-606-609-521-1

editura rao

LIBRIS
Lei 24.99

9 786066 095211
www.rao.ro
www.raobooks.com